

Murawski Magdolna

Korszakváltás

Válogatott versek

Fridél Lajos illusztrációival

Murawski Magdolna

Korszakváltás

Válogatott versek

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2019 Murawski Magdolna

Copyright © 2019 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Tumbász István

ISBN 978-963-7283-40-6

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Hatodik verseskötetemet lapozhatja át a Kedves Olvasó, digitalizált köteteim közül a tizennegyediket. Gyűlik az életmű, mondhatja az, aki nem ismer. De hiszen ez már az összegzés, a beérett termés betakarítása! Ezt állítom én, a hetedik x-hez közeledve. Csendesen mondhatom, amit még elmondhatok, a hangoskodás, tülekedés nem az én műfajom. Mindmáig abban hiszek, hogy az érték látható és maradandó. Aki ebben nem hisz, annak le kell vetnie olykor a korszak mindent eltakaró szemüvegét, a múltó trendek vakító eszközét.

Verseimet nem lehet ordítva mondani. Még a színházat is ellepte ez az előadási mód, mely távol áll a XIX. század akkor természetes manírjától, a deklamálástól. A nagyváros mai emberét valósággal megsüketíti az örökös zaj, a tolongás, egymás semmibe vevése, az ész nélküli rohangálás. A Koyaanisqatsi világának alaphangja, mely nem tudja okát nyugtalanságának, sebességigényének, csak fut, száguldozik, egészen a saját maga által kihajszolt mielőbbi megsemmisülés felé.

Aki velem tart, annak le kell nyugodnia. Legalább olykor. A csendes szemlélődés pillanatai utóbb órákká lesznek, mert igény fogalmazta meg őket, klasszikus igény. Ebből nem engedek. Aki nem érti, az előtt is mementóként állnak az antik kor fenséges maradványai, a romjaikban is lenyűgözően szép épületek, a torzóban is sokatmondó szobrok, a zenei töredékek, a halkan felpendülő verssorok. Körējük, fölējük akárhány sematikus tákolmányt építenek, akárhány formában üvölthetik a diszharmónia foszlányait, azokban máris felsajdulnak a leendő mű-romok. A teljesség igénye nélkül nem érdemes szólani. Isten a maga képére teremtette meg az embert, így a Biblia. Ezt az adományt becsülni kell. Önmagunkat és másokat tisztelni kell. Ez törvény. Ami köröttünk tombol, az ennek az ordító hiánya, maga az antianyag. Aki ezen él, az folyton távolodik az egyébként elérhető Széptől, a teremtményekben mindig kézzelfogható Jóságtól, a transzcendentálistól.

Korszakváltás előtt állunk, írtam jó két évtizeddel ezelőtt. Ennyi idő elegendő ahhoz, hogy elmondhassuk: immáron benne is élünk. Ennek a kornak az embere nem elég elszánt ahhoz, hogy bátran elvesse mindazt, ami rég elvetendő. Hogy kitakarítsa ezt az Augiász istállóját. Ezért bokázunk még mindig az előző korszak romjai közt. Az igaz szó tiszta fénye már mutatja az alagút végét, ahonnan mindnyájunknak ki kell jutnia. Aki mégse teszi, egy szellemi feketelyuk közepe felé navigálja önmagát és mindazokat, akiket megtéveszt.

A szellem embere mindig a gyengének és törékenynek látszó Noé bárkáját választja. Rajta mégis a legteljesebb biztonsággal utazik. Elhagyja az utána kiáltozókat, az örök értetlenkedőket, a mindenre fanyalgókat. A választás lehetősége most mindenkinek megadatott. Lehet tagadni, ócsárolni, szidalmazni, a bárka mégis útra készen várakozik. Verslábakba kapaszkodni a mai világban nevetségesnek tűnő dolog. Jelzőkkel, rímekkel, metaforákkal bibelődni fölöslegesnek látszó, régimódi foglalatosság. Már-már a hobbi szintjére süllyesztenek, de akinek van füle a hallásra, az akkor is érti, ha köröttünk maximális hangerővel fújja a magáét, mindennek az ellenkezőjét az ellentábor.

A költő nem táborozik. Nem vonul eszmei kempingekbe, sem szekértáborokba. Néha ugyan Kosztolányi szertefoszló sóhajával ismétli: „Négy embernek írni!” Máraival együtt reméli, hogy maradt még ennyi olvasója. Wass Alberttel együtt követeli vissza a hegyeit, a tiszta levegőjű szellemi színteret, ahová még elvonulhat. Benedek Elekkel együtt tervezgeti, hogy most már aztán tényleg visszatér a számára egyedül adott térségbe, ahol kedvenc tevékenységének szentelheti maradék idejét. A korszak – a mostani korszakváltás idején – mégis kicibálja onnan időnként. Hogy pofozza egy

ideig, tanítani próbálja a saját mulandó trendjeire, melyeket jóval többre tart, mint a szerinte nem modern, hanem elvetendő antikizálást. A lelke rajta. A költő nem vitatja el tőle, mint ahogyan senki mástól sem, hogy él a szabad választás lehetősége. Lehet jobbítani, ledolgozni a korábbi tévedéseket, sőt vétkeket is, de ugyanúgy lehet választani az önsorsrontás továbbhajszolását is. Kinek-kinek tetszése, fejlettségi szintje és belátása szerint. Vannak, akiknek sokkal több időre van szükségük, hogy észrevegyék és belássák, a vadság korlátozatlan tombolása távol esik a civilizációtól és minden kultúrától, aminek még értelme van. Ők lemaradnak ebben a korszakváltásban. Nem záratnak ki, csak késnek, mert az adott hely és az ott adott embercsapat közös feladattal érkezett földi küldetésére. A költő őket is megpróbálja felrázni, feladatukra ráébreszteni.

Milyen eszközökkel élhet az, aki mások agyában még világosságot gyűjthet? A költészet szinte végtelen gazdagságú kincsestár, mert a költő hazája a Nagy Végtelen. A jól bevált dolgokat nem dobálja el, csak mert régiek. A múkincseket is megőrzi az, aki nem hibbant meg. A szép szavakból úgy áll össze a műalkotás, akár a mozaikkép megfelelő darabkáiból. „Csupán” a módját kell tudni, hogyan teremtsünk belőle szép új világot a remélhetőleg fényesebb kor hajnalán.

Két erő vív titáni harcot egymással: a mindent lerombolni akaró és a szerényebb, mégis szívósabb és kitartóbb, építeni és jobbítani, tökéletesíteni kívánó másik. A Teremtő Szellemet is tagadó, s vele szemben a Szabad Lélek, aki tudatában van lelke isteni adottságának. E kötet versei is tükrözik ezt a kettősséget. Klasszikus és szabadversek váltakoznak benne, felsorakozva az újabb korszakváltás seregeivel. Esztétikum híján, a puszta tagadásból még nem születik művészet. Ordítózásból és a húrok esztelen tépéséből sem. Abból csak gajdolás és diszharmónia lesz.

Hiszek a szép szó teremtő erejében. A művészet hatalmában is, amely megadja a megfelelő felütést (Auftakt) a kellő ütemben indításhoz. A zenészek hangolnak, a költők az elvonultság csendjében ugyan, de mégis a többiekhez csatlakozva alkotnak, ihletett pillanataikban verseket is faragnak. Az összművészet, amelyet egykor szépen neveztek szabad művészeteknek, együttesen él tovább. A művek akkor hatnak és szépítenek igazán, ha egymással harmonizálva teszik meg mindazt, amit megtehetnek értünk, mindnyájunkért. Zenei kísérettel, épített környezettel, igaz szavakkal és hiteles, nem mesterkéltné mozdulatokkal. A Mennyei Béke jegyében.

Murawski Magdolna

Kérem a tisztelt színész-utódokat:

Soha ne ordítsák a verseimet!

(ifjúkori töredék)

FRIDÉI 2013

Korszakváltás

Diktátorok korán születtem én.
Úr volt a tombolás és szüntelen
rettegve élt a nép reménytelen,
de új kor érkezett s egy új remény.

Ledőltek rossz falak s a rongy hadak
hátrálni kezdtek. Ajkuk reszketett.
Az út a tisztulás felé vezet,
jól tudta mind. De árnyuk itt maradt.

Bár rossz neked, árnyuk föléd vetül.
Az alkotásra cenzor les, betilt.
Új korban így teremtem ismét nihilt.

Nem hagyhat élni téged emberül.
Süllyedni fognak, mégis jól tudom.
Eltűnnek s száll feléd szabad dalom.

FRIDEL 2013

A második évezred vége

Torkomban, ó, tömény a kadmium!

Belsőmben ott sugárzik stroncium.

Köröttem csúf szemét, etil, vinil.

Világunk absztrahált, rongyos nihil.

Nitrátok, nitritek, rovarporok.

Pörköltek, szaftok és disznótorok

-megannyi életellenes zaba.

Utána négykézláb mehatsz haza.

Zacskó, tasak, szatyor, mű-semmi vár.

Szeméthegyet cipel hátán határ.

A nukleáris szennynek csúcsain

mű-szónok mű-beszédet tart s kacsint.

Olajban úszó nagy hajók s halak

fordulnak fel és mélybe rántanak.

JAPÉL 2013

Útkeresők

Ma nincs utunk.

Halvány remény a jó irány.

Ha egymáshoz jutunk,
emelkedünk, suhan a szárny,
majd gyáván elfutunk.

Kitárt karom szelíd öböl.

Szeretve visszavár.

Szemünkben vágy és élet tündököl.

Szerelmünk régi vár,
de néma önvád úgy gyötör.

Lenn és a fenn vadul cibál.

Ajándék minden szép szavad.

A lélek csendesen lobog s kivár.

Lépésünk úgyis egyfelé halad.

Történetünk: emlékek, régi bál.

Falon titokzatos kontúr lebeg:
emlékeink, sejtéseink, különleges csapat.

Lelkünkben érzések halkán felsejlenek.

Míg távolodnánk, lényünk egyfelé halad.

Voltunk, mint istenek, vagyunk bolyongó földi emberek.

Keresni kell, távolról int az út.

A csend oly átható. Alig hallom, ha szólsz.

A lépteink bajt hozhatnak, magányt, borút.

Egy mozdulattal mégis birtokolsz.

Nincs ellenérvem. Rózsát hoztál, édes illatút.

FRICEL 2013

Játékos – talányos szavak

A szédület

ez az önkéntelen lebegés
már-már egekig emel
Mint pillanatnyi révület
felold az ismeretlen feledés
szavadra csupán a szél felel
szívedben vágy énekel
bár néha gyászos ez mint egy temetés
hiszen magány van egyre nélküled
Ha mégis sietve kapkodva érkezel
mintha nyújtánád kezéd és
kandallóban csiholnál szikrát és tüzet

A lobogás

fáklyán és gyertyán mint csoda von
bűvölten nézed és zene szól:
éjszaka csendjében robogás
utazás tünemény – vonaton
hegy alól víz partján köd alól
csoda ez sziporkás s ha dalol
nevetünk magamon s magadon
aztán csend lesz és szívdobogás
a halk nesz és a borzongás a bőrön áthatol
és már illansz te is magadat megadón
patak hangja a válasz: szelíd vízcsobogás

A csend ha szól
nevetsz vagy elnémultan hallgatod
szíved e furcsaságtól megremeg
Nem érted mért nem válaszol
ma ő s csupán emlékét ringatod
a sötétben kapcsoló után babrál kezed
Félénken önmagadtól kérdezed
de a választ ma még nem tudhatod
a csend bensődön dúl és áthatol:
te vagy ki valóban értem érkezett?
te vagy ki teljes lényed önként nyújthatod?
A csendes érzés az mely halkán átkarol

FRIDEL 2013

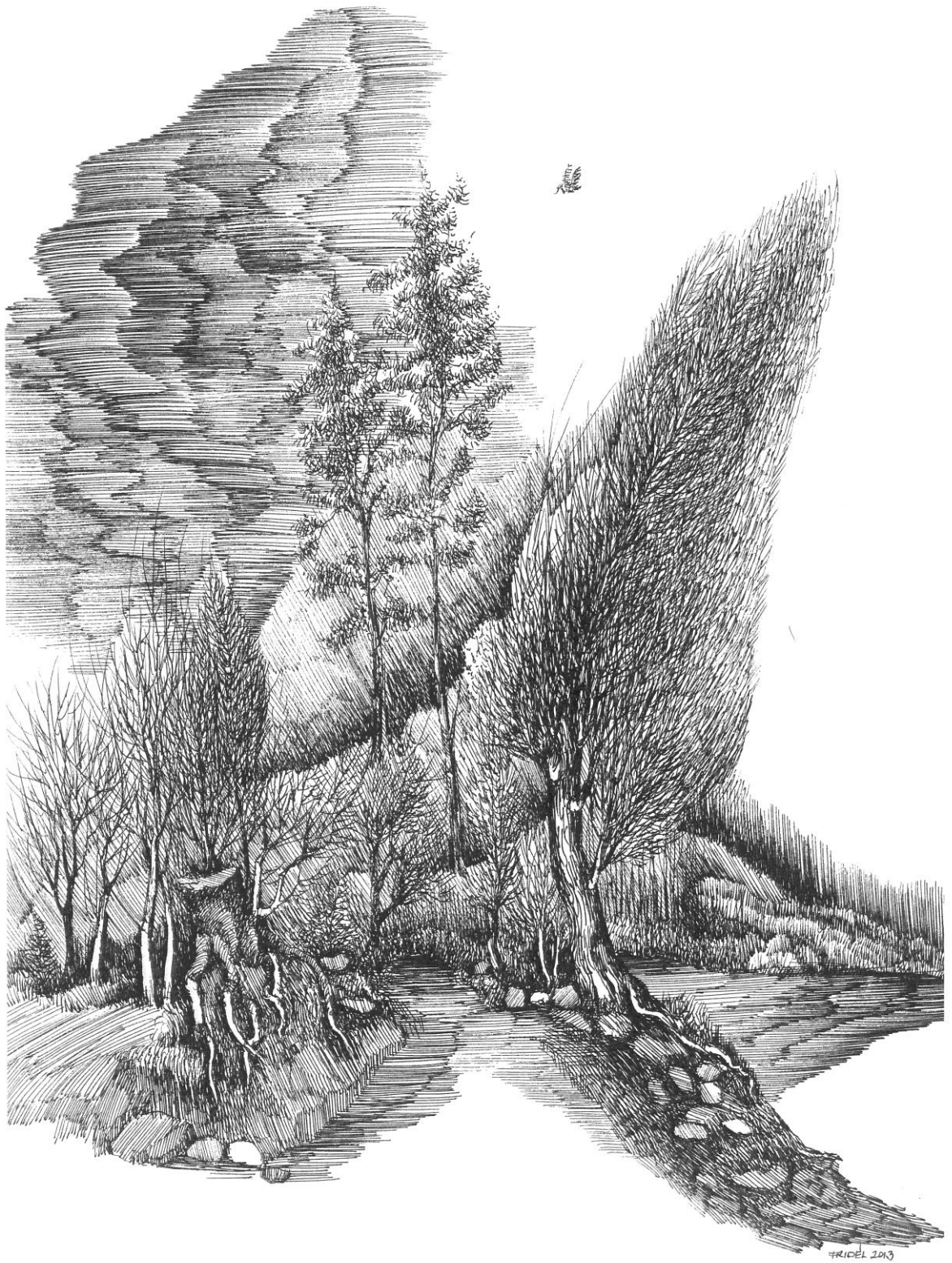
Poétika

A tiszta fényű csendes reggelen
elmélyült munka vár: poétika.
A dalnak akkor is kell szólnia
ha fáj a lélek s mélyén bú terem.

Harsognak nyári fények egyre most.
A táj egy tiszta dús harmónia.
Csak száll és szól a léleknek dala.
Jelenkorod szeret s pőrére foszt.

Ragok igék és jelző-hadsereg
kirobbanó erővel szóra vár
s hogy cseng és bong e nyelvi láthatár

költészeted akár egy film perreg.
A műved áll mint régi büszke vár.
Falát köti a stílus – eszme – tár.

A megvalósult álom

A partra fűzfát álmodott szemem
s ma lenge ága szélben hajladoz.
A rossz homályban úr a fény legyen
a vágyam ez. Sugárnyaláb lehoz

egy tiszta rendet. Fényes értelem
büszkén ragyog. A néma táj piheg.
S hogy mindezt meg lehessen értenem
hálás vagyok ma már mindenkinek.

Papírra álmodott betű vagyok
én is magam. Egy égi vágy remeg.
A Szellem büszke fénye áthatott

és várnak egyre várnak emberek.
A tetteimben Szellem álmodik.
Átadni jöttem vágyaim – nekik.

Bölcs és balga

A bölcs és a balga egyaránt
valamit lázasan keres.
De ész híján a mélybe ránt
egy rossz erő. A vágy heves,
hogy felfelé törj, ám csalódsz. Úr mélye bánt.

Sudár az ész. A fénye tiszta láng.
Letörni nem lehet.
Hiába sújt le száz husáng,
megtartja tiszta ismeret.
Gonosz vergődve ráng.

A balga nézi ezt s féltékenyen
valami bosszút álmodik.
Hogy mért érinti őt oly érzékenyen
a dús siker, nem tudhatom. Az értelem távozik,
ha tombol az irigység, sértés terem.

Van annyi durva eszköze,
hogy vélt sértést toroljon. Nézni rossz.
Az értelem hírnöke
őt irritálja. Úgy hiszi, mind gonosz.
Ő aljas terv mérnöke.

Az útja száz, s a módja is,
hogy felfelé haladj.
Ha hátba támadsz s vagy hamis,
elbúpsz. Rád szólnak: ott maradj!
Rád dől a lét-fal is.

A tisztaság egy fény-erő.
Ne hidd, hogy megtörheted!
Választott utad előkelő,
és szép lesz történeted.
Bár homályból lépsz elő,
utad lesz felemelő.

Olvasónapló

Lapok zizegnek. Annyi szellem int.
Porladnak régen s élednek megint
hogy könyvbe nézve hívjuk jöjjenek.
Alakjuk él. Nem kósza szellemek.

A semmiből kél arcuk s hangjaik.
Élednek tán rég vesztett vágyaik?
A szellem-száj mozog. Verset susog.
Belőlük éter szól és csillagok.

Múzsájuk együtt jön velük s talán
mélázni vágyik egyre dallamán
az égi régióknak. Csend ragyog.

Szétfoslott testük életet hagyott.
Hogy távolodnak zizzenő papír
felszáll s a légbe új betűket ír.

FRID L 201

Kenyér

Van hófehér, omlós, foszlós, habos.

És barna is, napfénytől illatos.

Apró, vidám, kerek gyerek-cipó.

Megtörni és harapni földi jó.

Hosszú, karcsú kenyérke, francia.

Megtörve száll fel édes illata.

Zsömlék gurulnak és tejes kalács

ünnepre asztal dísze. Íze más.

Az egy szem magból felszökő csoda

száz kézen át jutott el, lásd, oda,

hogyan illatával ünneped legyen

s végigkísérjen ember-élteden.

Élet neve s rá áldást osztanak

az egyszerű kezek, Mester s a pap.

Fenn és lenn

Habár a fenn s a lenn

oly mindegy: hazánk a végtelen,

a közelségeink

mégis másak, mint távolságaink.

És szenvedéseink

másak, mint szenvedélyeink.

Élünk e furcsa kék ég alatt.

Illúziónk: ideköt múltó pillanat.

Pedig a rács, kötelék csak benn terem

illúzióteremtő szíveden.

Ha kitekintesz, aranyszín napsugár

és áldott béke vár.

Ragyog az ékes végtelen

s szíveden szűnik a félelem.

A Mindenség szívében pulzálsz és remegsz.

Energiái által élsz, szeretsz.

És életben ekképpen tartanak,

míg tart a lét – illúzió – pillanat.

Lelked csapongva álmodik:

szeret, segít vagy árt nekik,

kik melletted küzdenek,

ez álom-hadsereg.

Lelkünkben szövetség, ősi, zenél.

Szívünkben vágyak: mit testünk remél.

Ha messze távozunk,

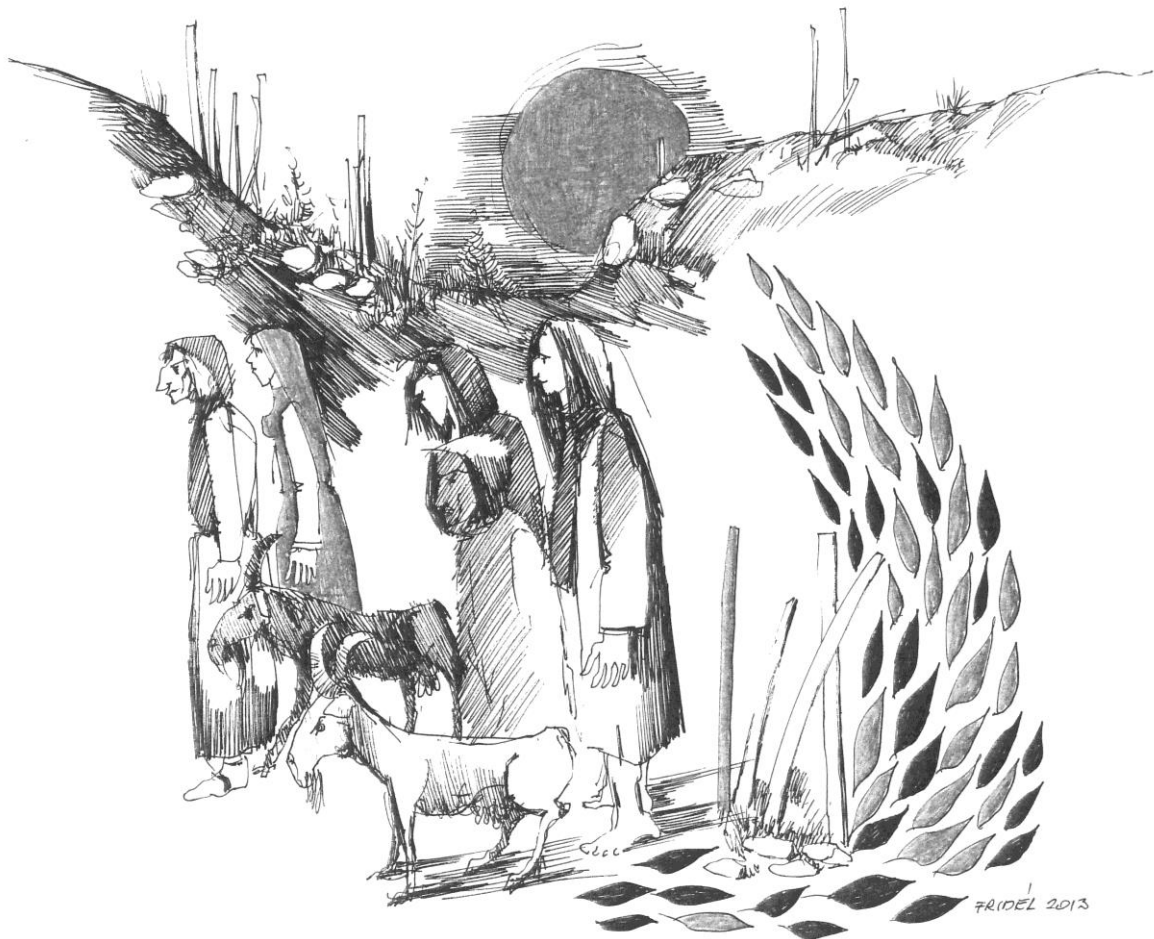
csak önmagunk vagyunk.

És kézen fognak csendben társaink,

segítik álmodni álmaink.

Egy fényes angyalsereg

akkor is tovább vezet.

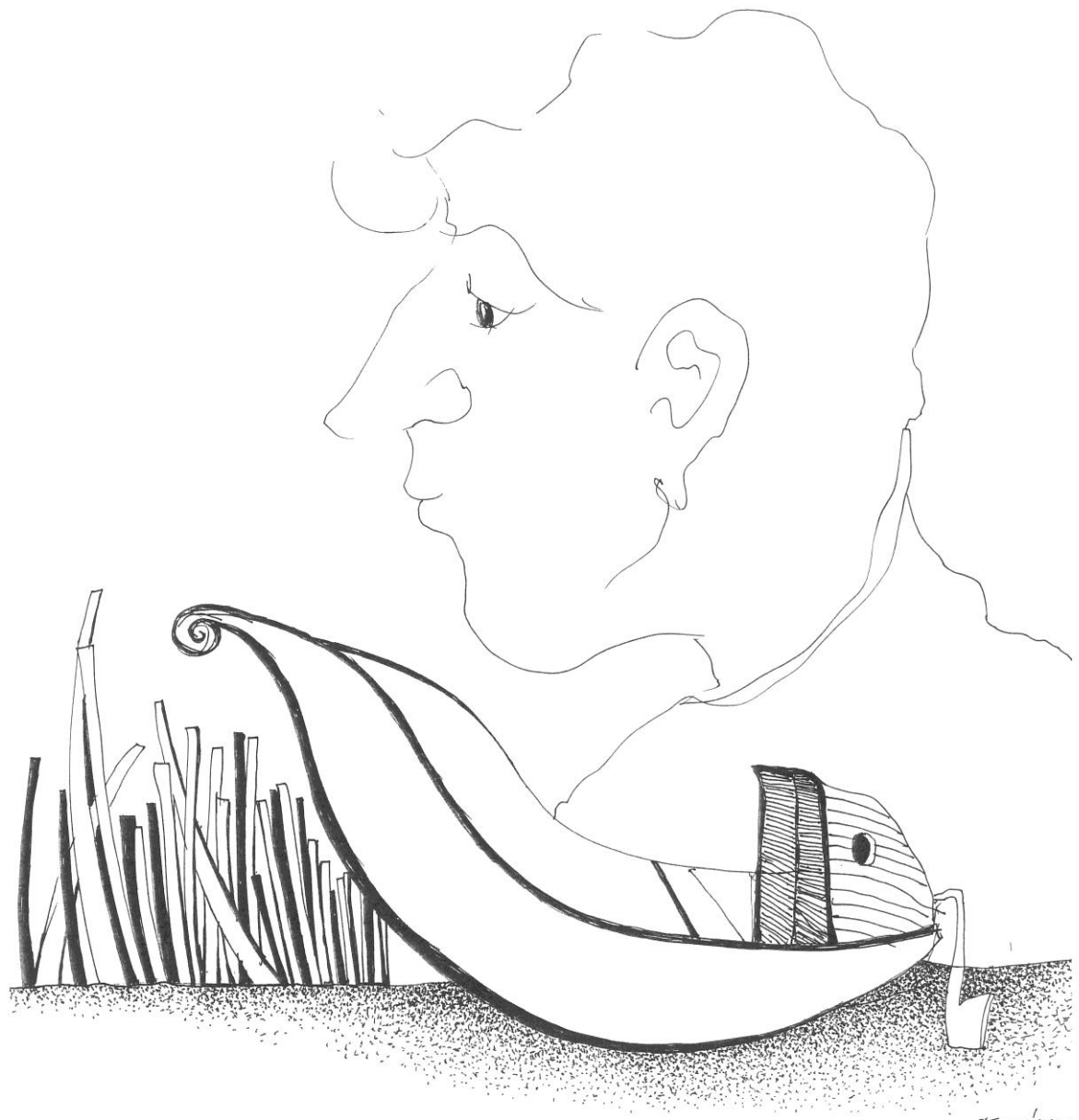
Régi verseskötet

Ha fátyol libben régi kor üzen.
Szonettek stanzák antik verssorok.
Költészet égi tiszta mámorok.
Előtted áll a szó szelíd – szűzen.

Művelt ha voltál illett tudni mind
versnek zenének dús fortélyait.
Ha voltál úr s jártad bordélyait
hazádnak versed tisztaként tekint

e korra s nincsen ámítás. Szavad
mint énekes szerelmesen dalol.
Ha úr s lovag vagy lelked áthatol

idő sűrű szövetjén általad.
Stanzák s szonettek pompás rendje vár
bár lelke messze szállt szabad madár.

FAIDÉL 2013

Az isteni ihlet

Istennek arca rád, feléd ragyog.
Az ihlet perce szent. Ma áthatott.
A szfinxnek arcán kis mosoly. E jel
mutatja: szállni, tenni, hinni kell.

Isten kegyére méltó lenni csak
ez vonz. Ő nem csupán kenyérre ad.
Az alkotás hevében szent erő
ragad magával, műved éltető.

Isten tudása végtelen, s te állsz.
Megrendülten egy hívó szóra vársz.
S ha zeng a hangja, újra menni fogsz.

Megillet s lelke által fellobogsz.
Isten hatalma így emel. Szavad,
mint csillanó egek: csodás, szabad.

FRIDEL 2013

Öregember-portré

Cszozogva-szöszmötölve telnek napjai.

Az élte alkonyán sorsát fogadva vár.

Ha zsörtölődni kezd gyermek-haragjai

keringenek. Az éj leszállhat is akár.

Pár édes pillanat. Szunnyadni délután.

Finom falat. Ínyenckedés. Rossz vérnyomás.

Álmatlan éjszakák matatva tétován.

Magány és éjsötét. Rideg lidércnyomás.

Meglátogatja végre kedves gyermeke.

Ifjodni vélhet csendben újra általa.

Beszélni régi dolgokról úgy kellene

de száll remegve vádja s fulladt zokszava.

Szájszéle reszket. Annyit dolgozott keze

kézen fog csendesen s utánad intene.

Régi szerep

A régi jó szerep uralkodik
ma élteden. Ragyogsz mint napsugár.
Jutalmat nyersz. Csodák világa vár.
Lényed letisztult. Nem hivalkodik.

Sorsod kihívásként majd szentesít
jobbik magaddal. Tiszta árnyalat
lelkedben él. Átszellemülsz magad.
Halk s csendesült a vágy de felhevít.

Tettekre hív a hajdan-volt szerep.
Már él s uralkodik a jó titán.
Bátorság tündököl. Ennek híján

lehetnél pusztá báb üres keret.
Szemedben éled tiszta fény. Ragyog.
Mélyében tükröződve más vagyok.

20.11.2016

Az égig érő fa

Makovecz Imre emlékének

Az égig érő fának
ismét letört egy ékes ága.
Siratjuk könnyekkel s könnytelen
míg befogadja a Végtelen
és sok szemével utána tekint annyi háza
és templomok: méltó oszlopa volt e hazának.

Az égig érő fának
gyümölcse hulltán is fakad
ezernyi boga-ága.
Habár a legméltóbb virága
most porban hever, ott mégsem ragad.
Eztán angyala lesz múltnak jövőnek mának.

Szigorú szemmel ránk tekint
s tettekre szólít: ne siránkozzatok!
Szolgáljatok mert ez az egyedül méltó
szeretet. Míg a restnek mindez béklyó
példát századokra rendületlenül mutassatok
s kezetek nyomán áldás fakad megint.

Az égig érő fának
hulltával megcsendült minden szépséges ága.
Ma is zeng mert méltó éneket csak a társak
penghetnek kik nélküle számkivetve állnak.

Utána vágnak hol a méltóknak int kékes tája
az egykori-mindenkori őshazának.

Az égig érő fának

ismét teremnie lombhullatni újulnia kell
de most még dermedten lesújtva állunk.

Vele hullott el szebb részed, világunk.

Az utókor fáradt kajla dalokat énekel.

Nélküle ízeink porcaink is fájnak.

Most befogadja egy szebb világ.

Szeme az ég kékjébe olvad

s talán dolgát letéve egyszer még ránk nevet.

Fogadják angyalok mély-tiszta égi tengerek.

Szétszórtá kincseit. Átala miénk a holnap.

Az élet vizében csillog a gyémánttá lett virág.

A napnyugat pusztulása

A művelt napnyugat kopogtat egyre
és hoz mosóport gépkocsit szalámit.
A bőség képe úgy zavar elámít.
Már futnék messze innen égi hegyre.

És jön szemét atomkor bűne-szennye.
A hulladékhalom egekre felcsap.
A művelt napnyugat ez volna? ez csak?
Ez tiszta műveltsége úri rendje?

A méreg-ittas emberekre nézek:
behódolt lények büszke bús csapatja.
Teremtmenyét az Úr magára hagyja?

Rossz banda részeg tagjai zenészek?
A süllyedő kor ember-árnyék-népe
kegyelmet pusztulásban kap. Ez bére.

FRIDEL 2013

Marco arca

Egy halvány arc oly fényes maszk gyanánt

reám tekint. A lélek megremeg.

Mint hófehér fény teljes és remek

és semmi nincs mi benne ferde bánt.

Hozzá a kéznek íve: szent igény

finomság értelem sugár-világ

esztétikum teljesség égi ág

megannyi szépség túlvilági fény.

A mozdulat mely egybefogja most

az annyi részből épülő csodát

elbűvöl. Fényes angyalok karát

idézi: békét s tisztaságot oszt.

A múltba nézek. Éled egy mosoly,

halvány de mély tűzű nemes komoly.

FRIDEL 2013

Reggeli imádság

Uram, az ifjúságom vétkeit
te ismered. Kezedben életem.
Őrangyalod vezet. Megérthetem
szavát és hallom csendes lépteit.

Az út innentől tiszta egyszerű.
Csupán idáig volt rögös nehéz.
Míg bús homályból tiszta fénybe érsz
bölcsebb leszel. A lelken derű.

Ragyog a fény. Sugározom általa.
A csendes reggelen vakít a kék.
Mint tiszta víztükör a büszke ég.

Nincs rossz erő mely hatna s ártana.
Aranyköpeny övez. Te adtad át.
Aranyszín zengi Alkotóm dalát.

Zöld-arany

Aranyfény zöld között: egy égi szó.

Ragyogni élni tündökölni kell.

A földi lét fölé a hit emel.

Nincs ékeőbb ruhám csupán e jó.

Arany kontúr az égen: száll az est.

De égre hangzik tündököl a zöld.

Mint biztos rév nyugodt a nyári föld.

A langy-homály ma visszazeng: keresd!

A társad számkivetve bujdokol.

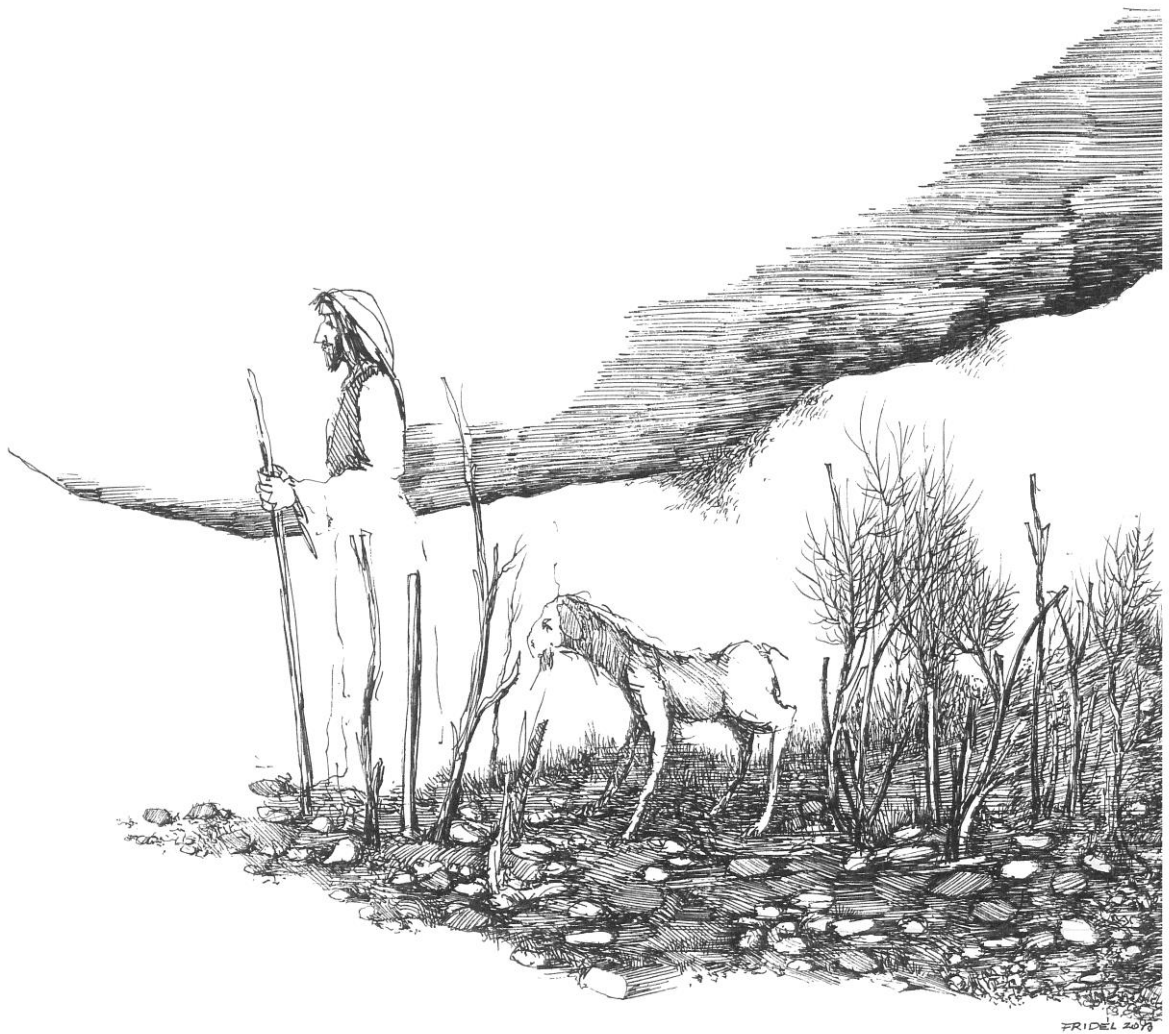
Nincs esti zöld-arany – szívére ír.

A léte puszta úr és kamra-sír.

Mögötte ócska bábu szónokol.

Karod ha nyújtod zeng a zöld-arany.

Hajnalban – este szól akár harang.

FRIDEL 2013

Marco felé

Ma még csupán egy villanás a tiszta kép.
De benne nincs homály. Ragyog az égi fény.
Halandó vágynak tűnik ez. Poros regény!
-legyintesz s fut veled tovább a lét e gép.

Ám bennem fénysugár dalol. A szív a száj
csupáncsak szolgál megnevezni kincseit.
Csacsogva csörgeti csekélyke nincseit
a földi vágy s nem látja: ő a nagy király.

Egy halvány arc kísér. Nem látnom nem lehet.
Vezet tanít vigyáz. Ragyogva ő kísér.
Halk hajnalon és éjszakán hozzám beszél.

Betölti csendesebb derűvel éltetem.
Lépek felé. Az út végén csak egyre vár.
Megérkezem. Sugárzik és karjába zár.

Nyárutó

ülök és egyre nem értem
hogyan szökhet el a nyár
amikor annyi dús áradás van
szépség-özönök szertelen tánca
hiányok mintha nem is lennének
hacsak nem ez a szél
a hűvös lelket fázító irgalmatlan
ahogy vesémbe fúj
és én ismét összerezzenek...
nem értem hogyan lehetett mindaz semmivé
amiért egykor lelkesedtünk
a színes-szép ifjúság
a csikós rohanások
véget nem érő jókedv
hogyan töppedhetett
ebbe a morózus öreges visszhangtalanságba
fájós térdű reggelek kászálódásaiba
és mindig ugyanazok az arcok a buszon
vagy a kávéházban
ülök és nem értem

Vad reggel

Szeretve hull a fény. Ragyog dalol
mint harsány élvezet a táj. A csend
ma messze illant. Földi dalt teremt
a képzelet. Szívedbe így hatol.

És visszhangként kiált a táj a szó.
Minden színében tombol szenvedély.
Leküzdeni lehetne tán esély
de nincsen most ige kimondható.

Pulzáló hajnalon az ébredő
kívánság szíven üt: repülsz vele.
Már nincsen más csupán e vad zene

a semmiből kelt titkon éledő.
És vad szelek tüzes komoly szemek
rád néznek: égi pillanat-remek.

FRIDEL 2013

A költő emléke

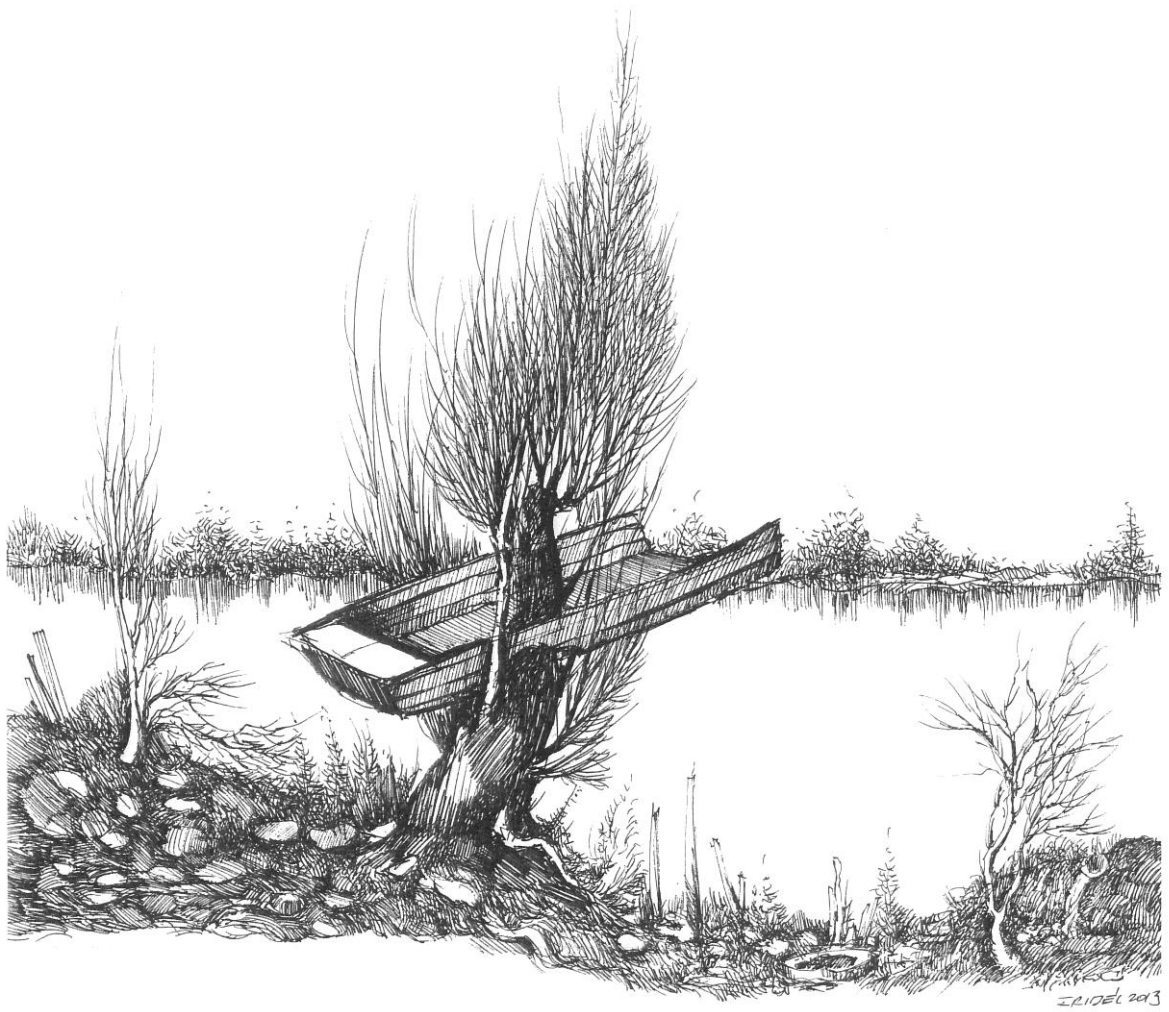
Kálnoky László és Apor Elemér

emlékének ajánlom

ki Eger falai között
poétának
- számkivetettnek – született
vagy utóbb erre sodorták
a történelem cselédei:
jó-rossz szelek
nem tudja mit vállalt
nem tudja milyen megméretésre érkezett
a költők sorsa mélysűrű szegénység
és olcsó viccek sora
tán gúnykacaj
vagy összenézés legyintés
szigorúan mindig a hát megett
- Ugyan mivégre szédeleg
a sok tehetséges kalmár között?
miben hisz még?
s kinek kellene az andalító lány rímek
vagy a csípősen csattanó kemény sorok?
Miért nem méggy már innen valahová?
.....
Aztán sorra kezükbe adta a vándorbotot
ki a fővárosba
ki Esztergom falai alá igyekezett

és joga volt bátran meghalni
érted Eger
de addig éjjelente gyakran erre járt
immáron elevenen kísértett szelleme
te-falaid között
te tékozló város
ki századok múltán is fajtalannak nevezed azt
ki hozzád képest
és falaid közt vagy azokon túl is megtúrt
főhőseidhez képest csupán szolid trubadúrja volt a kéjnek
a mindenkit romlásba rántó dőzsölésnek
A költő tüdején a bú
úgy ült mint nagy piszkos szürke folt
Talán valami baktérium
talán a múlt emléke volt.
És köhögte nappal
megírta éjjel
kedvesen kísértő alakjaiban
ami a költő-szívbe zártan
holtig titkoltan
mindörökké benne van:
nappalaidat Eger
és bolyongó züllött tivornyás éjjeleidet
és mindent a valóságon túlivá szublimálva
valami tündér-álom
tördelt soraivá
s te álszent arccal küldtél utána sóhajt:

ó, hiszen a költő beteg
de megnyúztad porrá törted ész nélkül megaláztad
itt maradt mesterét
és bárkivel megteszed újra
te kannibál város
te költészettől oly idegen
ám a művész-elődök jogán
mégis csak teremni tűröd
és újra porrá zúzod
ki itt még verselni mer
Mondd, hányunkat falod még fel
szerette városunk Eger...?

Csend

A csend, a pőre, dőre, itt honol.

És szól: mélyemben átváltozhatol.

Belőlem élnek mind a látszatok,
mellyel magad oly mássá játszhatod.

De mélyebb, tiszta út is itt vezet.

Lényedből égi fénysugár lehet.

Elbuksz? Emelkedsz? Egyként élek én.

Kitárom mélyemet, ha lépsz felém.

Csacsogva s szenvedélyben él erőm.

Botorkálsz slamposan s előkelőn,
mindegy nekem. Fogadlak egyaránt.

Szándékom egyszerű, mint tiszta láng.

Ha itt maradsz, lehetsz testvérem és
megszűnik minden baj s a szenvedés.

Kihalt ház

A ház fala halott.

Lemálló bőre rothadása szörnyű jel.

Ődöngsz, ődöngsz csak odabent.

Kiáltasz, senki nem felel.

Visszhangja nem él. Ő is elhagyott.

Csupán a lelked énekel.

Egy régi emlék üzent.

A ház lelke immáron nem él.

Vagy csak eltávozott?

A gyáva emberhad oldalog szemlesütve.

Hazudik szebb-jobb holnapot.

Nincs jel. Immáron semmit nem remél.

Lyukas mennyezeten át bámul csillagot.

Keze ökölbe szorul. Legszívesebben odaütne.

A ház a lakóival együtt él, míg élhet.

Az emberek alélt szuszogása a pórusokba hat.

A ki- s be járkálások, ajtócsapkodások is szívdobbanások.

A falak figyelik vívódásaidat.

A csendet is beszívják, e furcsa mérget.

A visszatéréseid: őket megtartó akarat.

A távozások mind gyilkos indulat, elmúló lélek-villanások.

A ház halott lakója itt csoszog.

Nappal és éjjel olykor visszatér.

Döbenten hallgatod immáron anyagtalan lépteit.

Néha tüzet rak vagy bágyadtan inni kér.

Asszonya szitkait hallgatja, aztán magában morog.

Gyerekek omlott kuckóban mesél.

A mész pereg. A zizzenéssel néma árny-jel érkezik.

Feloldozás

Mint égi rend, úgy ér feloldozás.

Feszült ideg lazul. A lélek él.

Szándéka szép: színes csodát remél.

Valósít vágyakat. Él új imázs.

Bolygók uralma tombolt s védtelen,

vad áldozatként hulltál csak magad.

Kiáltozásod elszállt. Szórt szavak

zsongtak körötted. Nem volt értelem.

Érezted: összeroppansz, nincs remény,

kiúttalan, útvesztőkön haladsz.

Ha mondanád, visszhangtalan panasz

minden szavad. Halott a jó erény.

De égre szállt imád nyomán a rend

úrrá lett rajtad. Összhangot teremt.

Kínai nyakék

1.	2..	3.
<i>Egy hang cseng: boldogság. Halk fény zeng: távolság.</i>	<i>Nem látszik, hátránya. Ér zeng: ég márványa.</i>	<i>Lobban láng Meglátod: szórt szín bánt, s nem bánod.</i>
4.	5.	6.
<i>Tombolnak szépségek, Harcolnak, kétségek.</i>	<i>Csobbán már hús vízben csend hang vár s két íz lenn.</i>	<i>Sós-édés: Élet s szép. Holt s fényes, boldog kép.</i>
7.		8.
<i>Megvárnak reszkétve. Dúlt árny, vad el lépne.</i>		<i>Akkor lesz más élet. Membánod, átlépned.</i>
	9.	
	<i>Csillan már ég fénye: Nap, Föld, nyár, szépsége.</i>	
	10.	
	<i>Cseng, zúg, zeng minden hang. Rád vár fent ékes rang.</i>	

Cica az ablakban

Ablakban macska ül,
hófehér, fiatal, kecses.
Előtte madarak szállnak.
Ő nézi: de különleges!
Hófehér szőréen ott játszik,
csillan a napsugár.
Valamit érez, s tán tudja:
étele lehet madár.
Rózsaszín orrán a tejcsepp
üdén és frissen ragyog.
Játszana, vonzza a látvány:
én még csak cica vagyok.
Leszáll a felhő, s a fecske
alatta mélyen suhan.
Fénylő, zöld szemében csillog
egy érzés: egész olyan...
Cicából lehetne gyilkos.
Határa csupán üveg.
Lelkében oroslán-émlék,
tigrismancs legyintenek.
Megunja, kényesen lépked,
leugrik, játszani megy.
Vége az előadásnak.
Szépségét emlegeted.

Lépések

Léptem, lépnék, de érzem, lépre csálnak.

Maradnom nem lehet szabadnak s fiatalnak.

A vénség árnya int s nem bánom én.

Utamnak végén szétszórt égi fény.

Talán még párra is lelek e furcsa bálban.

Feloldoznak, mert nem hiába vártam.

Mit tennem kell, én rendre még elvégezem.

Szabad Tanítóm int: a fényes értelem.

Az egyre sűrűbb szó-homályban ér a hang:

ne azt nézd, mások mit művelnek ott, alant!

A hely adott, s bár lépésed kötött, szabad szavad.

Méltóképp ejtsd, s a hangok tisztán hangzanak!

A tündöklés csupán szikrányi fényt adhat neked.

A Végtelen felé vezesd vívódó életed!

Az út talán egy sűrű pára-köd felé visz el,

mélyéből mégis Hang szól. Lelked rá csodát felel.

Hazug lehet a táj, a szó, de nem a te utad.

Vezess és hagyd vezetni fényes angyaltól magad!

Őszi táj

Október vége. Tündököl a táj.

Párálló lelke most fölötte száll.

Piros juharlevél a fán zörög.

Felfénylenek lenyugvó délkörök.

S hogy itt a reggel izzik Napkelet.

Fagyos szél húti fázó kertedet.

Ma nincsen fény-erő. Bágyadt a szó.

Álomba fordul át fagyott való.

Meleg szobában ülni jólesik.

Pihenni jó. Tél gyűjti kincseit.

Fejedre köd szitál: száz csöppnyi könny.

Válasz ma nincs. Uralkodik közöny.

E bágyadt őszi táj emlék marad.

Kellék és díszlet. Csenddé válsz magad.

FAIDEL 2013

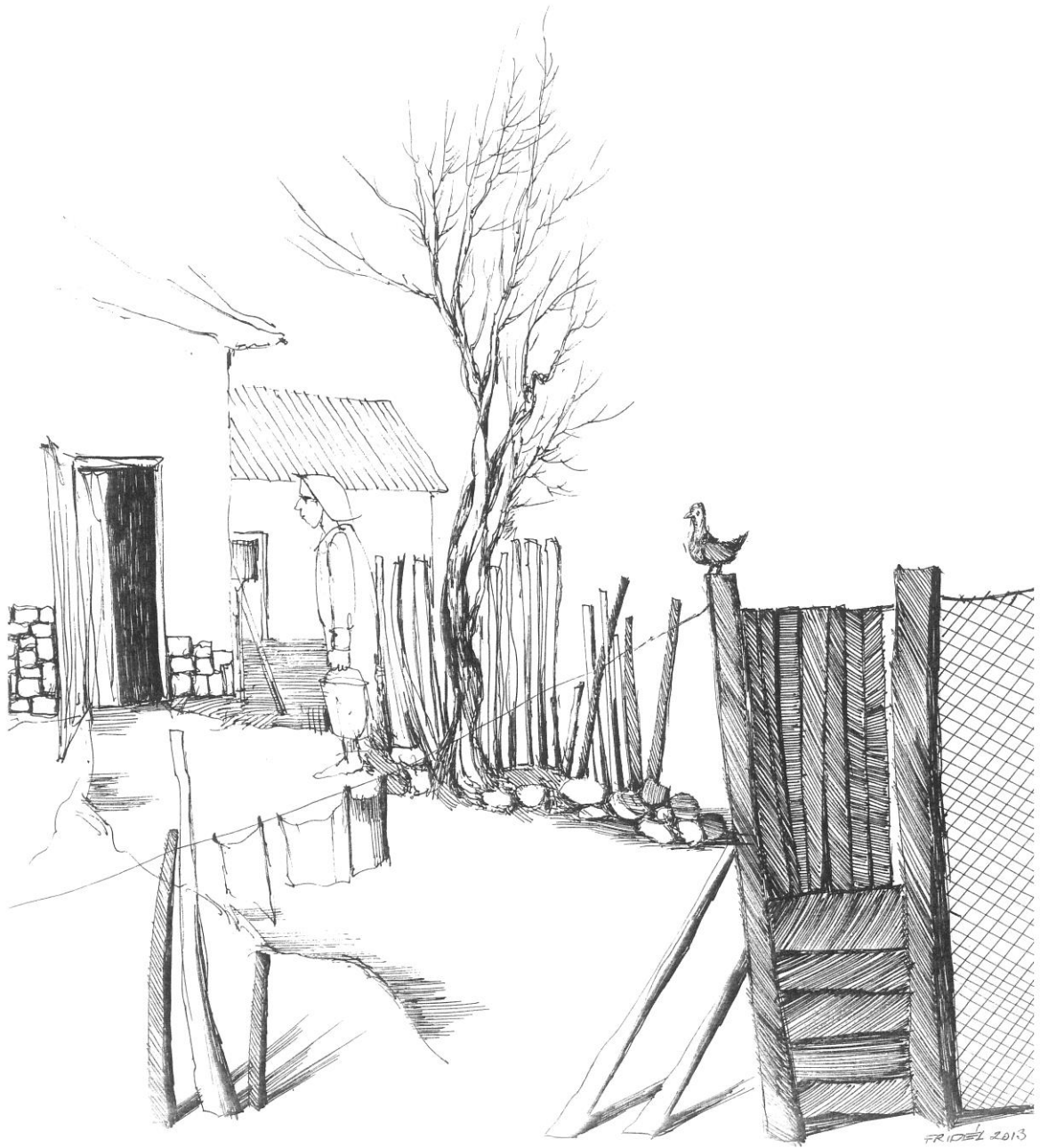
Labirintus

Útvesztő életed. Száz zug s kanyar
csalóka rossz tekervény sündörög
körötted. Kérdenéd mit is takar.
Válasz helyett egy vad hang mennydörög.

Sodor cibál és lökdösődve ránt.
Úgy hívják végzet ám hamis a szó.
Fellöknek gyenge kisgyerek gyanánt.
Jó rév helyett lehúz ádáz való.

Cikázik s rejti mélyét szemtelen.
Vad lombok orgiája rád üvölt.
Sugallná: add fel! mind reménytelen.

Illúzió a kép mely tündökölt.
Lihegve futsz. Nyugodni vágysz de köt
a végtelen vonal. Rohanni lök.

Rekedtes őszi dal

Pacsirta szól.

A föld e szikkadt teknő várja

hogy égi cseppek hulljanak ölébe.

Vöröslő árnyak konganak.

A Szépség árnya leng csupán

kiszáradt fák alatt

szétporladt fény gyanánt.

Földünk a fantom-béke révé.

Ne várj az ég kegyére...

Távol lövések hangzanak.

A jól őrzött határok

nevetnek ím s kacsintanak.

Az emberfaj balek-csapat.

Hát mentsd ha még tudod magad.

Csak lépj a sors elébe.

ó, fuss, borulj eléje.

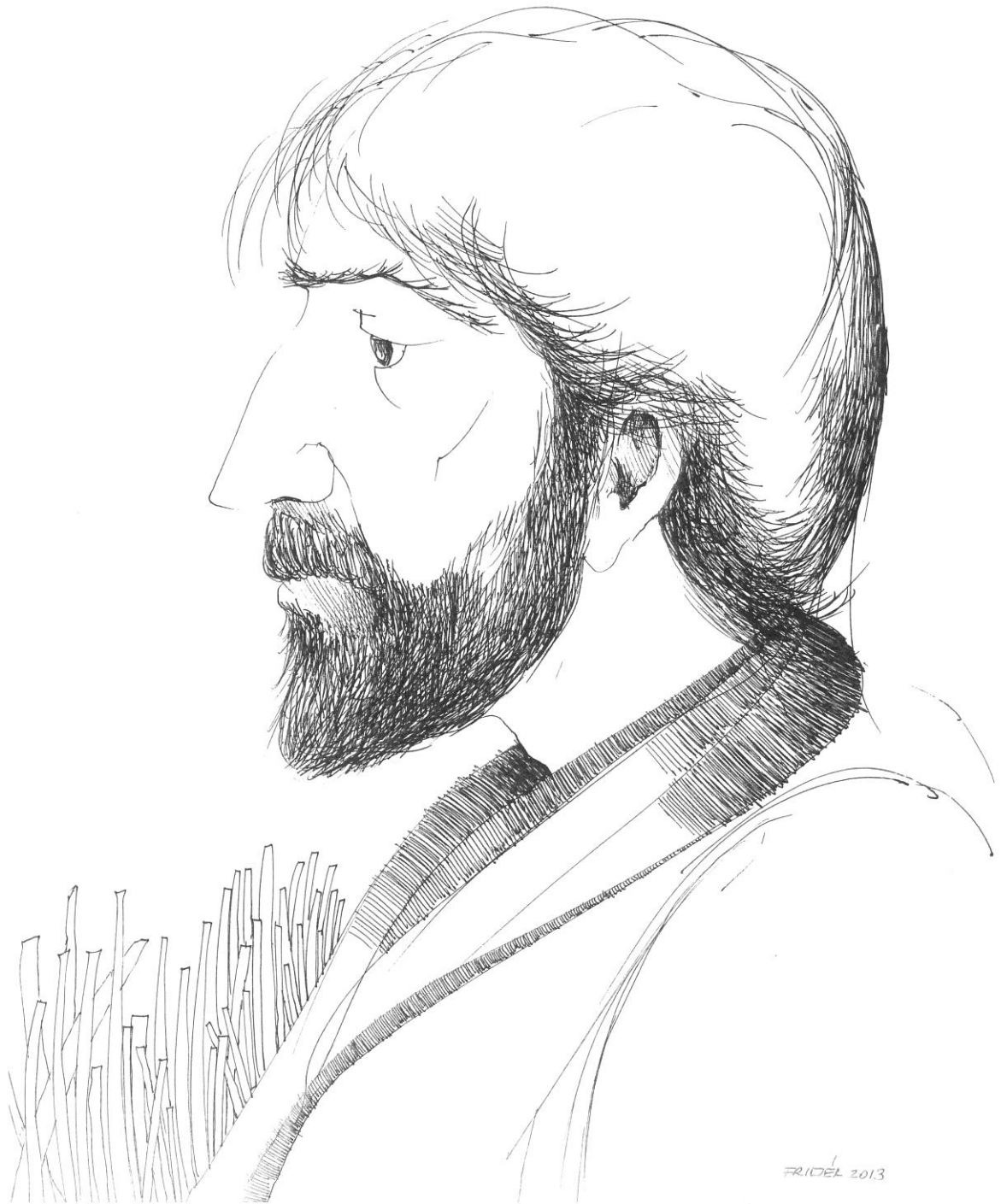
Tompa reggelek – őszi ködben

Ma nem költői hang zeng. Kongás van belül.
A lélek csendje mint törött hangszer repedt.
A hangom bús és csüggedt. Árnyak intenek.
Kopott valónk ma álom-ködbe szenderül.

Törött a rezgés. Hangja álmatag. A csend
akár a sűrű pára földre most leszáll.
Talán ez árny-világ hullott reménye vár.
Törvénye int e szürkeség-uralta rend.

Rekedtes hangok konganak: halott harang
kiáltaná világgá kósza bánatát.
Repedt hangjára nincsen szó. Vad illatát

szédülten ontja holt virág: tűnt égi hang.
Árnyak rezgések tompa fények, illatok
bolyonganak köröttem. Pára-köd ragyog.

Távollét

Ma távol lenni kell. Léptem csak árny
csak néma mozdulat halott homály.
Kezem lehull. Megbékélést kínál
a lelkem. Elsuhan egy égi szárny.

De benned harcok dúlnak. Önmagad
cibálod. Tompa düh remegve vág
s hasít beléd. Szemedben néma vád.
Öklöd lesújt de önmagára csap.

Lelkünk mely egy ma kettősség felé
haladna s ránk kiált sikolt a hang:
párod ne bántsod szegény boldogtalant!

Király lehetsz de tested emberé.
Fejem lehajtva várok. Hív szavad.
Ajtóm kitérve. Állsz csak állsz magad.

FRIDEL 2013

Ma más a kép...

Ma más a kép. Halott a gondolat.

Mint rongyok csüngenek fáradt igék.

Ambíciód elérni társadat

letört. Idézni kár fakult színét.

Ma tört szavak – szilánkok – hullanak.

Sziporka-fény se szórja tükreit

a tűnt világnak. Hangok konganak.

Mondandód fojtogat és szétfeszít.

Ma nincsenek vidám dalok, csupán

egy édes égi lénynek árnya hull.

Te nézed s fordulsz tisztaság után.

Kívánod, jöjjön mozdulatlanul.

Remegve száll a szó. Esik, hasad.

Szétszórt atom neved s a pillanat.

Fizetség

Úgy fáj a múlt-
nak minden helyrehozhatatlan
vétké
magad vagy gonosznak étke
mondják
és úgy érzed
e tehetetlen sodrás
elragad
mivé is lettél hol van
régi önmagad
a kedvesség elporlott
halavány fáradt öregséggé
benned
a csend visszhangzik
s nincs már, ó nincs
sehová menned
ám a rád állított pribékek
minden volt-van
ökölcsapása
gyarló árulkodása
kitüntetéssé lett
bár senkit nem érdekel
hogy voltak-vannak
erényeink
mert egyfelé menők vagyunk

és mikor távozunk
a kasszánál
mindenért fizetni kell

FADEZ 2012

Változások fénye

Ma más a fény. Leszállnak alkonyok.

A bíborszín mögött harag remeg.

Hömpölygő árny, sötétlő fellegek

úsznak felénk. Kiáltják: várjatok!

Az ég kontúrján sápadtság zenél.

Aranyra vált a szín. Riadt szemek

felisszák tündöklését. Eltemet

a rettegés. Az éj-magány elér.

Lilák és sápadt tűnő türkizek

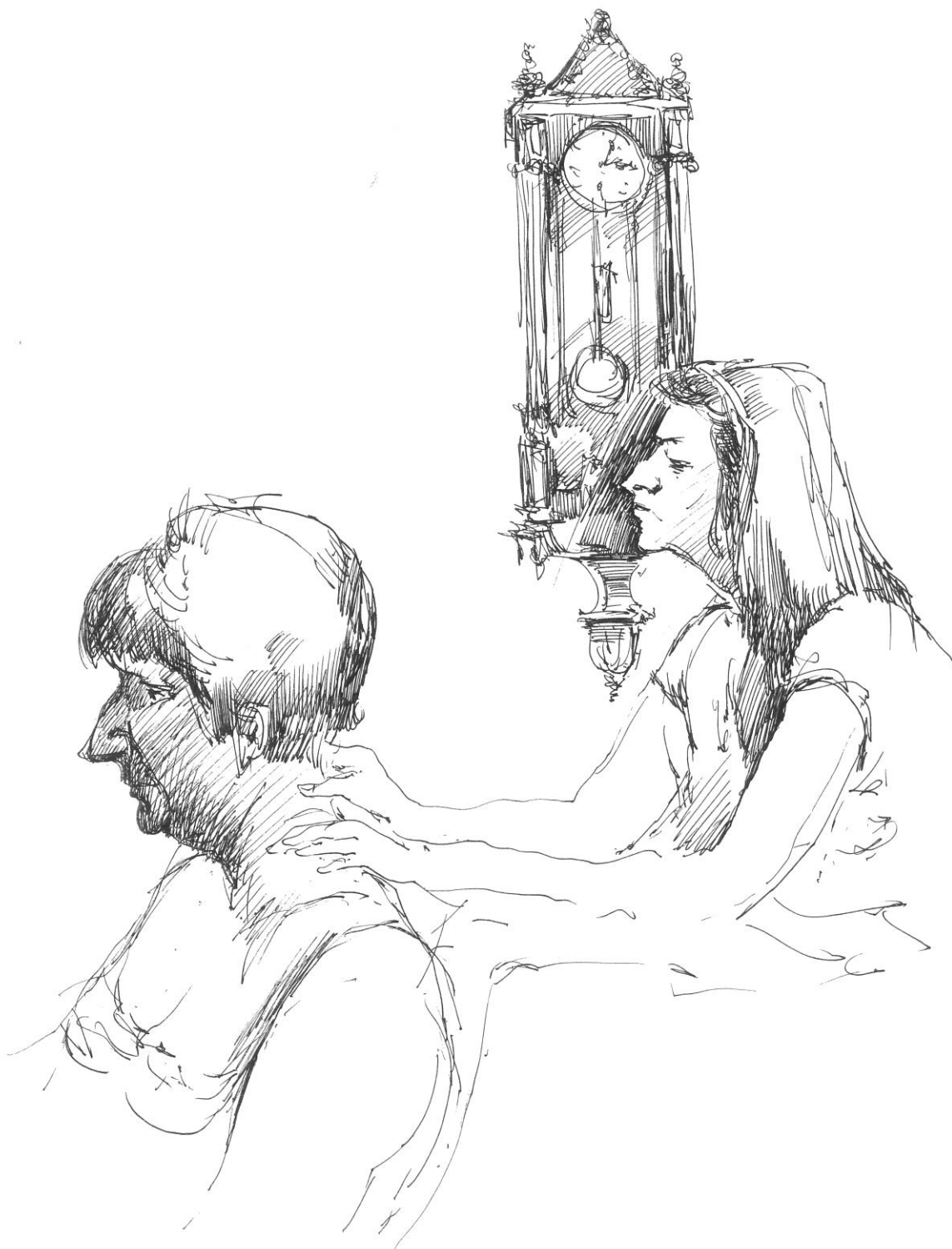
bizonytalan felfénylenek s leszel

e kósza fények vándora. Lepel

lehull s a fénytelenység eltemet.

Gyöngéd csodák emelnek ég felé.

Visszfényük színtelen te-éltedé.

FRIEDL 2012

Bánat

Szemedben bánat ül. Homály fedí.

Mint pára eltakarja lelkedet.

A szürke hétköznapi ma eltemet.

Szépség s titok mely szíved élteti.

Talán lehetne még vidáman is

zajos napok után feledni mind

e bús homályt. Tisztán szívünk szerint

szeretni némán felkavartan is.

Sivár szobák homálya ringat el.

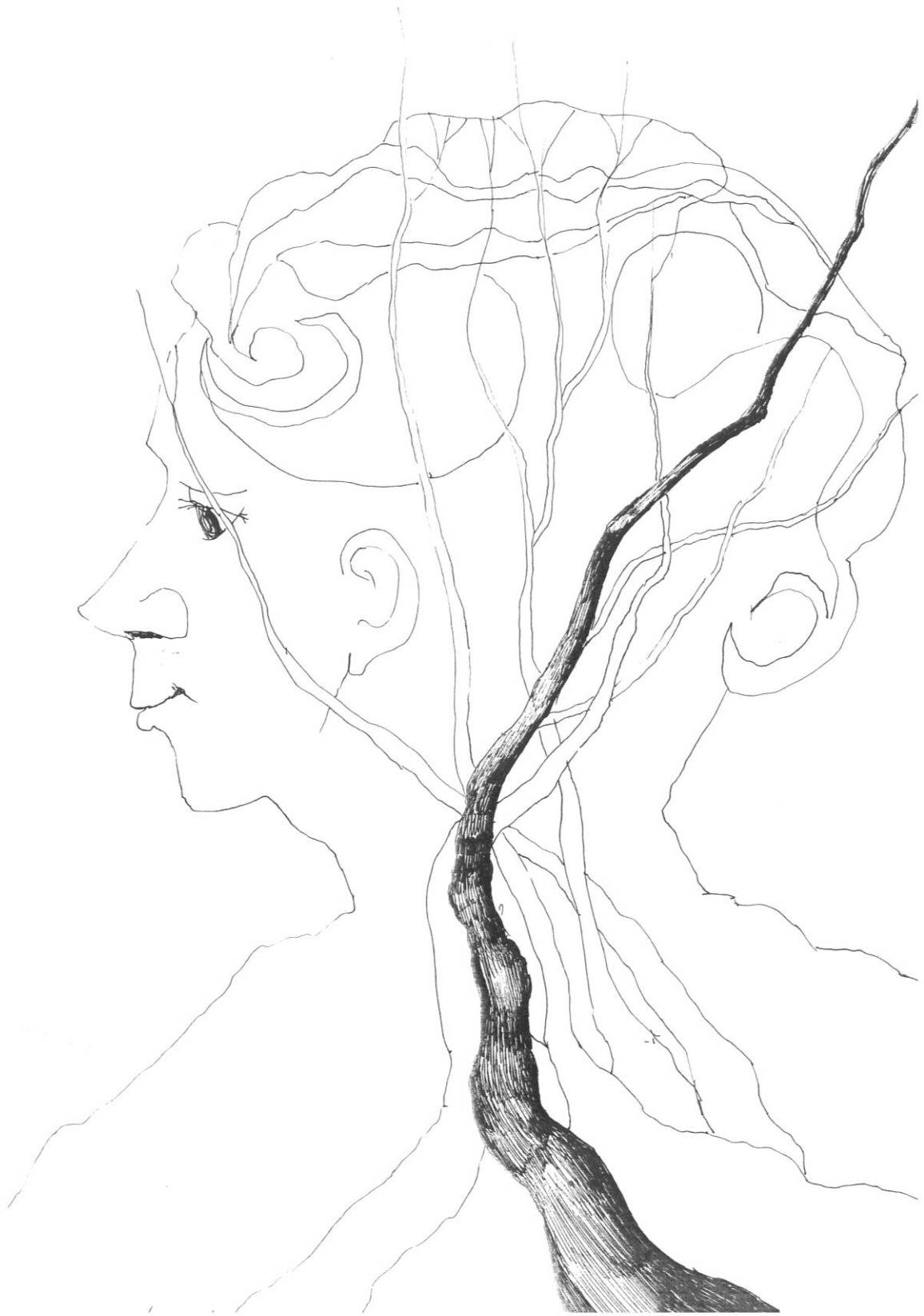
A lélek megpihenni vágy. Lehull

az égi fátyol. Arcod elsimul.

Kiáltasz. Csend van. Senki nem felel.

Szemed ha ébredsz tiszta lesz talán.

A bánat oszlik. Illan tétován.

Aprócska láng

Aprócska láng lobog: lelkünk heve.
Kimondhatatlan s nem lehet neve.
Talán takarja test s nem látható.
Nevünk – szerelmünk el nem mondható.

A láng lobog. Színében más talán.
Nyugalma nincs csak párja oldalán.
Ha megtalálta nincs külön színe.
Testében egy s együtt dobban szíve.

Hatalmas tűzzé bármikor lehet.
Tilthatják. Annál jobban végzeted.
Az ellenállás szítja. Partja nincs.

Egy sorscsapás de mégis ritka kincs.
Lobogva táncol. Égi társra lel.
Teljessé-széppé általa leszel.

FANDEL 2013

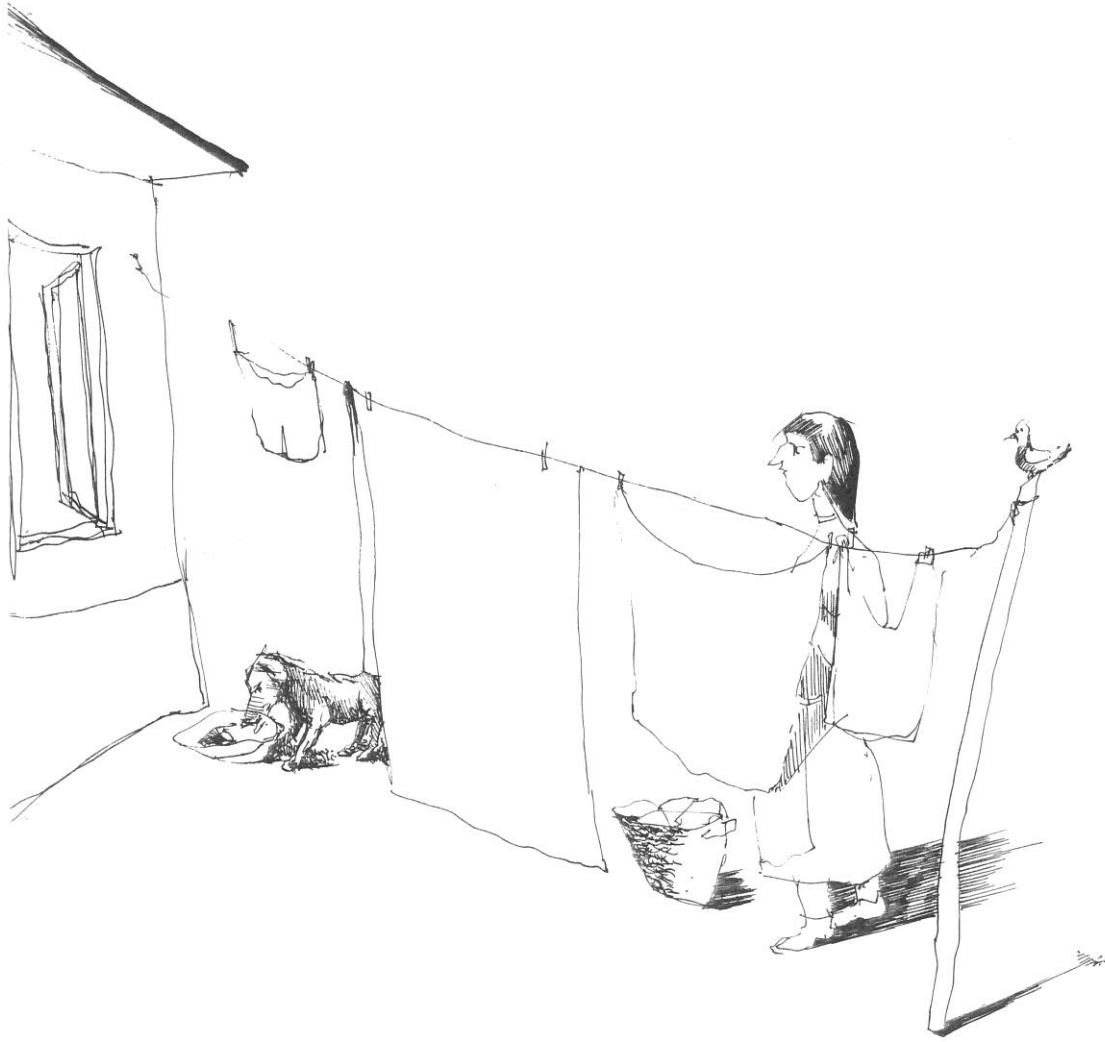
Hajnali álomfoszlány

A testem ringatózna egyre még
követve lelkem furcsa ritmusát.
Szemem lehunyva érzem titkot ad
s kalandra hív a hajnal-színű ég.

A ringó ritmus volt-hazámba visz.
A hullám hátán karcsú szép hajó
suhan. A pillanat oly illanó.
A lelkem egyre rég-valóba' hisz.

Lebegve illanunk a semmibe.
A jó nihil ölel szeretve át.
Dalolni vágyom édes ritmusát.

A földről áttűnünk az égibe.
Mint megvalósulás feloldozás
ölel a végtelen titok – varázs.

FRIDEL 2013

Les contrastes

Talán egy tévedés emel szeretni még
de oly csodás e kedves lélek-áradás.
Kitárt karokkal lépni furcsa látomás
talán s mögötte elmúlás csalóka vég.

Illúzió az életünk s ha így van ez
hogy álmaink valósak minden más hazug
ez álom-szárnyakon igaz-hazádba jut
a lélek míg körötted khárma lengedez.

Lebegni vágysz mikor dúskálsz a szenvedély
vulkán-erőtől duzzadó szavában adsz
heves felperzselő csodát s magad maradsz

lehúz a vaksötét az öblös pince-mély.
E tévedés remek csodája úgy emel.
Az álom-mélyben vágyak csúcsát éred el.

Allegretto grazioso

Egy krumpliorrú hold vizet fodroz – kavar.

Az arcán pajzán kis mosoly. Szeme nevet.

Iróniája ím bolondul megzavar.

Elindulok feléd és táncolnék veled.

A lenhajú tavasz sugárnyalábja int.

Felé ha fordulok a zöld határ lebeg

és száz aprócska vízfodor forog-kering.

Az ég is oly közel. Immár érintheted.

A hold csak rámkacag. Nem bírom én se már.

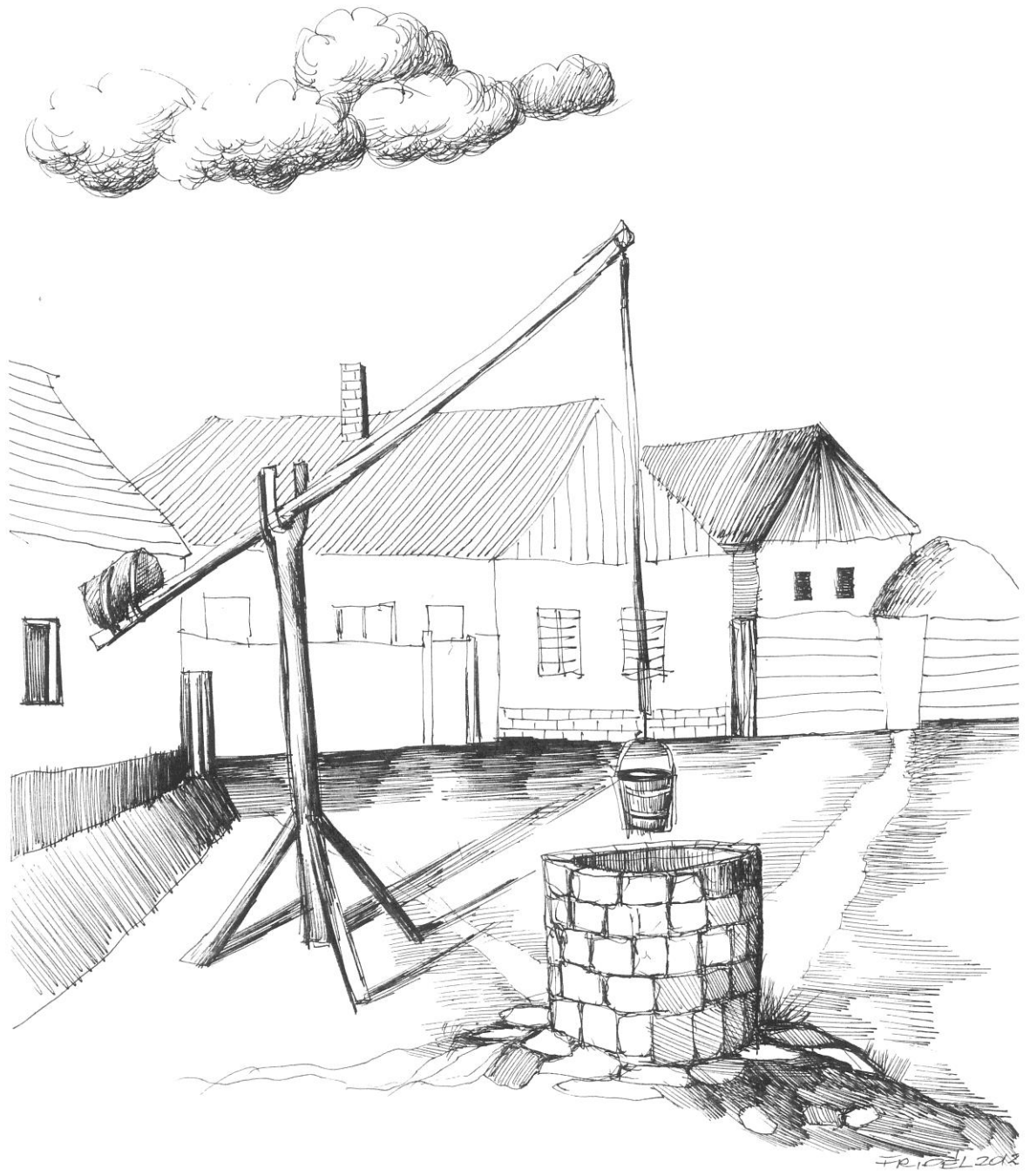
Ragyogjon éji fény gyanánt csillám-sugár.

Ha benne régi kornak új meg új szava

hullik reám csak hallgatom és révedek.

Bolondozó koboldok táncoló hada

kísér s én végre volt-hazámba érhetek.

Nyár-búcsúztató

A fecskeszárny kecses csapásai
akár finom zene oly mennyei.
Az emberélet múltó évei
csekélynek tűnnek. Múlnak árnyai

a bús homálynak. Fényes értelem
ragyogja mindennapjaid honát.
A csendes alkony szórja bíborát.
Tovább tekintek. Szárnyal édesen.

A nyári ég kacagja. Ringatón
puhán aláhajol. Lebegteti.
Ma minden balgaságát elveti

a nagyvilág. Csak száll ciróगतón.
Egy csendes halk mosollyal búcsúzik
a nyár s mint napkorong alábukik.

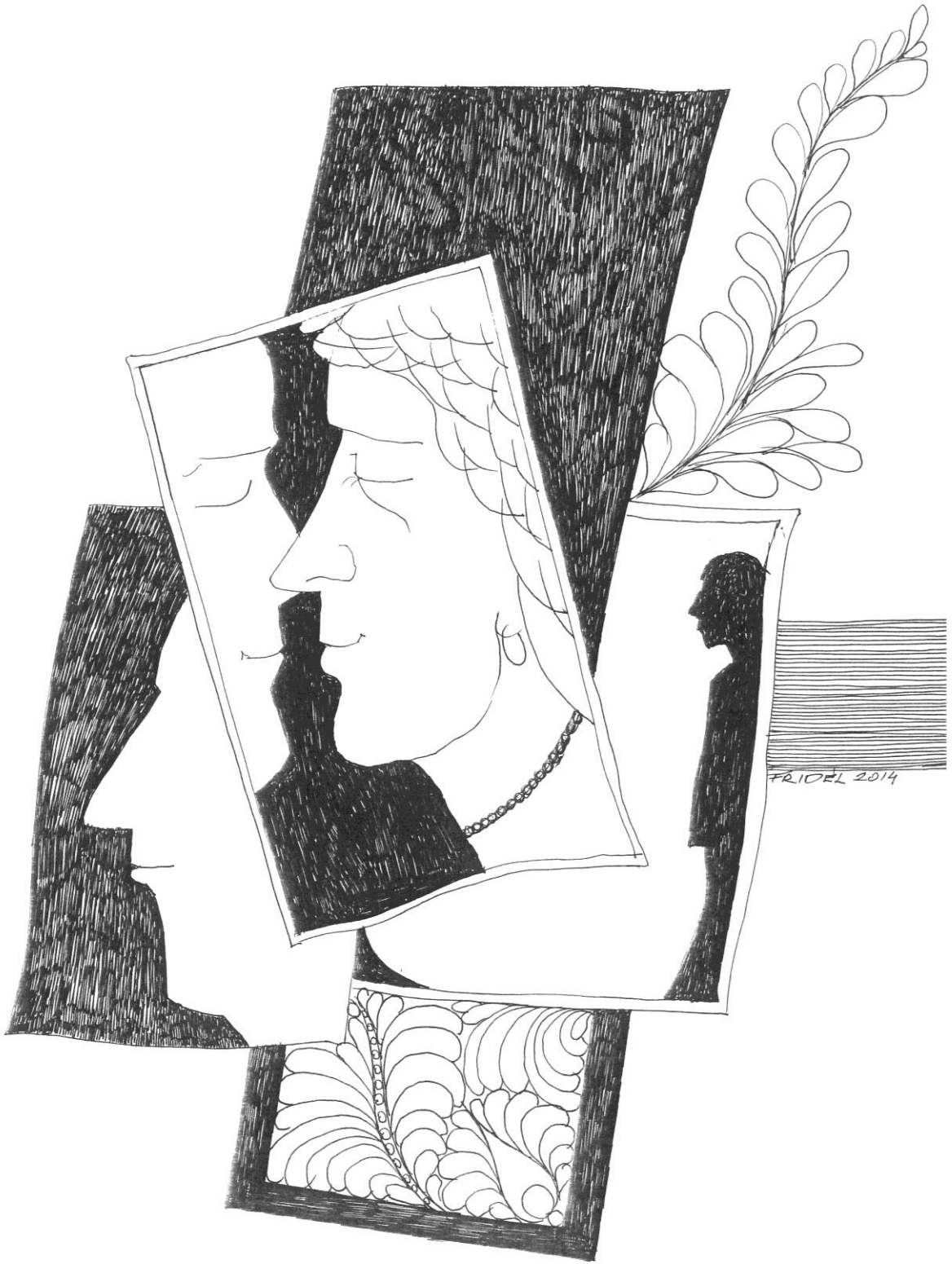
Égi ablak

A szürkeség-takarta messze ég
remek színekbe festett büszkeség.
Ha messze látnod néha nem lehet
ne kérd ne ostromold a Szépeket.

Ha megpihenned újra rendelik
fogadd el égi-légi érveik.
A foszlott felhő rongyai alatt
áttűnik úgysis merre fény halad.

Ablak tekint reád és tisztaság.
Hajlasz s ragyogsz mint ékes rózsaaág.
Neved ha fennmarad fényeskedik.

Betűk szavak értéked hirdetik.
Egy fénysugár halad feléd. Elér.
Fejed körül lesz glória babér.

FRIOEL 2014

Fény-játék

Tenyérben fénysugár. Neked adom.

Ragyoghatsz általa. Ezt vállalom.

E fénysugárban én is ott vagyok.

Színes szivárvánnyá szétporladok.

Majd újra összeáll a kép. Fehér

sugárrá lesz s szívedhez visszaér.

Lélektől lélekig csak így halad.

Lobognom enged újra általad.

Te nézed lenge táncát. Arcodon

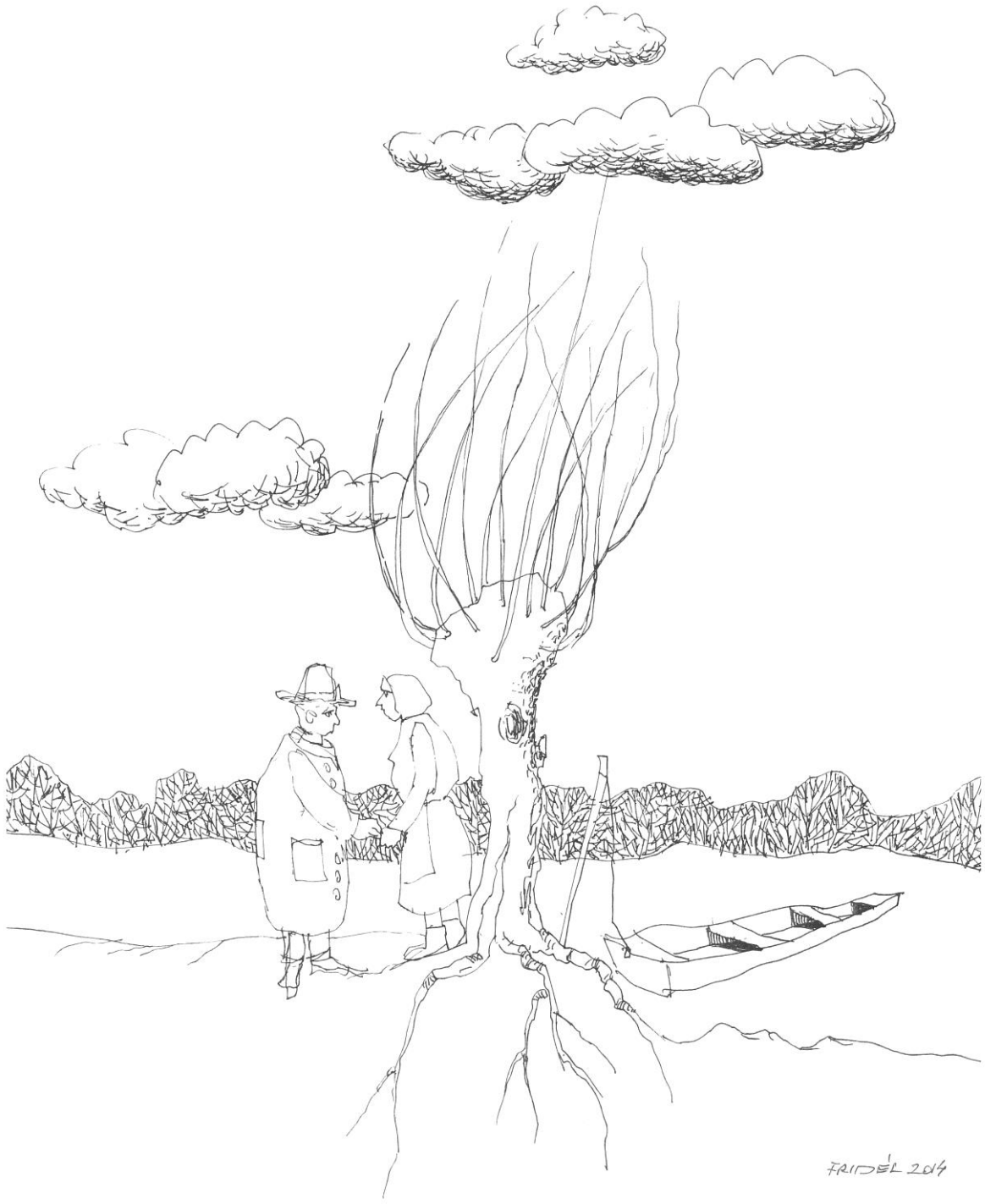
bíborszín fény suhan. Velem rokon.

És izzik kettőssége egy gyanánt

mint lépések: külön de egyaránt.

A fény a szépség kapcsol egybe ím.

Ezért e vers: kecsesség égi rím.

Fénnyé váltan

Ma fényes sóhajok ezt hirdetik:

Teérted száll a fény. Ékeskedik.

Mint bűvölet ragyog egy fénynyaláb.

Feléd rezegteti remek dalát.

Fölötte égi jel. Csak érted ég.

Egy színvarázs tiéd: e pompa-kék.

Kitárt karod imára fordítod.

Az Ég Urát szeretve szólítod.

Az ujjadon felszálló óhajok

a felhőn túl rezegnek. Ott hagyod

hol már a por is tiszta mennyei.

Belőle vagy te is. Szél lengeti

ruhád s a lelked minden zegzugát.

Fénnyé leszel. Zenged az ég dalát.

Friedl 2014

Tenyér-rajzolat

Tenyérben rajzolat: szétszórt jelek.

Meséjük szertelen vad képzelet.

Ránézek és vakít az égi fény:

kezemben tartott szenvedély s remény.

Vadul cikáznak: hullám tengeren.

Akár velem volnának s ellenem.

A víznek hátán tiszta fény ragyog.

Fényeskedem és általa vagyok.

Nem hinnéd mennyi érzés hull felém.

A csillogás mint por szitál elém.

Tavasszal s nyári tiszta kékeken

üzen az Isten-elv: a végtelen.

És rajzolat gyanánt tenyérben él.

Te nézed s régi hangulat zenél.

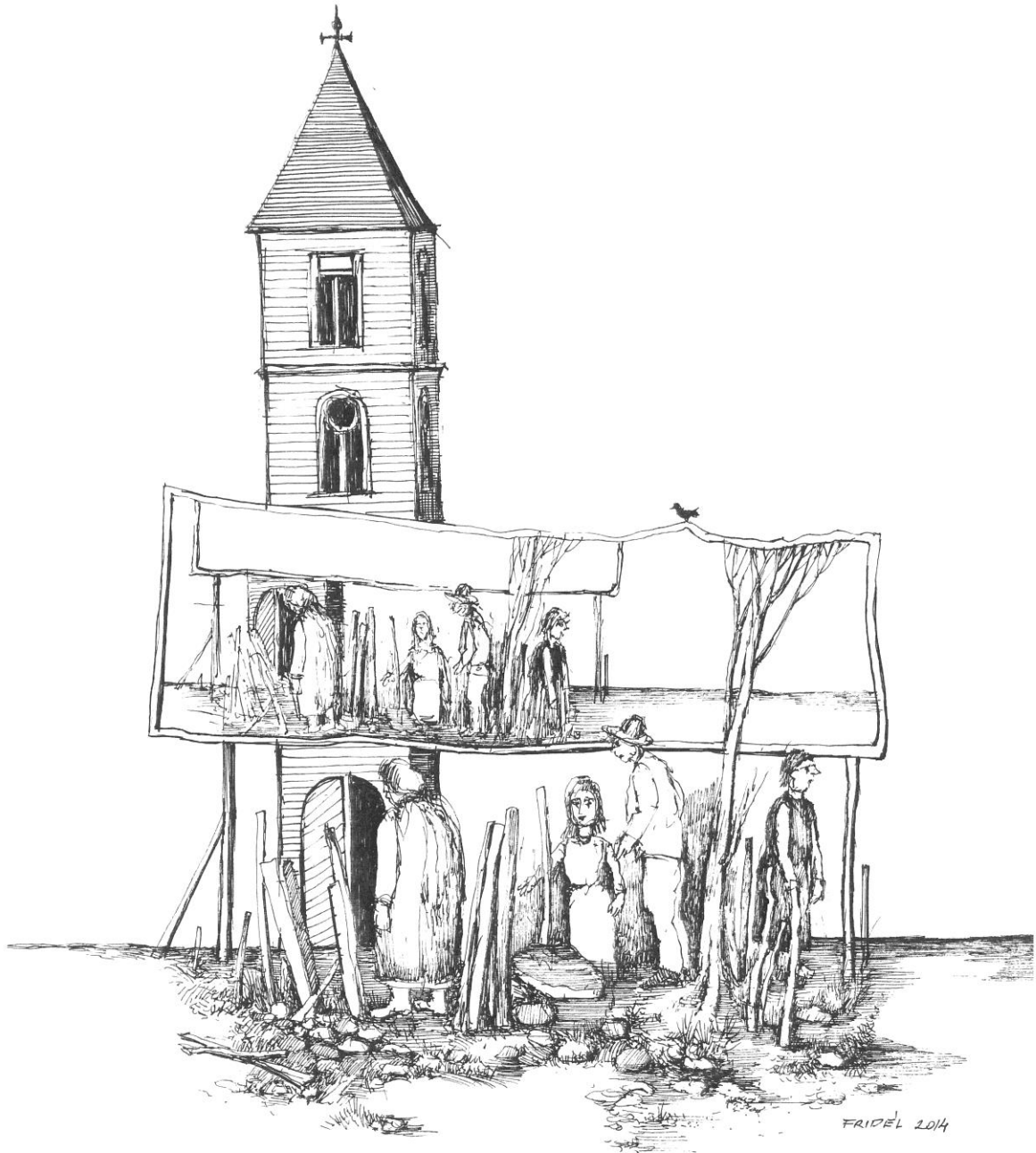
Fiókba zártan

Fiókba zártan lüktetek ma még.
Kihúzódsz s tűznek árja csap feléd.
De nincsen pusztítás, csak jó meleg.
Csak áradok: szerelmed – mindened.

Csekély titok. Ránk néznek s látható.
Egész a pár. Izzása átható.
Király s királynő lépdél itt ma is.
Köröttünk süllyedő világ, hamis.

Mikor szakadni kell, mint dőlt romok,
omlik világunk. Szórt sugárt hozok:
szemednek elhomályosult havát,

az újrakezdést s volt-tavaszi dalát.
S ha visszazársz, a fény tovább dalol.
Nincs visszaút. Boldoggá változol.

Csend

Köröttem csend szítál. Mint csillagok
ezernyi szikra-fény rezeg – remeg.
Ámokfutó magányos emberek
vesznek körül de én derűs vagyok.

Állok mint szirt magam. Fény-életem
árad felétek egyre. Nincs magány
magába fogni képes. Száz talány
vibrál köröttem s révbe érkezem.

Levetve minden tettetés. Szavam
úgy zeng mint égi tiszta szózatok.
Magamról s rólatok ha szólhatok

a holt üres tér is cseng általam.
Egymás visszhangjaként zenélhetünk.
Külön-valóként egy az életünk.

FRIDEL 2019

Szavak... csendek...

Szavak koppantak el. A csend megöl.

Felőled áradó konok magány

taszít a mélybe. Csüggedő ököl

ez vagy ma már. A múlt nem tündököl.

Hervadt a szóvirág kimondani

már hány évezred illan újra el.

És benne kényszer. Nincs titok csali

magányra ír. Csak írje kong – lehel.

Koppannak rongy szavak. Ma is te vagy

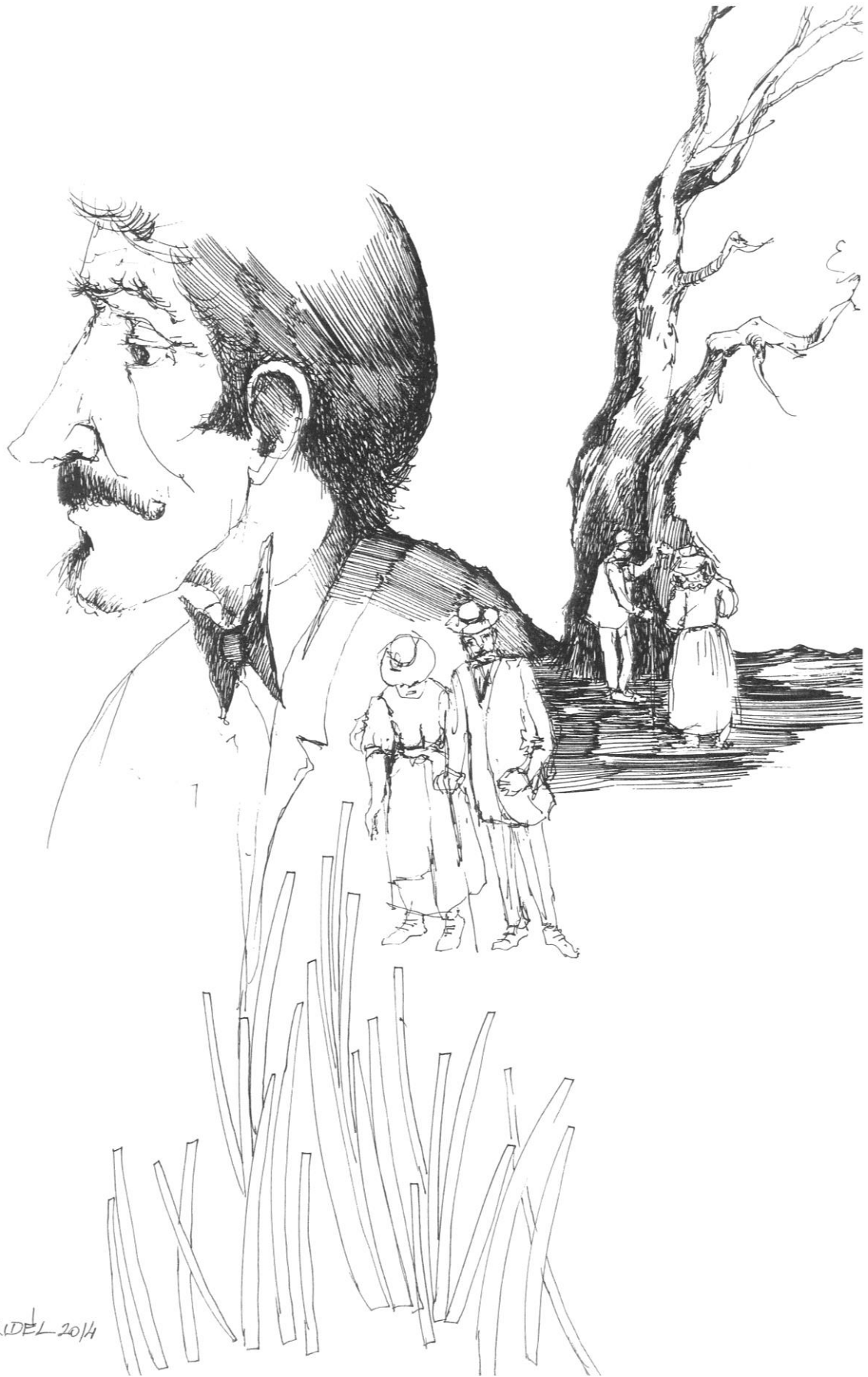
ki völgybe zúdul értük – általuk.

A pillanat magánya benne hagy

hogy csattansz szóródsz s tárulnak kapuk.

Völgy öble vár s tán új dimenziók:

villámfény sziklaszirt süllyedt hajók.

FRIDEL 2014

Arany-ezüst

életem arany pókfonálon
ragyogtat fénylő pillanat
feledtem önző álmokat
sorsomat tompán így „csinálok”
megadó kínozott áldozat
a próbát újfent most kiállom

ezüst fonállal ringat álom
suhogni hallok szárnyakat
víz susog habzó áradat
karom a végtelenre tárom
feléd sugározom a vágyamat
nesztelen lépted éjszaka várom

ezüstoffonálon aranyfonálon
Isten-szín kék egek alatt
vakító viola-villanat
tompultan fekszem réten – ágyon
magamnak ajándékoztalak
pókfonta édes vágy-halálom
örök barátom

Gésa-dalok – ezüstre

Ezüst sugárban vártalak
hasadó puszta ég alatt
nagyon kívántalak.

Ezüstös fényű holdsugár
éjszaka körbejár
szívem remegve vár.

Ezüst fonálon álmodat
viszed. Sodor az áradat
kertemben fák alatt.

Ezüst a tiszta éjszaka.
Zene szól. Égi dallama
mintha mibennünk hangzana

Ezüstös hangon kong az éj.
Mélyében ott jössz: égi kéj.
Kenyér vagy dús karéj.

Ezüstös óra. Cseng a lap.
Mutató párjához halad.
Kondul az éjfél a vad.

Ezüst ruhában vártalak
szívemben zengő áradat
pőrén is csodáltalak.

Ezüst a fényünk ezüst dalunk
ezüstsín dalban áradunk
ezüstös kéjt adunk.

Ezüst a mélykék éjszaka
világít vágyunk dallama
ezüst dalt ont szava.

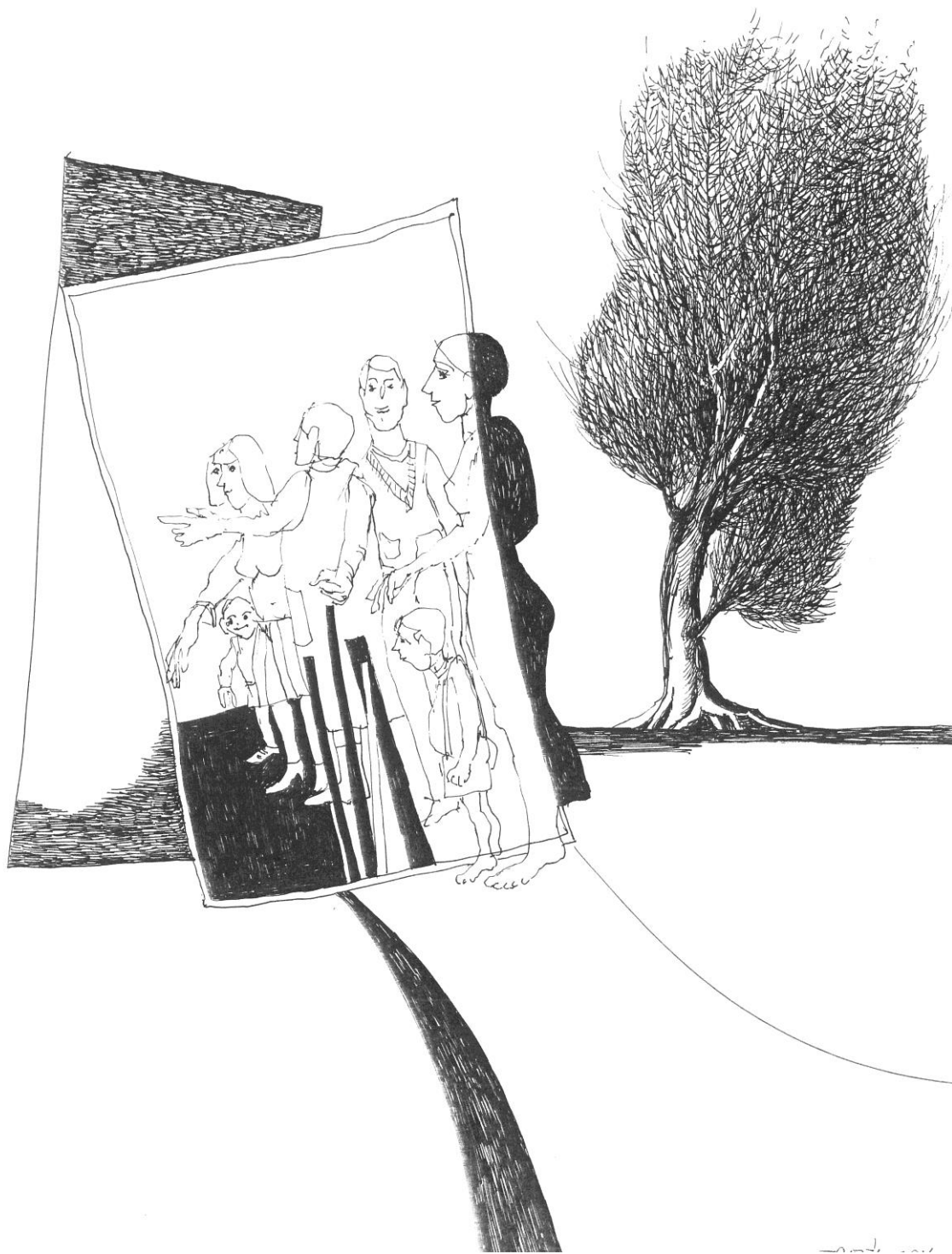
Mást-hozó

Én az vagyok ki mászt hozott. A lélek
fehéren fénylik sápadt arc-keretben.
Ma Isten-szem tekint dús fellegekben
reád s felujjongsz: boldogít hogy élek!

Kezem a súlytalan gyöngéden illet
de általa a léted súlya áthat.
Talán ma még csak néki élsz a mának
és tért nem engedsz égi fényeidnek.

Varázsütésre minden változóban:
felszálló pára s süllyedő hajó lesz
mely által mindez mondható. Özön nesz

susog körül s te állsz mint hús folyóban.
Megállunk. Szemközt isteni valóddal
remegni kezdesz. Áradsz dús habokkal.

Kristály-galaxisok

Úgy érzed száll a pillanat
pedig egy kristály mélyén
zárványként marad

Felcsillan olykor ékesen
s miközben rád visszaragyog
zeng dalol és pulzál a végtelen

Úgy hiszed ez az örökkévaló
s talán talán az is lehet
mert benned – általuk – veled ható

Tört fények csillámok hullt színek
megragyogtatják pillanatra még
hogymindez más legyen kinek-kinek

Reflexiód e fény-echo mely lényüket
tükrözheti majd napja hulltán elveti
egy pontba zárva minden fényüket

Míg zeng a rím időd csak elpereg
szépséges óceánba fogva rejtve morajosan
anyagot adatot lelkeket és csendeket

Szemed a távolba néz hol csillagok körül
egyetlen gyűrűnyi helynek látod csupán
bolygók rendszerét szíved mégis örül

A galaxisok tánca egyszerű és ünnepi
rezgésük halvány míg magadat nagynak hiszed
de egy pálcasuhintás mindezt semmivé tünteti

S illúzióként száll tovább a pillanat
míg csend-kristállyá fénné lényegülsz
s csupán te hiszed hogy képzelt világod él hat és fennmarad

Az univerzum éneke

Virrad már. Kékes túlvilági fény dereng.
Tán szürkül is. Nem érzed ugyanaz
mi néked pirkadat, az éjnek egyben alkonyat.
Mit néhány felhőfoszlány most idéz
a kék-arany ragyogás közeledő derűje
az éjnek végzete, bár máshol most borul
fekete bársonyba a földnek árnyékos helye
No nézd: ott megvirradt az éj
árad a negatív fény, hogy nyugtot leljen végre
annyi dolgos lény s talán a gonosz is pihen
a napfénytelen helyeken. A csend kiált
és mélyén úgy rezeg dalol
egy távoli világ
születnek új galaxisok
arrébb egy csillag haldokol
szétszórva ártó fényeit, mondanád
holott az egy új szép születő világ
legelső üzenete
Míg fények villognak lények és öreg világok szerteszállnak
zeng dalol
egy nyughatatlan alkotói lázról mesél
az univerzum éneke

Gyermekarcok

Sápadt kis vékony arcok fénye ég.
Mint gyertyafény pislákol égi láng.
A döbbenet lesújt. Ragyogva bánt.
Hátráló lépések: Ne mondd! Elég!

Mint hold kerek korongja gyermekek
csak állnak. Lelkükön felismerés:
a veszteség lehet sok és kevés.
A lépteink nyomán e lét perreg.

Pár szó. Halvány mosoly az arcokon.
Talán remény remeg a lelkeken.
Pironkodom a néma gyermekén.

S hogy állunk minden érzésünk rokon.
Kicsinyke tér az élet színpadán.
talán közös lesz s végzetes. Talán.

FRIDEL 2014

Gyertyák

Csend van. A gyertyák égnek.

Lángjukon lobog a végzet.

Tűz-szín a fényeknek tánca.

Láng-karjuk magasba tárva.

Kecses a gyertyatartó.

Csendes az érzés, a sajtó.

Lobban a halvány füst csendben.

Elillan fellegekben.

Lángoknak fény-aurája

ragyog a nagyvilágra.

Minden gyertyához más szín

illik és táncol a száz-szín.

Csendes szó, ima kíséri.

Válasz jön, tiszta, égi.

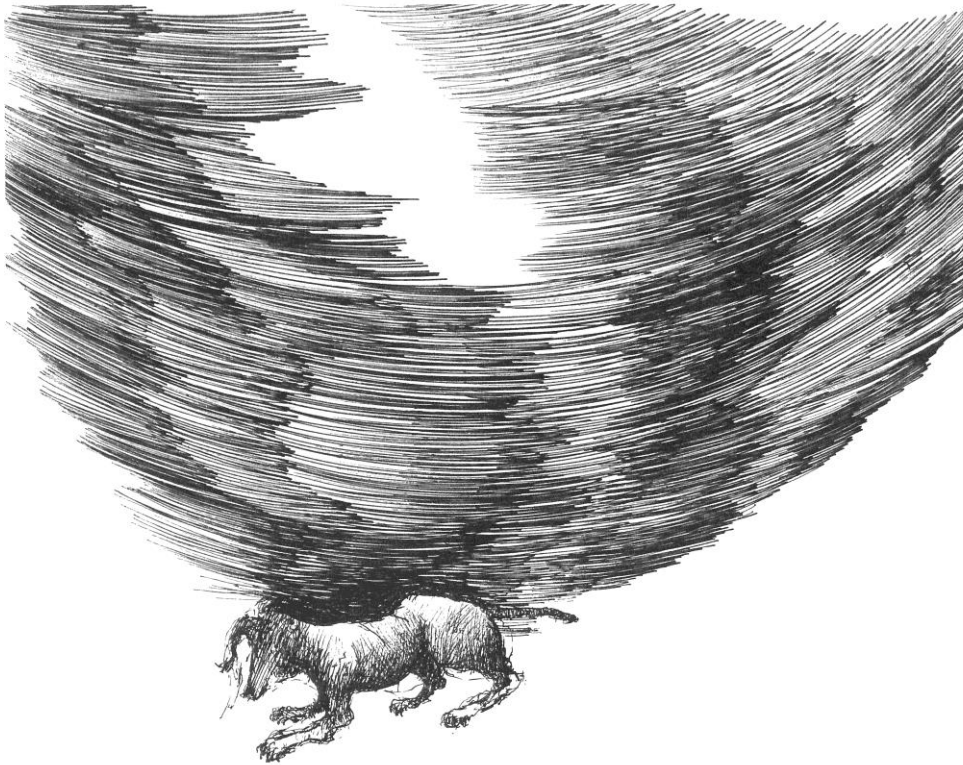
Táncol a fény-aurában

arany-szín, égi lázban.

Egyszer majd csonkig égnek.

Lelkeik égre érnek.

Lenéznek, s arany sugárban
ragyognak Nap-ruhában.

Teljesség fénye

A csendes éjnek annyi hangja van.

Az egyik égi. Más boldogtalan.

Lebegnek könnyű szárnyon hópihék:

elsuttogott szavak varázs-igék.

Az égre csapnak máshol fél-szavak.

Csak káromolnak s nem visszhangzanak.

Ha csillan is megtört a fénysugár.

Hiátus támad. Taktusa kivár.

És csendes fénysugár ragyog – török.

Egy angyalszájról szózat érkezik:

Mindegy hol élsz élted hiánytalan

mert lelkesen teljesség fénye van.

Egységbe – szépbe tisztán érkezel.

Csillagfény s szellő egyaránt emel.

Lenn és fenn

Lenn és a fenn örök talány marad.
Repülsz vagy épp zuhansz alá magad
nem érthető és nem képzelhető
ha más nem élte meg nem tudja ő.

Vakít az égi kék: a menny üzen.
Máskor meg szürkeség tájon pihen.
Egy vágy-ünnep a természet maga
majd elhull s rajta ül a csend hava.

Kérdeznek s megfelelni úgy szeretsz
bár földi létben báb csupán lehetsz.
Utókor tapsa vonz. A mát hagyod.

Fütyülnek most de csillagod ragyog.
Egy messze útra elvezet. Te szállsz.
Nincs óhajod. Csupán a csendre vágysz.

Decemberi varázs

Kedves hullámok elröpítenek
egy más vidékre. Tájon száll a szó.
Siklunk a hóban. Oly fehér s remek.
Egy éter-szárnyon reng csodás való.

Puhán kavargó hópihék során
lelkünk sodorva messzi ellebeg.
Nem bánjuk késve jöttünk vagy korán.
Belül s kívül hódunna-fellegek.

Hókrisztály annyiféle forma él.
Egy bűvölet az egyszínű varázs.
Nem fázom. Nem diderget most a tél.

Lelkemben izzik tűzszín sok parázs.
Vágtázunk egyre. Csönd puhán ölel.
Lényed lebegve visz – sodor – emel.

Gyermek született

Egy ősi város földje, Betlehem
fogadta be Istennek szent fiát.
Körötte pásztorok mondtak imát,
míg Mária pityergett csendesen.

Egy csillag állni tűnt a hely fölött,
hol zord világi létre érkezett
a fényes Úr, szétszórván fényeket.
Lelkekbe égi béke költözött.

Háromkirályok jöttek őelé,
kinek kezében áldó mozdulat,
lelkében égi béke csak fakadt,

s vezette népét tiszta rend felé.
Jászol körül kérődző állatok
csak nézték. Tiszta fény – áldás hatott.

FEIDEL 2014

Virág-metaphora zöld tintára

Papíron tinta: hóba írt remek

akár tavasszal szép virágfejek.

Diderget még a tél ha visszazáll

de hófoltokban bűvöletre vár.

Aprócska rím-harang mint hóvirág

halkan csendülve szól: titkos világ.

A hó színén e zöld kontúr remeg.

Letépi tán vadul az emberek.

Talán csak szélben hajladozva áll.

Egy napsugárra éltetőre vár,

Gyöngén érinti: arca száz mosoly.

Vonzása elkap pajkosan sodor.

Nevetve – futva száll nyomán a szél.

Tavasztitokról vágyakról mesél.

FRIDEL 2014

Úton

Mint messzi útra menni végtelen
úgy hömpölyög kígyózik út – vonal.
A lépésünk kopog. Vágyat takar:
ott lenni hol csak úr az értelem.

Pihenni nem lehet ha egyre hajt
egy végtelen erő. Feloldozás
amit ma vársz s egy új tavasz-varázs.
Nem látni napra-nap a földi bajt.

Kígyózik még előtted vár az út.
Az életvív-vonal magába von.
Veled közös az íve s tán rokon

a vágy: legyőzni minden bajt – borút.
A lüktető vonal veled remeg.
Te lépsz. Körötted nyüzsgő emberek.

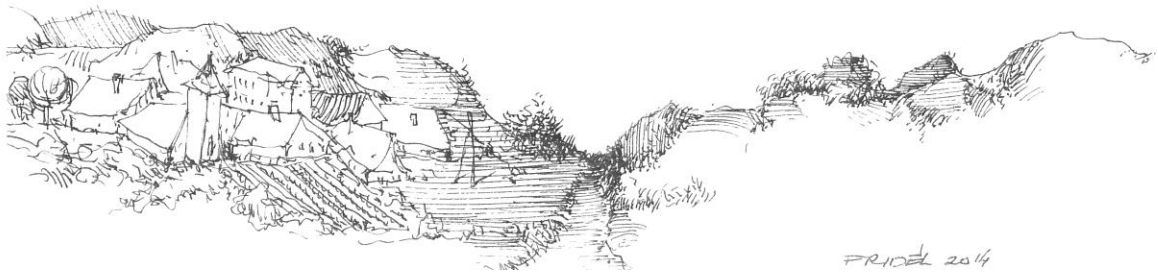
A holtak látogatása

Elhaltak lelke jön. Száz égi fény
kíséri léptüket. A csend ragyog.
Közöttük – ím – derűsen itt vagyok.
Nincs más, csupán e halk, csodás regény.

Másnak e lét is puszta félelem.
Köröttem itt ragyognak szent csodák.
Ki bánja már a hamvaik porát,
ha lelkük újra itt van, itt, velem?!

Ha szembenézünk, arcuk újra él,
és halk lépésük egyfelé vezet:
tisztítják, fényesítik életed.

Szavukban égi szféra zeng, zenél.
Ajándék életük. Halk mozdulat
simítja fényben égő arcomat.

FRIDEL 2014

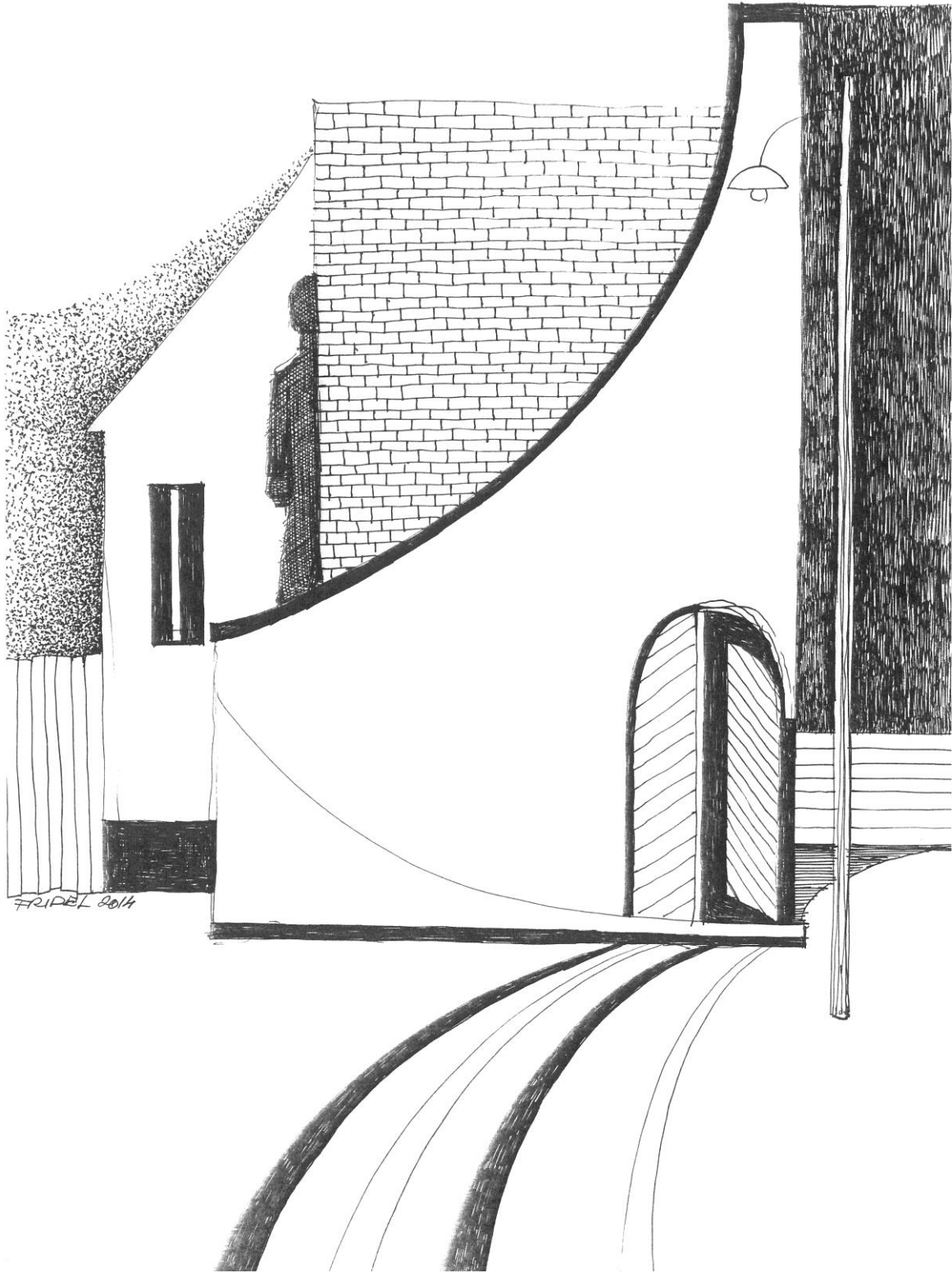
A paprikajancsi románca

Csibész vagyok, ha rángat báb-zsinór,
majd ernyedtem lábam földre lógotom.
Fityisz vagyok és fricska orrodon,
és mag, mit kéz madár elé kiszór.

Halvány mosoly vagyok vagy gúnyröhej.
Kacagtató a létem – mindenem.
Ajándék néked bábu-életem
bár énekem gyakorta rossz zörej.

Ugrálok kecske-mód. Most légy komoly,
ha tudsz! Ha pukkadsz, jöjj inkább velem!
Fütyülsz vagy fujjogsz, tapsolj csak nekem!

Ajándék arcomon e báb-mosoly.
A lábam móka-eszköz. Int a vég:
Pihenni mind! Elég volt, csitt! elég!

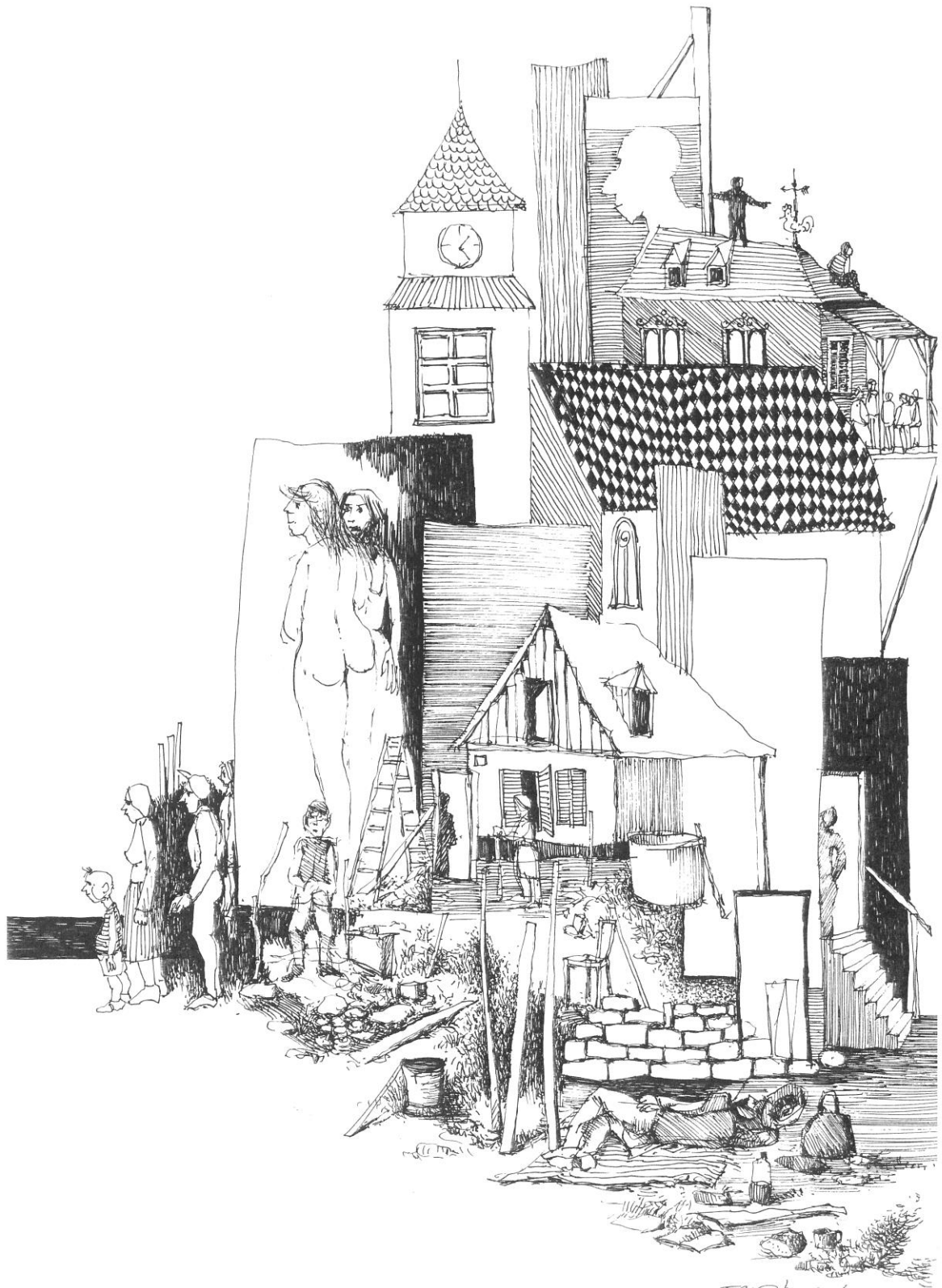
Homályban tapogatózó élet

A csend talán neked fedett homály.
Mélyében nem találsz ajtót utat.
Szemed s kezed a zár után kutat
de nincs sehol. Az élted rossz hodály.

Remegve fordulsz téblábolva jársz.
Neked papoljanak nem érdekel.
A célokat talán nem éred el
és távolabbi útra nem találsz.

Illúzió pedig csupán e lét.
Ha látnád mennyi csillag tündököl
fölötted! Lelked mégis öldököl.

Nem látod szép világod száz színét.
Magad köré építesz korlátokat.
Lerogyva vársz csak változásokat.

FRIDEL 2014

A költő-teremtett világ

Gulácsyhoz

Bár elmesélte dús Naconxypan
csodái kertjét, mégis gúnykacaj,
elhúzott szájak, emberi zsvaj
kísérték költő-volta nyomdokán.

Hiába mondta, zárt, süket fülek,
ha ordítod, se bírják hallani
költő-szavad. Az úr a szarjani.
Sötétben él és sír felé üget.

Csodás világod néki nincs. Ha szólsz,
csak feldühíted. Törpeség üvölt.
Ököllet üt. Dühödt szava süvölt.

Belátod, mindhiába forgolódsz.
De mégis él, ragyog Naconxypan.
Áll tündökölve új nap hajnalán.

FRIDET 2010

Fenyőtobozok a tűzben

Az úr-igény kosárba rakva áll:

a tűz előtt sok illatos toboz

mit fürge kéz máglyára égni hoz.

Lángnyelvek ünnepe e szikra-bál.

Szegény gyerekek pár garas a bér.

Fenyő alól jön illat-áldozat.

De csöpp fenyőnek ez a kárhozat.

Röpítené a szárny s csak tűzbe ér.

Pattog recseg-ropog s te hallgatod.

Azt hinnéd túlvilági hang üzen.

Süket fülekkel véled lelkesen:

a mennynek szózatát meghallhatod.

Fenyőmag szárnya száll. Így hamvad el

az emberkéz nyomán. Rá csend felel.

Az atlantida éneke

Atlantisz hangja hív. Halk csobbanás
és lomb susog. Neszezve víz dalol.
Minden hulláma egy-egy dobbanás.
Szívem zenéje csendjén áthatol.

Nekem nem szürke méla némaság
a hullám-födte sír, csak volt hazám.
A bűnös meglakolt. Ma bénaság
béklyózza. Tenni mit se tud talán.

De annyi lélek jár. Segíteni
sietnek késő vad koron. Az út
ma egy: csak új hitet meríteni

s kerülni vad halált és háborút.
Atlantisz ősi hangja szól. Kövesd
szavát és társaid tisztán szeresd!

FRIDEL 2014

Szilveszter

Petárdák s trombiták ezt hirdetik:

ma új év, új valóság érkezik

közénk, s e múltó, változó koron

ellenségekből lesz barát, rokon.

Vidámság, gurgulázó száz kacaj.

A hófehér világban zeng zsvivaj.

Csilingelő szavak: szánkó-zene.

Nevet az ég s az emberek szeme.

Vidám mulatság, móka s tánc, dalok

ezt zengik: újra mégis itt vagyok.

Ne bánd a múltó rosszat. Jó jöhet.

Tisztítja s felvidítja életed.

Dalolva, ugráncolva libben át

az új jövőbe léted 'nincs'-en át.

Kőbe zárt lelkek

Dacolva kő mélyébe zárva élnek
most hajdani urak, dámák s kegyencek.
Kőtömbre, hogyha nézel, benne félnek
és büntetésük töltik, mint fegyencek.

Nem hinnéd: művészkézre vár a lelkük,
hogy messze szállva kőben már ne éljen,
s mi, emberek, szoborként ünnepeljük
átváltozásukat, új szó zenéljen.

Gyémántba zárva csillogás: szabad lett,
hogy megcsiszolta fürge ujjú kézzel
egy tiszta lélek, furcsa dalt dalolván.

Szemében rebbenő madár s a gyermek
ott él, s reád tekint mély szenvedéllyel.
Hullámok háta visz, örvényt sodorván.

FRICHEL 2014

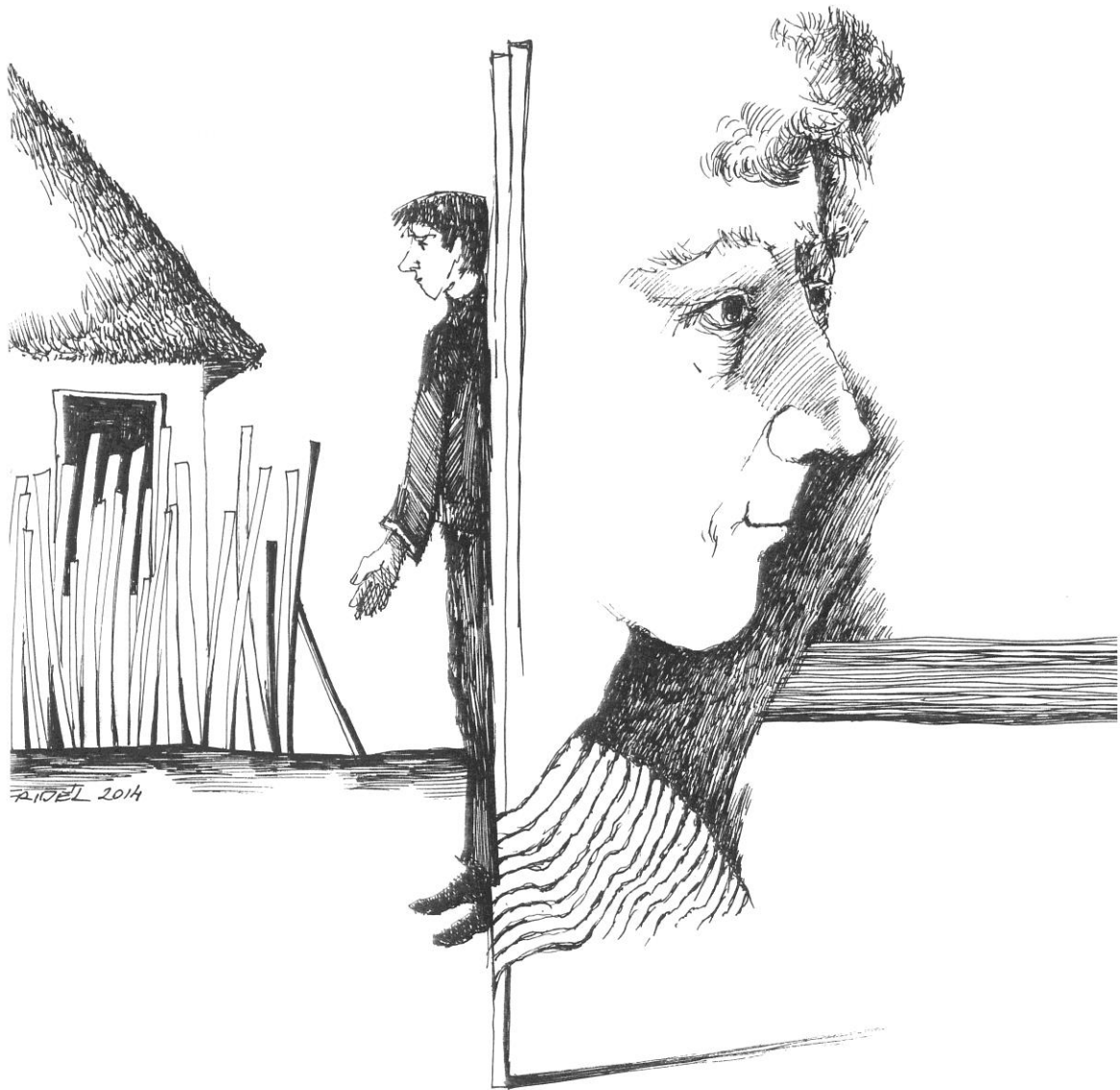
Fényes álmok

Álomba ringató szelíd szavak
lelkemben újra ott visszhangzanak.
Neked talán ez fénytelen homály.
Mélyében rejtve tűnő régi táj.

És itt-ott illanó csillámporok:
hó-csillagok és bíbor alkonyok.
Kék annyi van s mind tiszta árnyalat.
Kontúroz szűz havat s vad vágyakat.

A hófehér vakító égi fény
üzen neked: ne add fel! van remény!
És záporozva földnek zöld színe
ragyog. Fényében Mindenség szíve.

Felhőkön tűz vakít: öntött arany.
Az Égi Úr üzen. Száz színe van.

Szeretni

Szeretni szenvedélyesen. Csak így lehet.

Bár ellenáll a szív hozzá ez út vezet.

Rajongó bárgyú csacska locskaság megöl

szerelmet s szenvedélyt. Ledérség tündököl.

Talán a sóvár szemnek tudnád tiltani

hogyan rajta csüngjön kedvesén. Nem hallani

csupán a vágy zavart szavát. Halott a szív

és nincsen másik mozdulat ha kér ha hív.

Lebegve tündér álmom száll velem s veled.

Már karja fon s elér a múltó élvezet.

Ragyogva fény-nyalábokon leszáll az ég.

Kéksége tisztaság nem pusztá, furcsa vég.

Szeretni szüntelen a földi vágy tanít.

Bár égi fény ragyog téged csupán vakít.

Hangulat

Egy hangulatban furcsa-mód csak élek.
Szárny lebben. Már röpít. Ismét remélek.
Nem vonzanak szavak igék barátok.
Egy furcsa ablakon világba látok.

Fényes s cikázó hangok ellebegnek.
Köröttem zsonganak s talán nevetnek.
A lenge szárny suhan. Szavak susognak.
Foszlányát érzem régi illatoknak.

Madárnak röpte égi szenvedélyek
sodornak. Hang csilingel tiszta ének.
Kitárt karom imát sugall – sugároz.

Egy égi szó felel. Melódiát hoz.
Széthintett hangjaim a menny s a béke
ragyog. Szivárvány hull a föld szívére.

FRIDEL 2014

Reng a föld...

Már reng a föld
de te még mindig
gyémánt félkrajcárok és cicababák
bűvöletében élsz
és reméled hogy a világ tudja már
és reméled hogy az asszony nem sejti vétkeid
loholsz
mindig valaki nyomán
szegény Géronte
nyomorult Troilus
bolond Falstaff gyanánt
Most fordul a Föld
már soha nem lesz ilyen
színpompás, végletekben áradó
csak az emlék marad
majd fényesítheted
nyomorú vackodon
ha elmúlik a meg nem becsült élet
és ismétlődik a le nem dolgozott khárma
Míg reng a föld
és reszket a tőzsde minden fenevada
eljön ama pont
melyen túl nem manipulálhatod
éltüket, éltedet
csak remeg csak remeg
ki érti? ki látja meg?

Harag és megbocsátás

Harag s hozzád oly méltatlan szavak
hangzottak el: szívedből láng csapott.
A mélyből csend és hang visszhangzanak.
A szép erény ma jól cserbenhagyott.

Világod tiszta rendje dúlva van.
Tombolsz és csapkodsz s tán ordítózol.
Kiállják mégis látod annyian
mert csendesülve mindig jót hozol.

Fények zuhognak egyre csak feléd.
Nem érzed még mert nyugtalan szíved.
Tán vágyod én kerüljek most eléd.

Kemény szavam súlyát alig hiszed.
Lélekben ott vagyok. Nyújtsd hát kezéd.
Feloldozásod tőle elveszed.

Arany fény-játék

Aranyhajú a fény: lángol – lobog.

Szikrázik tőle ég és föld ma is.

Csak tisztaság van. Nincsen rossz hamis.

Gonosz a mélyben dúl-fúl és dohog.

Fehér erő hat. Izzik általa

világunk bár ez káprázat csupán.

Lebegni hívnak párod oldalán.

Száll egyre száll dicsőség dallama.

Nevetve néz a nap. Kacérkodik

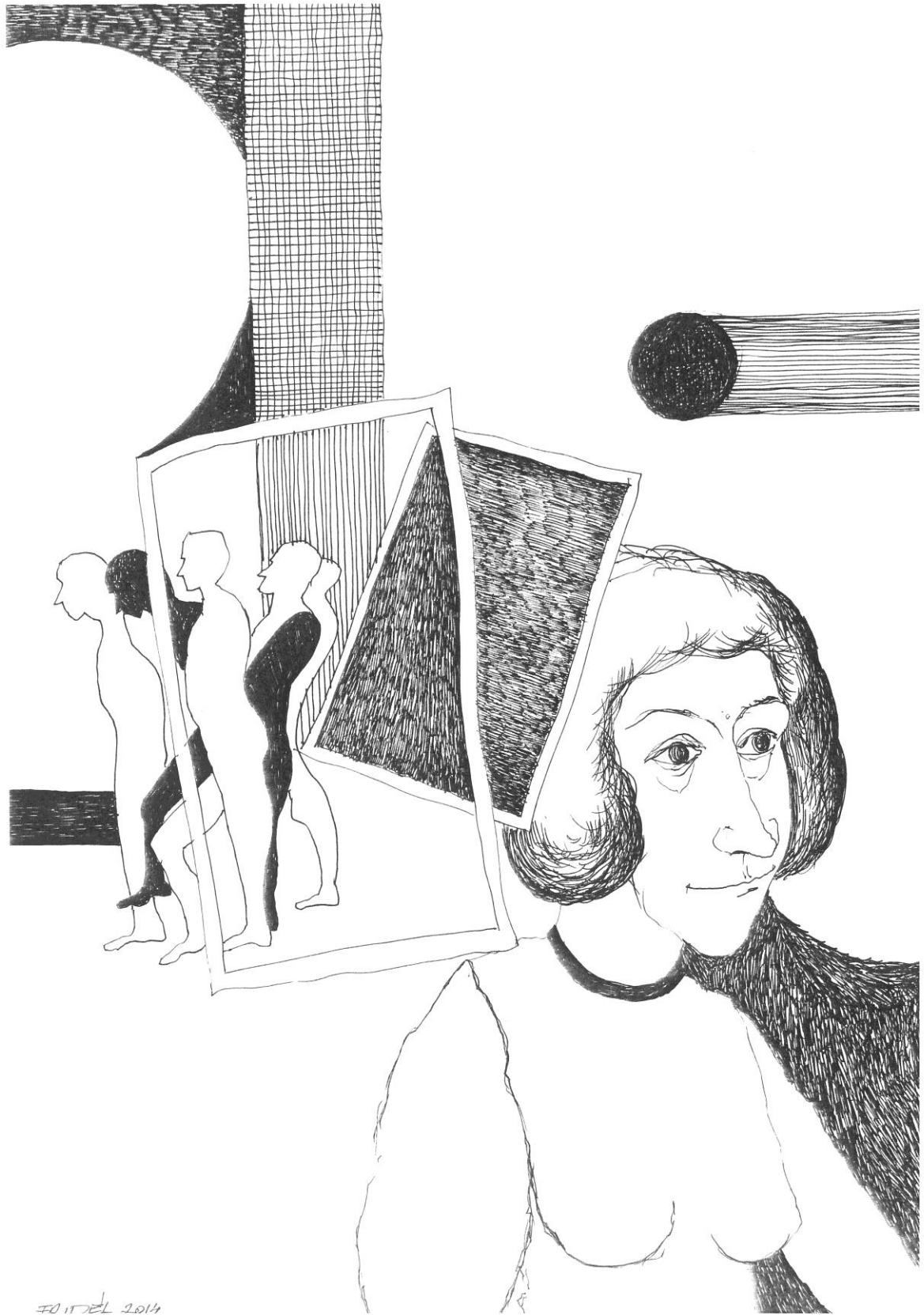
mint lenge lány. Cirógat egyre csak

s te engedsz. Lépésed felé halad.

Lágy víz susog. Veled huncutkodik.

S hogy csillan hátán színarany sugár

áttűnik minden. Bűvöletbe zár.

FOTTEL 2014

Hálósobám

Kicsinyke zug hol rend az úr s a fény.

Bútor alig fér benne láthatod.

Belépsz és vers-világ feléd ragyog.

Egy ősi szépség árad rejtekén.

Papiruszrajz és sok-sok könyvhalom.

Füzetben írás lámpa mindenütt

hogy fény ragyogja be a rótt betűt.

Újság és sok levél az asztalon.

Párnák és krémek. Régi biblia.

Naplók papírok. Ég és föld között

lebegve élek. Áldás költözött

közénk. Írónak kell itt írnia.

Játékok is hevernek. Verssorok

megőrzik lényüket s te olvasod.

Titkaim

Lelkemben apró kis zugok: titok-zsebek.

Mélyükben annyi emlék elfér, ottmarad.

Talán ha látnád, nem hinnéd te sem magad,
hogy annyiféle bú s vidámság ott lehet.

Egy szép mosoly, tőled vidáman érkezett.

Fényében boldogság záporzott egyre rám.

És félszavak, a titkaink. Kimondanám,
de csak füledbe súgva, titkos élvezet.

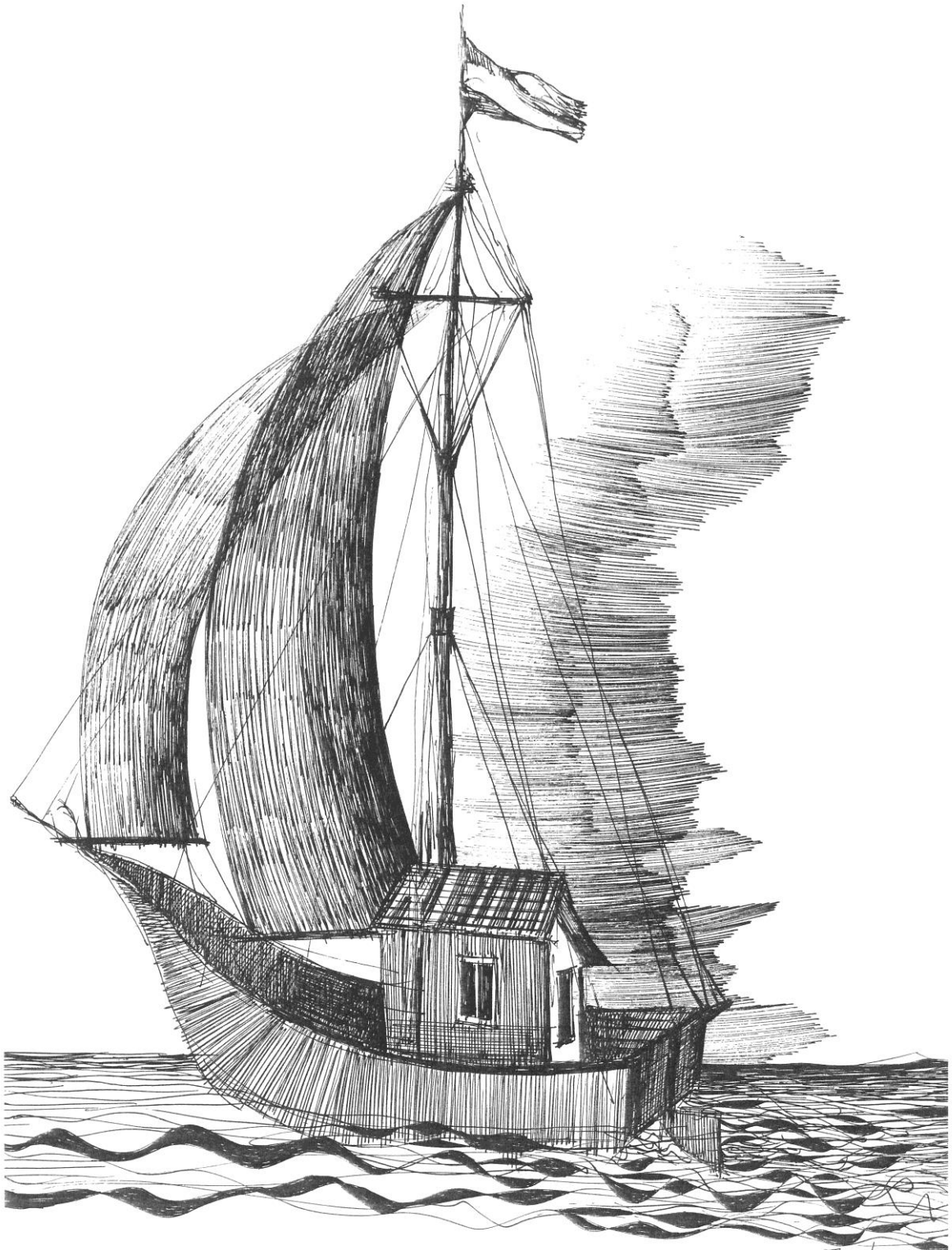
Egy mozdulat, cirógató, kedves, puha.

Tenyérben fény, mely pillanatra egybefog.

És művelt szóval szóló száj, mely szót zokog.

Rezgése régi hangulat, kedves ruha.

Édes, komoly, fanyar és csiklandó-vidám,
sugárzó lét-illúziók hullnak ma rám.

FRIDEL 2014

A Változások Hajóján

Hajókürt zúg. Már vár egy új világ.
Lombok susognak. Víz hulláma int.
A búcsú-hangulat ma meglegyint.
Szíven s a kézben illatos virág.

Tülkölnek annyiszor s te megremegsz.
Az új a változó kétsége bánt.
A hídra lépsz vad áldozat gyanánt.
Már látod minden vágyat eltemetsz.

De víz-illat s szabadság most fogad.
Lágy szellő oly puhán ölel körül.
Szíved szabad és csendesen örül.

A szél hátán röpíti hangodat.
Suhanni kezd a bárka. Száll veled.
A volt-világból újba elvezet.

Lepel

Lepel takarja még leendő sorsodat.

Jelenkorod cibál de hőssé majd avat.

Ma durva len borít. A holnap bársonya
tiéd bár most lehúz a Szépség alkonya.

Hiába minden. Annyiféle szó dobog.

Bár hallanod sivár s az értelem dohog,
nem érted mért vagy itt. Taszítanak falak.

Közöttük visszhang: jajszavak kiáltanak.

Homály az úr ma fény helyett. Köd-pára száll.

Halott a pillanat. Az óra halkan áll.

Didergő lét fagyaszt. Kihalt erénye: dér.

Világon jégcsapok: a megvetés elér.

Ám halkan pendül ágakon a szó. Ragyog
a fény. Lepel lehull. Világod elhagyod.

Kristály-hangulat

Kitárt szavak ölén egy múló hangulat.

Vagy az, ki vagy, s nem az, minek ők tartanak.

Világod kristály-szerkezet gyanánt bezár.

Tán látszik, mégis káprázat világa vár.

A csillogó kövön koppannak rongy igék.

A lét csak ez: szavak, szerelmek, hullt bibék.

Ma nincsenek csodák, csupán letűnt korok,

pompeji-hamu, mocsár, iszap, kotyvalt borok.

Körötted hullt atom. Mélyében mély magány.

Hogy hajdanán mi volt, számodra még talány.

Dicsőség, lenge báj, kívánság nincsenek.

Csak zaj van, törtetés, magányos emberek.

A kristály-fény ragyog. Mélyében lény kacag.

Hang-foszlány és sziporka vagy. Lobogsz magad.

Az élet fátyoltánca

Talán magány, mi vár. Talán csak változás.

A lét-fátyol, ha libben, illan száz varázs.

A könnyű, illatos lepel mögött szavak,

ó, mágikus igék aléltan hangzanak.

Az éteren, ha átsuhan a hang: szavad,

utánad könnyű pára – pillanat marad.

A tünde éji fény ragyog, s te megremegsz.

A léted ennyi: pár sziporka csak lehetsz.

Kívánság, mint szivárvány íve fordul át.

Csak nézik emberek és hallják himnuszát.

Lebegve száll a fényes értelem veled.

Elfoszló, szép illúzió az életed.

A fátyol libben. Száll mögötte tűnt varázs.

Száll hűlt hamu. Alatta izzó tűz-parázs.

Értelmetlenül...

Cikázó értelem hasít beléd s te félsz.

A pillanattól olcsó változást remélsz.

Nem hallod, száz dübörgő tank rohan feléd.

Szemed homályosul. Remegve értenéd.

Ám újra száll és rádrakódik hamva mind.

A két szemed a szebb jövő felé tekint.

Homályos kép fogad: magad-kreálta nincs.

Vacak nihil, de azt hiszed, jó-adta kincs.

Nem érted: benned él a változás maga.

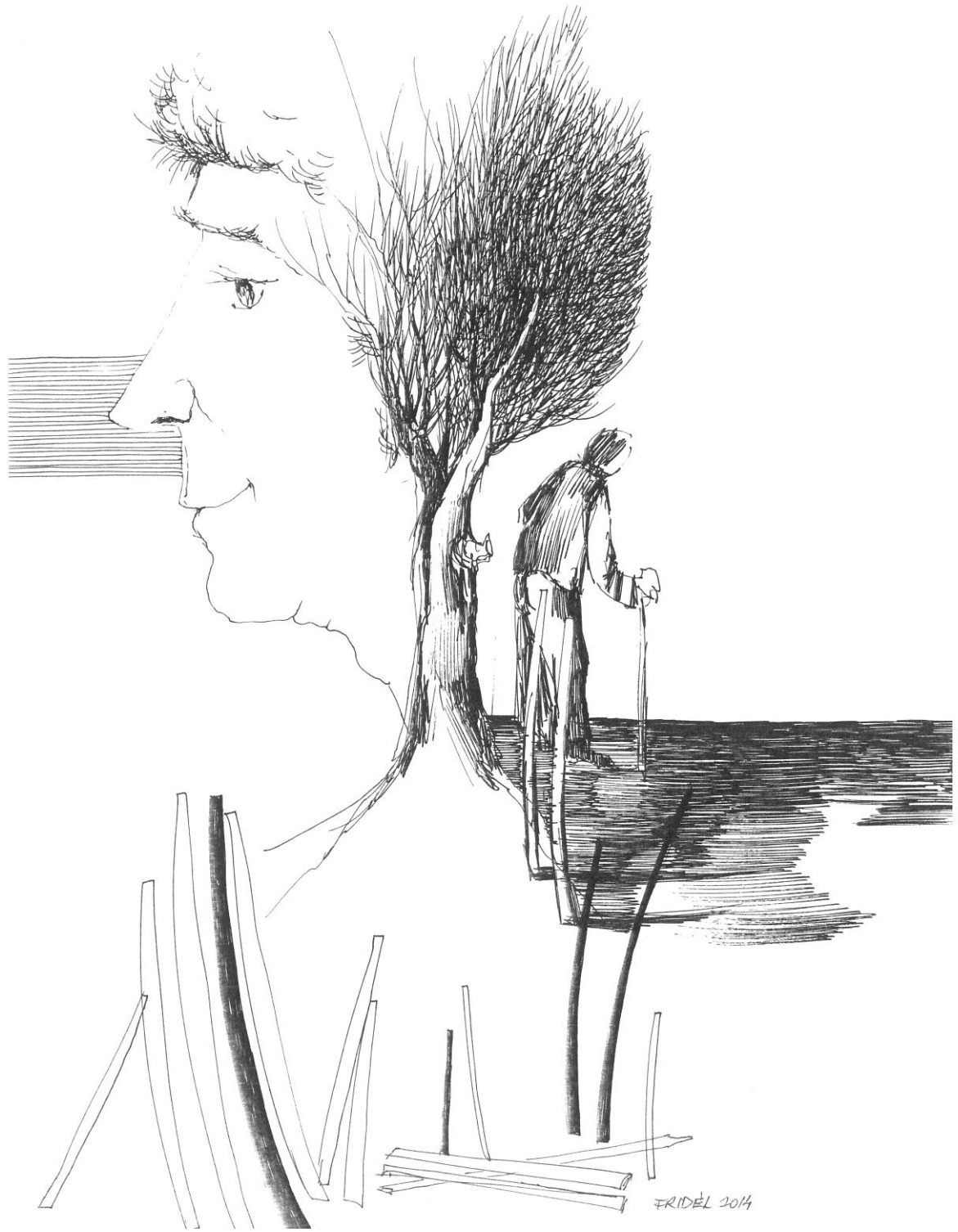
Ha élsz vele, az élted jóra hajlana.

Sóvárogsz, mégse nyúlsz felé. Lehull kezed.

A nincseket mint érdem-óriást veszed.

A fényes értelem rajtad csak áthalad.

Ragyogna, s porrá hullik mégis általad.

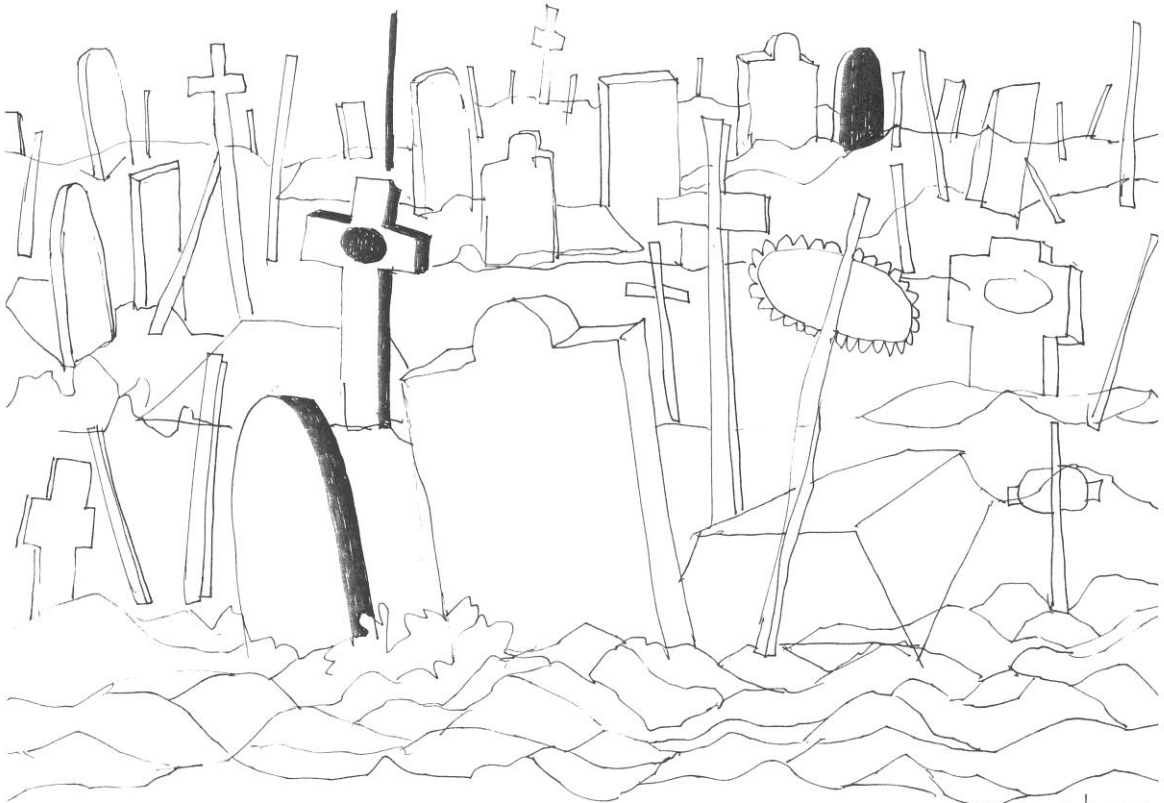
Episztola

Tudjátok már én is csak úgy élek
mint Kacor
Járok-kelek a világban
olykor nyavintok egyet-kettőt
üdvözlés- vagy panaszképpen
a jó szóért hálás vagyok
és mindennap úgy köszönök el
mintha már indulni kellene
ama végső nagy átkelésre.
Álmomban nagy víz sodort
és én már át akartam úszni
amikor a végzetes hullámban
hirtelen alámerültem
Minden könnyen ment
és akkor nem is gondoltam Kacorra
pedig milyen egyszerű is az egész.
Kísértek és a víz zavarosan is tiszta volt
Mikor újból felszínre értem
még most is érzem az illatát
akár a tavaszi esőszagú szélben
járni és sodródni mintegy céltalan
Pedig az átkelésnek mindig mindig célja van
Átérvén vizesen s mégis szárazon
bibliai leplekbe burkoltan

körbejártuk a kis tavat
melybe csak úgy hordta és kavarta
egy helyen piszkossá tette az ár
és megszemléltük a víznyelő helyet
melynek az a dolga hogy összegyűjtse
majd kristályos áttetszővé tegye
a hordalékot pedig a partra vesse
és végül tisztára mossa a világot
világunkat minden bűnétől
ez az egyénre szabott különös Léthe
mely valóban átvisz majd a túlsó partra
hogy még egy gyors búcsúra se maradjon idő.
Nem sajnáltam és Kacor se sajnálja tán
mert megnyíltak előtte a tiszta fények
hogy azokba öltözötten látogasson
egyenként sorra minket
az ittmaradottakat
kiknek udvarát örökre őrizni fogja
fájdalmait végleg levetvén
és már csak emlékekben él
akár jómagam
miután egyszer végleg visszatérek
ennek a mindig későn észbekapó
emberi társaságnak
akár Kacor

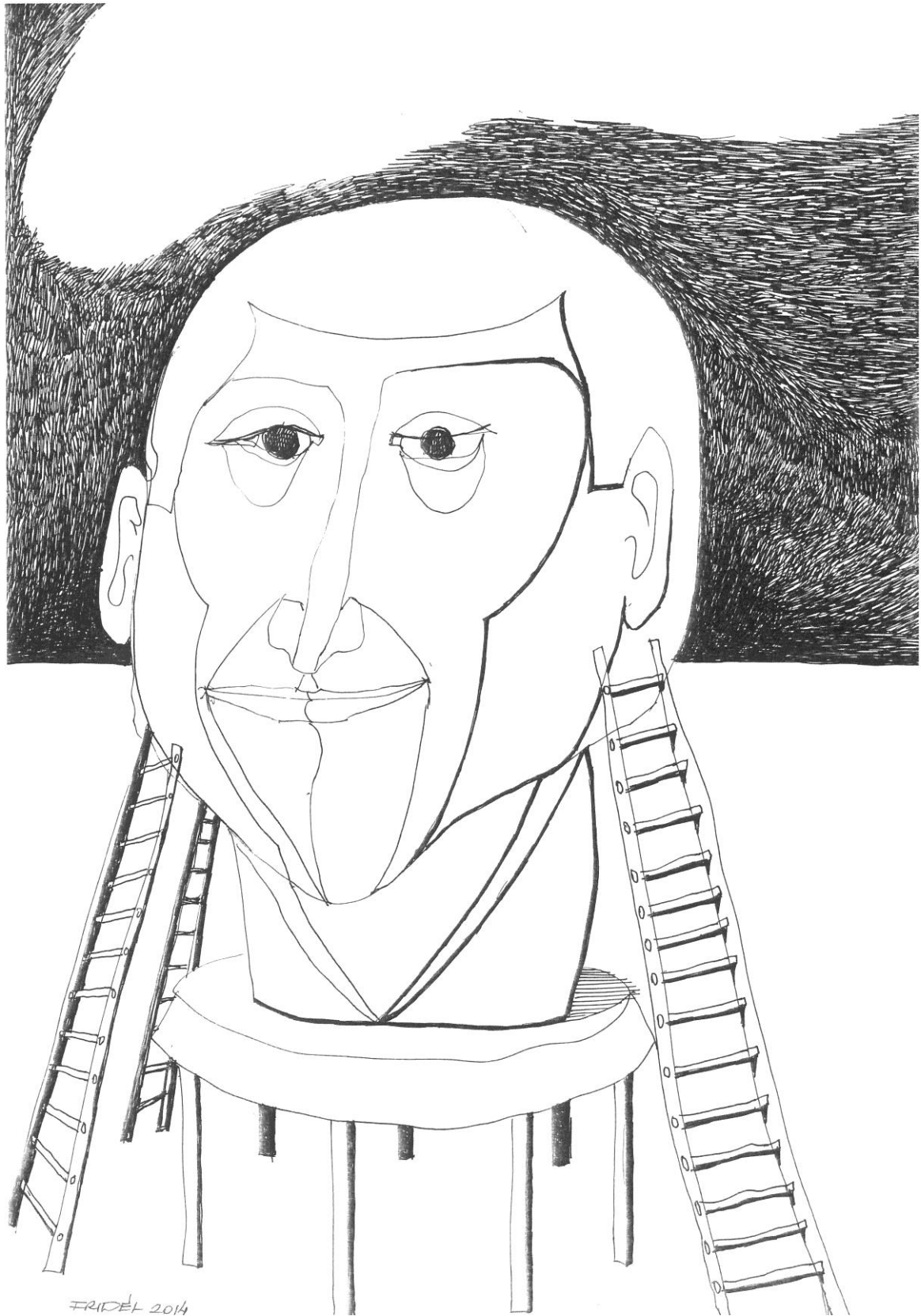
Végszó helyett

Végül mindnyájan együtt leszünk
sárban és porban eggyé keverten
különvaló eszméink ragyaverésében
és a büszkeség önámító rettegésében
hogy hátha mégis... azok is... ellenünkben is...
De mindig eljön a végítélet
melyben kiderül hogy fények és árnyak
egymás ellenében is együtt járnak
s ha maradt még szenttelen ámde érdemes
különvaló
mindnyájunk fölött él és hat
az egyedül és mindenütt ható
minden kreatúráért felelős
lélekben egységben gondolkodó
Egyetlen ki hihető követhető
és minden lélegzetvételünkben sóhajunkban megnyilvánuló
kit korunk hőse néven nevezni is gyáva
Végül mindnyájan ott leszünk
eggyé keverten csontok és leomlott templomok
urnáiban szépségről hitről regélő romjaiban
és senki nem említi köhögéseinket
sem gyakori fejfájásainkat
hol hamvaink és nedveink eggyé keverten
oszlanak és másfajta illatot árasztanak
mint valaha mint elviselhető volna

FRIDEL 2014

még a halotti mezők is szégyenülten porlanak
ennyi viszály emlékét őrizni kénytelen
És eljön majd a Szent Idő
minden rabságunk feloldozása
de mi talán ott is és akkor is
csak annyit mondhatnánk mint ma is
csupán a por- emlékek emlék-pora
lepheti végleges hallgatássá
ezt a kénytelen-szükségtelen
zaj- emléket
mindenkori botlásaink Pantheonját
csenddé egy végtelen ellobbanásban

FRIDEL 2014

Isten tenyerén

Élünk valahol Isten tenyerén
nem látjuk fel se fogjuk
alattunk hártavékony csupán
a kéreg vagy a jég
míg semmiségeken vagdalkozunk
nem látjuk fel se fogjuk
hogyan pazaroljuk időnk
mennyire bukottak vagyunk
igen, szálnalmasak vagyunk
Élünk valahol Isten tenyerén
Ő tekintetével simogat
de mi azt hisszük: napsugár
tavaszi játéka őszi melege
s hogy nekünk mindez kijár
Társaink foggal-körömmel ragaszkodnak
valami csúcsnak hitt értékeikhez
saját privát kinyalt seggeikhez
meg aki viseli azokat
hódítani vélnek minisztereket államtitkárokat
taposni vélnek mindazok fején
akiket tisztos versenyben
soha nem le nem győzhetnének
hát hagyják hogy a hatalom bírja le őket
asszisztenciájukkal persze
Élünk valahol Isten tenyerén

sokan kiválasztottság-tudattal
mások nihilben mindezek híján
roppantul élvezve az elnyert pozíciókat
joviális hátbaveregetéseket
senki által nem hallott
sunyin irányzott
kajla dicséreteket
Élünk valahol Isten tenyerén
ma már egy önhitt önkítüntetés is
akkora magaslat-
nak látszik
miközben felétek integet az a másik
ki méltón megörökítheti
képzelt riportjaitokat
meghitt seggnyalásaitokat
büszke ki- és felvonulásaitokat
valahol
valahol
Isten tenyerén

Imádság-féle

Kaló Bélának és Magdinak

Arcomnak minden ráncolt szenvedése
testemnek minden kénytelen tespedése
lelkemnek minden újabb visszarettenése
követi lépteid

bár nem tudom hova
vezetnek – újabb szenvedésbe?
megannyi riadt visszahőkölésbe?
testtelen szárnyalás-verdesésbe?

Uram
eddig hallottam csendes elhívását
szavadnak utánad parancsolását
egy másik létbe túlra juttatását
de most csend lett

Uram
várok egy újabb tekintetedre
szavakba foglalt ima-végzetekre
valami fogható hívásra-rendeletre
de most csak csendet hallok
neszekből álló semmi – mondod
melyben mozaik-részek láthatók
csupán parányban atomban kaphatók
és mégis Uram

Te vagy a teljes szépség rendje
lelkünknek táruló kékes végtelenje
mindnyájunk közös Egyetlenje

mert benned egyesül mindnyájunk vágya
minden széthúzásunk Lelked egyberántja
s rólunk a haragot rosszat mind lehántja
egyetlen mozdulatod
hirtelen s végtelen

Ámen

Tavaszelő

Csacsogva fújja egyre: nyitnikék!
A cinkefütyty egy boldog szárnyalás.
Hangjában szépség élet-áradás.
Már látod szép tavasznak száz színét.

A völgyön apró hóvirágfejek
és serkedő növények szép hada.
Már szinte látod. Tiszta dallama
madárzenének száll: lány élvezet.

Vakító kékség, ékes napsugár
vidáman ráfelelnek. Boldogan
szaladsz a szélben. Tán bolondosan

teszed, de száz vidámság újra vár.
Csípős és friss szagú a szél. Nevet
a Mindenség. Világgá fut veled.

Süllyedő kor

Minden remény e kerge földdarab
szívébe tétetett. Halott szavunk
elfáradt por gyanánt lustán halad.
Vagyunk magunk. Elszántan hallgatunk.

Vadul és tébolyultan összecsap
pár kósza had. Nevük sincsen talán.
Az út, hogy megtalálhasd önmagad
reménytelen a Semminek Falán.

Naponta reng a föld. Flegmán kivet
magából minden régi csillogást.
Az eszméit hiszed vagy nem hiszed

az néki mindegy. Vállán dúlt palást.
Felfordult korban élni fénytelen
lehúz. Utad oly kósza s végtelen.

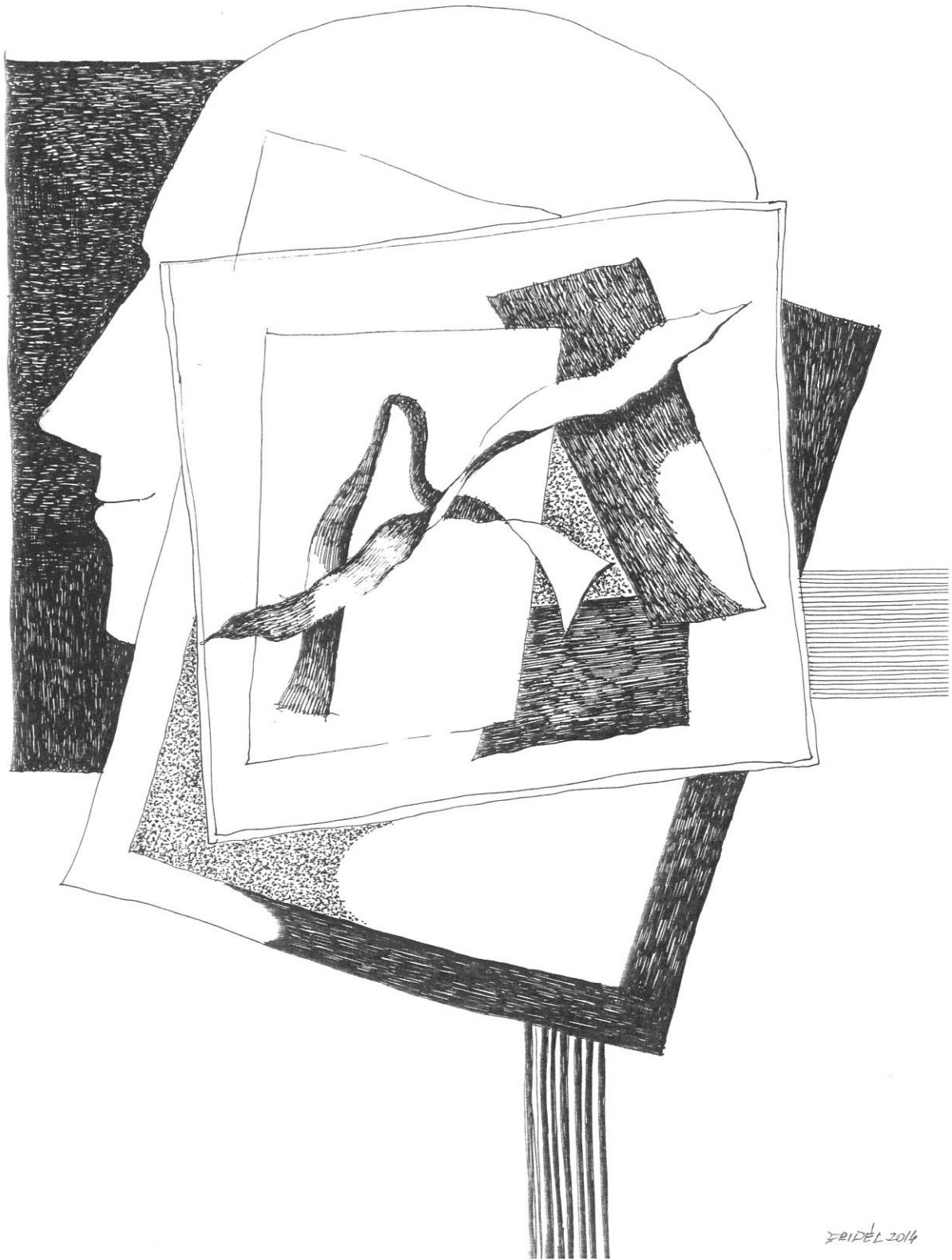
Magad maradsz

Magad maradsz és társad sem lehet,
ha engedelmesen meg nem hajolsz.
Ha minden rossz vezér elé omolsz,
kitüntetést kapsz s lesz száz érdemed.

Hátat fordítanak, ha szólni mersz,
mily elgyávult korod, érdemtelen
hadak kiáltanak rád szüntelen,
mert más vagy s hittél énekelni mersz.

Mikor alantas csinnadratta szól
és köztük nem vagy, száz szidás a bér.
A korszak-megvetés lesújt, elér.

Szemükben rossz hitvánnyá változol.
Magad maradsz és társad sem lehet.
Rugdosnak elvadultan emberek.

FRIDEL 2014

Szavak zsongása

Szétszórt szavak szédülten zsonganak.

Atomná porladt álom és betű.

Köröttünk furcsa módon hangzanak

igék. Leszáll közénk tavasz-derű.

A hulló hangokon eső szital.

Már halvány cseppé lett az ékezet.

Álommá tűnik s felfelé cibál

markáns erő. Úgy hívják: élvezet.

Visszhang felel: mély öblű régi hang.

Mi egykor hangzott régen messze jár.

Nem játszhatnak többé boldogtalant.

Egy csillogó vidámság réve vár.

Csak porlanak és hullanak szavak.

És omlanak szivárvány – ív – falak.

Sugallat

Leszáll a fényes égi értelem. Beszél.

Lágy félszavakban érint meg. Csodát mesél.

Szivárvány ívén siklik végtelen a szó.

Csak árad s porlad színben s csendjein a Jó.

Míg szent szavak álomban s napban hangzanak,

rádtörnek némaság s a köd, az éji, vad.

Míg szúrós csöppje hullik – porlad egyre rád,

már visszalépnél, mégis rádtalál a vád:

az életed fecsérled balgán s szüntelen.

Bár angyalod sugall, nem úr az értelem

a napjaidban. Szórt atom a szó s magad.

Mélyében csend rekedt és átkos hullaszag.

Felkelni s lépni Tisztaság honába már,

a dolgod ennyi. Célod: égi fény ma vár.

Csillag-fátyol

Egy csönd-manó mögém fut s rámkacag.

Köröttem tiszta fény az úr. Nevet,

mint gyermek. Általa üdébb leszek.

Varázslat ez. Nem hinnéd tán magad.

Csiklandoz s földi csend puhán leszáll.

Mélyében annyi szépség-pillanat.

Arany-csengésben hallom: hív szavad.

Köpeny suhan. Varázslat – íme – vár.

A változásban önmagam leszek.

S hogy áttűnök, te is csak változol.

Szavadban kedves csillogást hozol.

Nincs árny. A csönd-manó feléd vezet.

Szemem csillag-fátyol mögül ragyog.

Te fellibbented s lelkem láthatod.

Feirek 2014

Fagyott remény

Az útra ráfagyott reményünk – tiszta hó.

A felkelő nap fénye rajta ott ragyog.

Felébredünk pedig valónk oly ringató.

Elandalodva nézünk s szállnak új dalok.

A hóban szerteszét hagyott nyomok: utak.

Kígyózva megy s részegként imbolyog talán.

A másik tétován halad. Reményt kutat?

Megszállottként rohan a társa oldalán.

A megfagyott reményt sugár olvasztja fel.

A légben körkörös energiák hada.

Hullámain süllyedt világa énekel

e dúlt jelennek. Szertelen vibrál dala.

Világa hulltán lenge tancba kezd a hó.

Pehely hullik puhán: Isten – darabka – szó.

David 2016

Lehullott falak

Lehullanak falak: tirádák és szavak.

A puszta gondolat marad csupán velünk.

Köröttünk tiszta rezgés ártatlan halad.

A semmiből lesz újra égi énekünk.

Az omló dúlt világ romhalmaz-élete

akár egy porcsomó: egész de szerteszáll

ha fújja lenge szellő. Mintha értene

-találod, mégis vízözön tombol – cibál.

A porban árban szélben vad vulkán-erő

felel és állnak néma cédrusok s kövek.

A föld mélyéből tombolás csap most elő

és elmúlásod nyugtalan némán követ.

A hullt világ nyomán születnek csillagok.

Fényükben ott ragyogsz magad: szórt illatok.

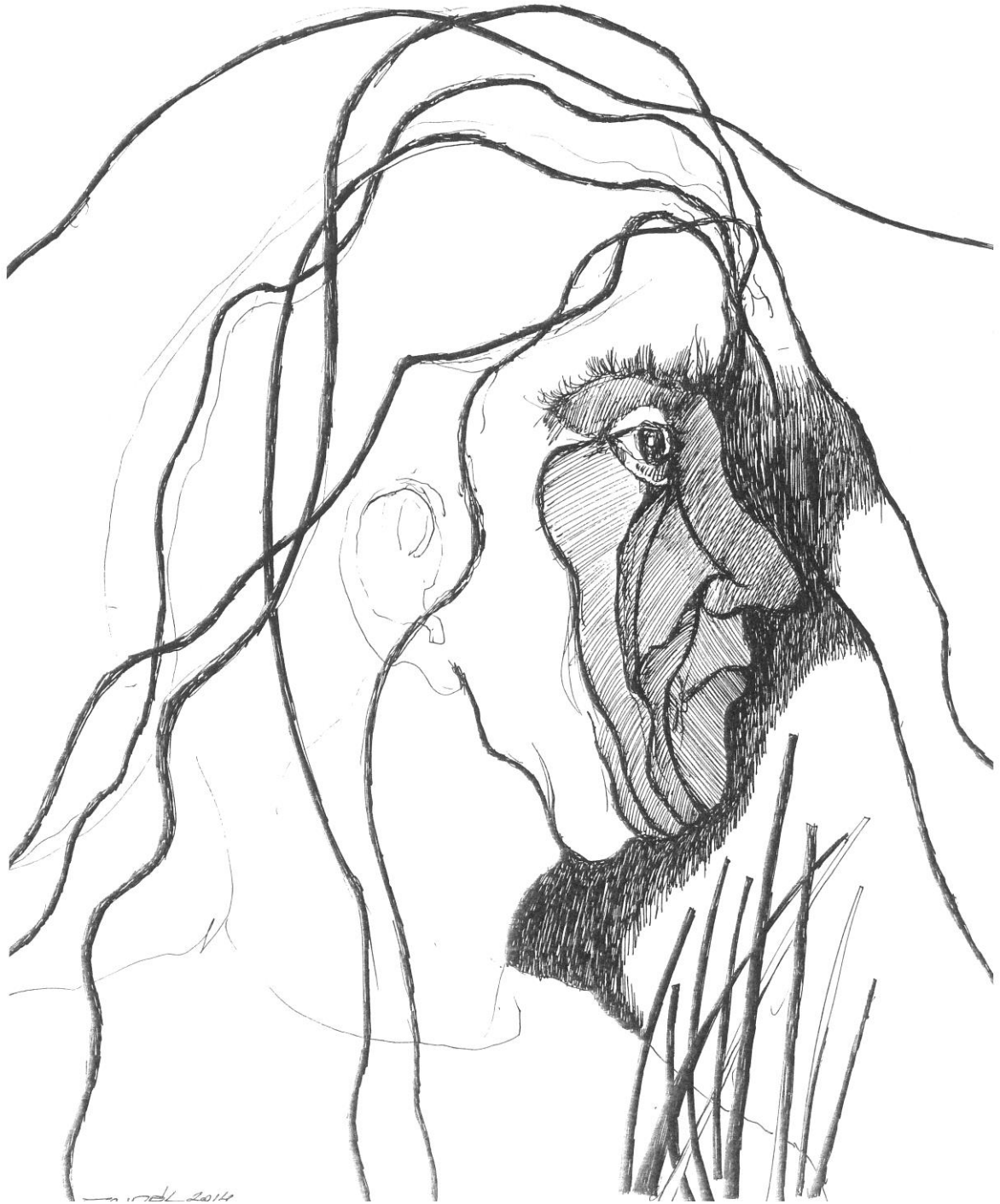
Érzékcsalódás

Csalódást hoznak sorra mind érzékeid.
Azt hitted érinted a meg nem foghatót.
Önnön képedre formálsz saját valód
s csupán magad szabad a Föld értékeit.

Illúzióknak rabja vagy tudod te is.
Azt hajszolod mi foszló s szerteillanó.
Értéknek tartott tört tükör-fény csillanó
lapul markodban. Oly szegény a lénye is.

Az istenségnek fénye szerteáradó.
Mélyében s felszínén egyként uralkodik
egység és tisztaság. Sosem hivalkodik

hiszen a lénye szolgád: mindent átadó.
Bolyonghatsz száz élet során vad-szüntelen.
ha ezt nem érted léted oly reménytelen.

A perc

a perc pereg
s pörögve hullanak
a megmaradt szavak
mint testamentum
ünnepélyesen
zengenek
a csendes szólamok
s miközben konganak
a körénk képzelt falak
a lélek távozni készül
s míg magával-másokkal
békül
a lélegzet kifűl
a bőrön át pulzál az ér
és kékül
a szederjessé vált ajak
melyen át óvatosan hullanak
a maradék áldások
üzenetek
immáron értelmetlenné váló
szavak
s előtte nincs feloldozás
csupán a porladó nihil
a hulló béklyók nyomán
a lélek-áradás

végső varázs

talán

talán

talán

még ez jön el

Kozmikus alkony

Lefagyni készülő levelek

gyümölcsök

népek és

galaxisok

szédült sóhaja száll az éjben

tovalebeg

a furcsa messzeségben

dadog pulzál

és most még remeg tört szárnya verdes

porlanak képzelt percek

évek és századok

e valós-valótlan térben

Miénk ez a tétova csendes érzés

míg társainkból fröcsög

annyi undok nedve

lényük lényegének

Mindegy, idejük múltán ők is nyugodni térnek

s egy pillanatra

csend lesz végtelen

talán egy ideig

És egy darabig nyugodtan alkothatunk

fabrikáljuk tökéletesítjük

a dacos anyagot

kristályba zárjuk a pillanatot

Akkor ragyog pulzál vibrál felszáll lehang
az anyagnak kölcsönzött
étert anyagtalán
és hirtelen alkonyul
Csendesen múlik alkonyul EZ IS.

Római emlék

Tengerpart, csend és hang. Sirokkó rázza ablakok.
Antik magány. Egy partra dőlt hajó. Azúr habok.
Barokk-sárgában tündököl az alkony s Ostia.
Ciprus- s fenyőliget, akár egy nagy zöld-orgia.

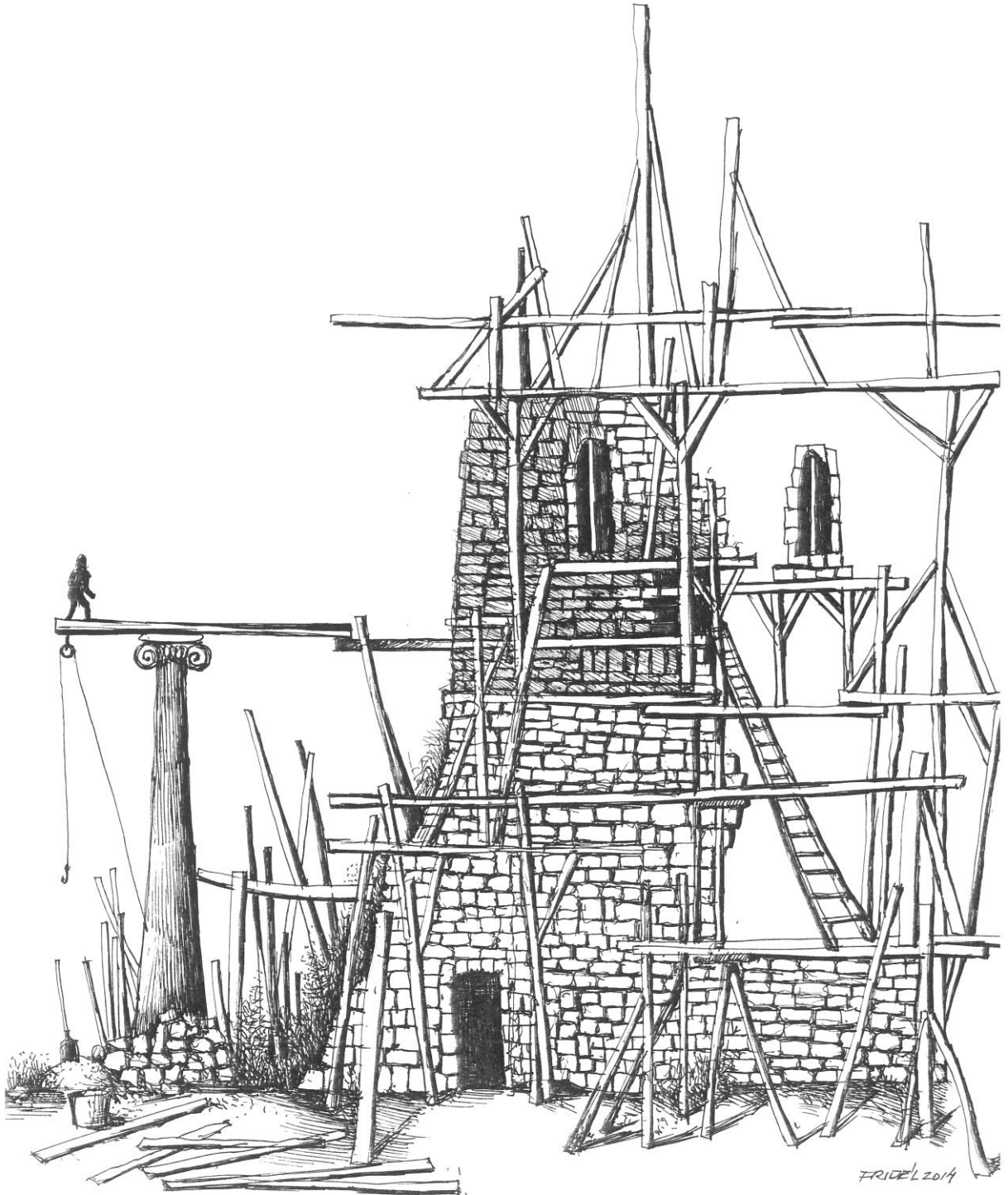
Csontváry-kék az ég. Ferenczy-hangulat ragyog.
Görög kávéházban tömeg hol egymagam vagyok.
Huszárik húzza meg magát. Egy osteria volt
hol rajzolt s álmodott Csontváryról s Szindbád dalolt.

Hol egykor gazdagok villái álltak fényesen
ma már csupán leves-babér és macskahad terem.
De feldereng az antik fény és él a hangulat.

Bár jól tudod, bukása volt jogos. Nép-áradat
fakadt nyomán és annyi szép csengésű nyelv-utód.
Kutatni s elgondolni jó e nagy örökhagyót.

Fáradt blues

Arcunkról elhervadnak a rózsák
Lassan vagy hirtelen.
A férfiakéről is
de ők ezt nem látják.
Nekik nem mondja oda a tükör
szömtül-pofába
amúgy szögediesen.
Elbeszélünk egymás mellett.
Mindnyájan úgy teszünk mintha.
Pereg a történelem
de közben mi se változik
ti se változunk
csak néha összekacsintanak
és mi is összevetünk –
szigorúan mindig a hát mögött –
De ne tessék félni
senki nem zavarja a másik vizeit
csak úgy elpletykálkodunk
mintha lecsapnánk kósza legyeket.
A történelem meg fityiszt mutatva
visszainteget:
Na erről is lemaradtál, komám!
Arcunkról rég lehervadtak a rózsák.
És a férfiakéről is.
De ők ezt nem veszik észre

mert akik után futnak
azokén is festett színek durva harsogása int.
Holnapra mindez leperreg.

Kamu-történet

Kamu-hegyek kamuflázs
kamu-ország cicomáz
kamu-állás kamu-nép
kamu-ember félrelép
kamu-beszéd kamu-szó
kamuból süllyedt hajó
kamuznak mert jólesik
kamu-mókát kedvelik
álszerények kamuzók
ön-szájukba hamuzók
Kamu minden nem igaz
ahogy szól ahogy szavaz
ál-értékek özöne
Kamufalva öröme
nem épül csak úgy tesznek
saját mellet döngetnek
kamuból vagy egyebért?
fő hogy van ki egyetért
Kamu-újság kamu-nap
félresüt de fennmarad

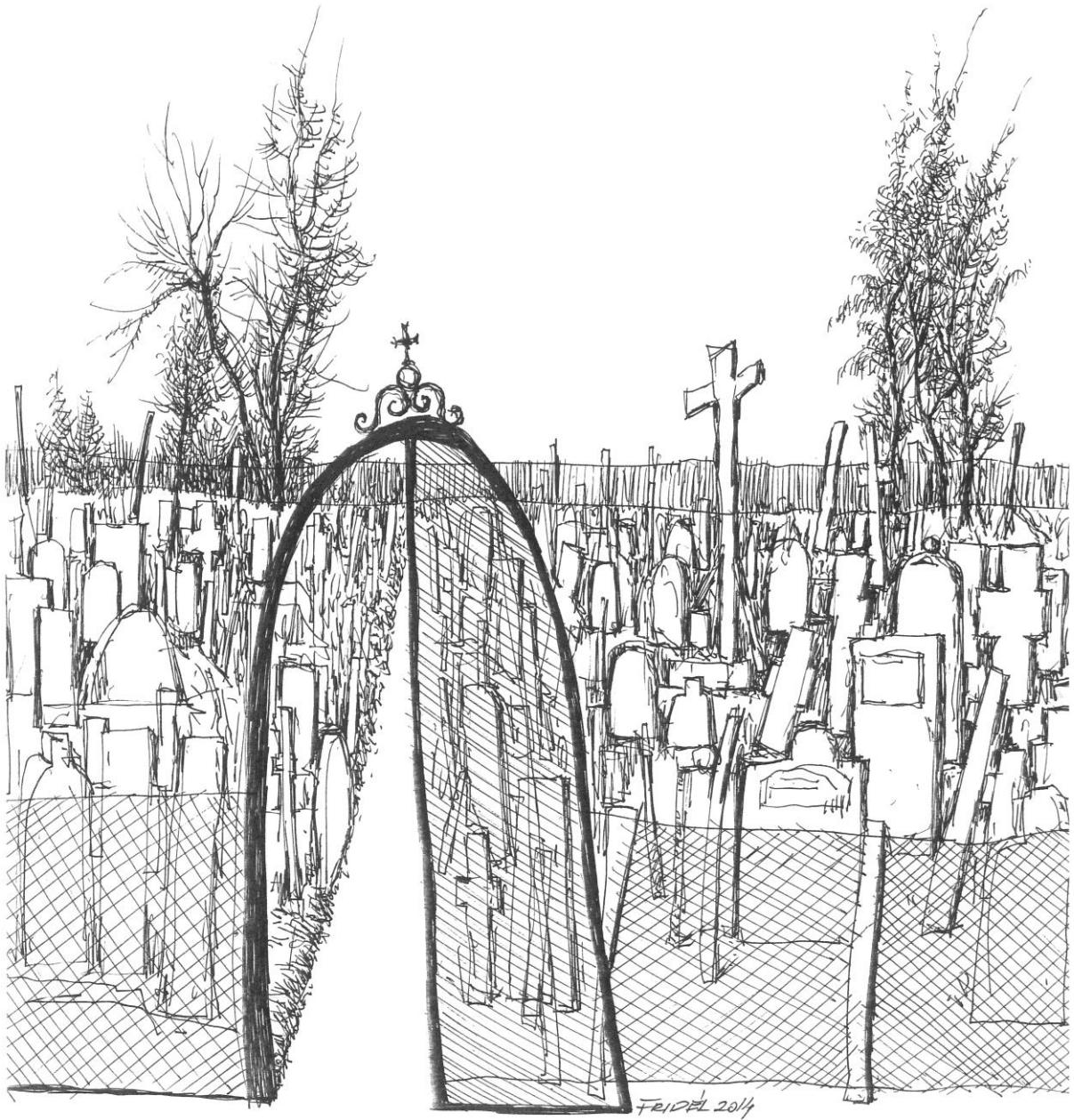
globálisan-teljesen
fő hogy adómentesen
játszhassák a játékot
ellopva az árnyékot
visszhangot és betétet
s te ráhagyod megérted
Kamu-béka brekekél
szúnyog helyett ezen él
amit néki meghagytak
kamu-népek kornyadtak
Kamu kell? hát kamu lesz
mindennapi étked ez.
Kőbe vésve vétketek
ördög jön el értetek.
Ám még mindig kamu kell
ez a ház s a hamvveder.
Ördög viszi pokolra
kamu-szél elsodorja
kamu-ember árnyékát
kamu-verte tájékát
minden rossznak s merre jár
üres marad a határ.
Kamu-népnek mégis jobb
blablát akar, nem kell jog.
Hát kamuból lesz az ég
kamu-kezdet kamu-vég
kamu-ostor megcsapja

csípi szúrja szaggatja.

Szakítsa is szertesét

ennyi volt a kis meséd.

Háborúsvi

Hadisten kóstolgat reggelire finom kis katonahúst.

Milyen jók is a fiatal testek!

Jut holnapra is, aggódni szükségtelen

hiszen naponta megnyílik a Végtelen

a semmibe meredt szemek homályán túl

és vonzza hívogatja az élet unott fogyasztgatóit.

Így hát őket kóstolgatja a Nagy Ínyenc

a szenteket is lefitymáló Öreg Hadisten

a mindig fiatalokat kergető

de olykor öregekkel is beérő

nagy csatamező-töltögető

Vén Bendő. Onnantól szállnak keringenek a lelkek

mint akik végleg hazájukra leltek.

Minden lecsupaszított Lényeges és Lényegtelen

azonos ütemre suhan és forog pörögve

lódul vagy ténfereg hazájába az Örök Végtelenbe.

Mi haszna mindennek, kérded

s mire a választ magadtól is megérted

már nincs választásod mert visznek

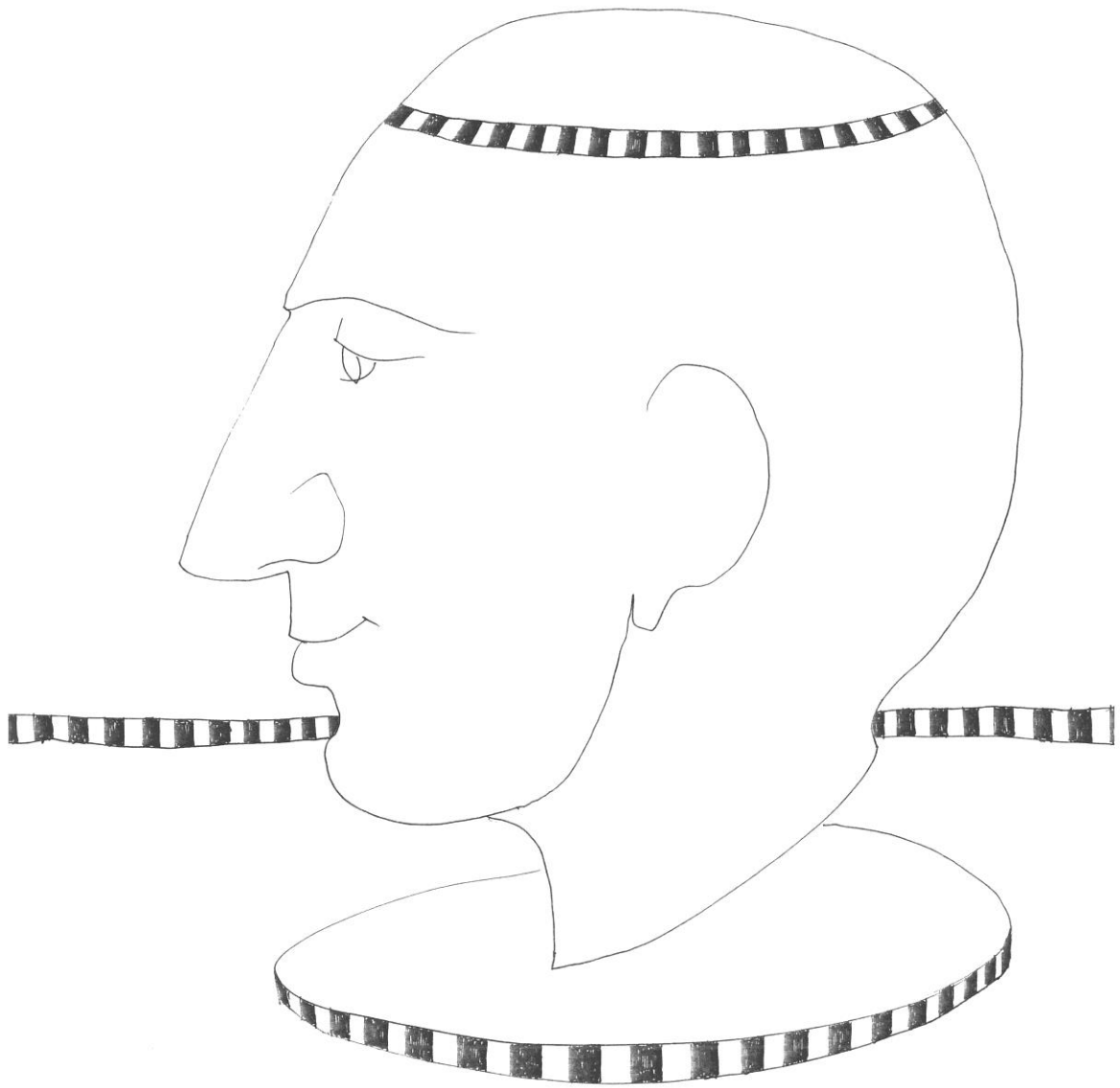
áldozatnak markotányosnak vagy olyannak akinek sose hisznek.

Hadisten kóstolgat finom kis katonahúst

komótosan válogatva a legszebbek közül

de ne hidd hogy mindennek roppant mód örül.

Csupán táplálkozik.

FRIDEL 2014

Variációk egy témára

buborék pattan

redves lábaska

hófehér alján

a tisztaság bárhol megterem

akár a szépség az ihletett

lelkeken

buborék pattan

hófehér lábaska

redves alján

a szépség bárhol megterem

akár a tisztaság

az ihletett lelkeken

lábaska pattan

hófehér buborék

redves alján

az ihletett lélek

bárhol megterem

akár a tisztaság

a szépség

tisztaság pattan

ihletett lábaska

szépséges alján

a redvesség bárhol megterem

akár a lélek

a hóhehér buborékban

lélek pattan

szépséges lábaska

tiszta mélyén

a hóhehér bárhol megterem

akár az ihletettség

redves buborékokon

szépség pattan

hóhehér lelkeken

akár a tisztaság

ihletett buborék

redves mélyein

bárhol megterem

Az élheterlen

Én voltam köztetek kinek kezéből
még a tyúk is kiette a kenyeret.
Kérhettek volna, de jobb volt erővel.
Koromtól ennyi telhetett.
Nyomultatok s én elhúzódtam.
Sose bírtam a törtetést.
Remete-létem visszaköszön
ezen és azon a koron
most és akkoron.
Árnyékunk táncol a falon.
Táncol a láng a mécses belsejében.
Surran az élet. El ne hidd már
hogy a tér s az idő csöppnyi vetületében
nincsen tovább, vár az utolsó nyár.
Én voltam kinek kezéből
még a tyúk is kiette a kenyeret,
de mikor a zongorát illette kezem
mindnyájakok szíve megremegett.
Ma már csak a líra szól
lelkemből s talán kezem alatt,
de oly kevésbé érzem, hogy rezonáltok.
Kortársaink szíve rég megszakadt.
Élünk mert élheterünk
míg holnapi változást remélhetünk.
Álmainkban szólnak virágok s patakok

de mindez már régesrég elhagyott.

Szárnyal a költészet s az ember lelke halott

halott.

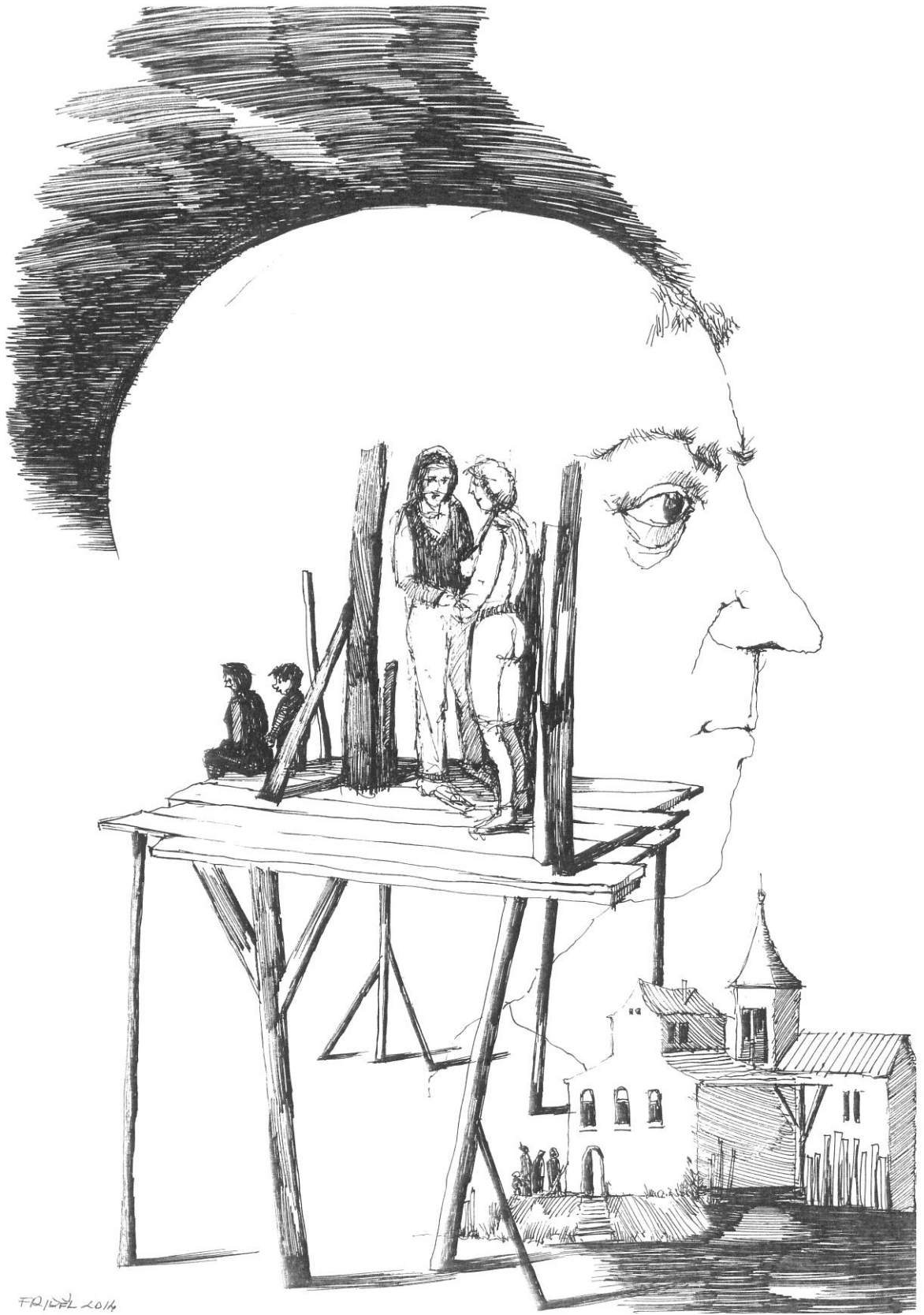
A Csillag

Egy csillag fénye vonz. Ránézni jó.
Mint fényes értelem sziporka száll.
Jelkép lebeg: hősín-szárnyú madár.
Ragyogva árad égi régió.

Nyolc ágban hófehér sugár rezeg.
Mint fényes felhő úgy takarja el
világaink. Míg árad s énekel
az éteri erő szívünk remeg.

Mert tőle érkezik az ihletünk.
Ő tiszta műve minden földi mű.
Lényében égi fény titok-derű.

Ha alkotunk csak itt van itt velünk.
A csillag fénye hull. Bevonja már
az életünk. Művészet réve vár.

FRIZEL 2014

Bálint napi üdvözet

Két lenge szép vonal: egy tiszta szív.

Oly könnyű rajzolat tudod te is.

Ha párod lép feléd a lénye is

lebeg s a pillanat szeretni hív.

Vagyunk mint egybekulcsolt mozdulat

mint egyesült erő és győzelem.

Szemedben fénysugár: egy tűz-elem.

Karod kitárod s lényed elfogad.

Két kéz fonódik egybe. Lángra kap

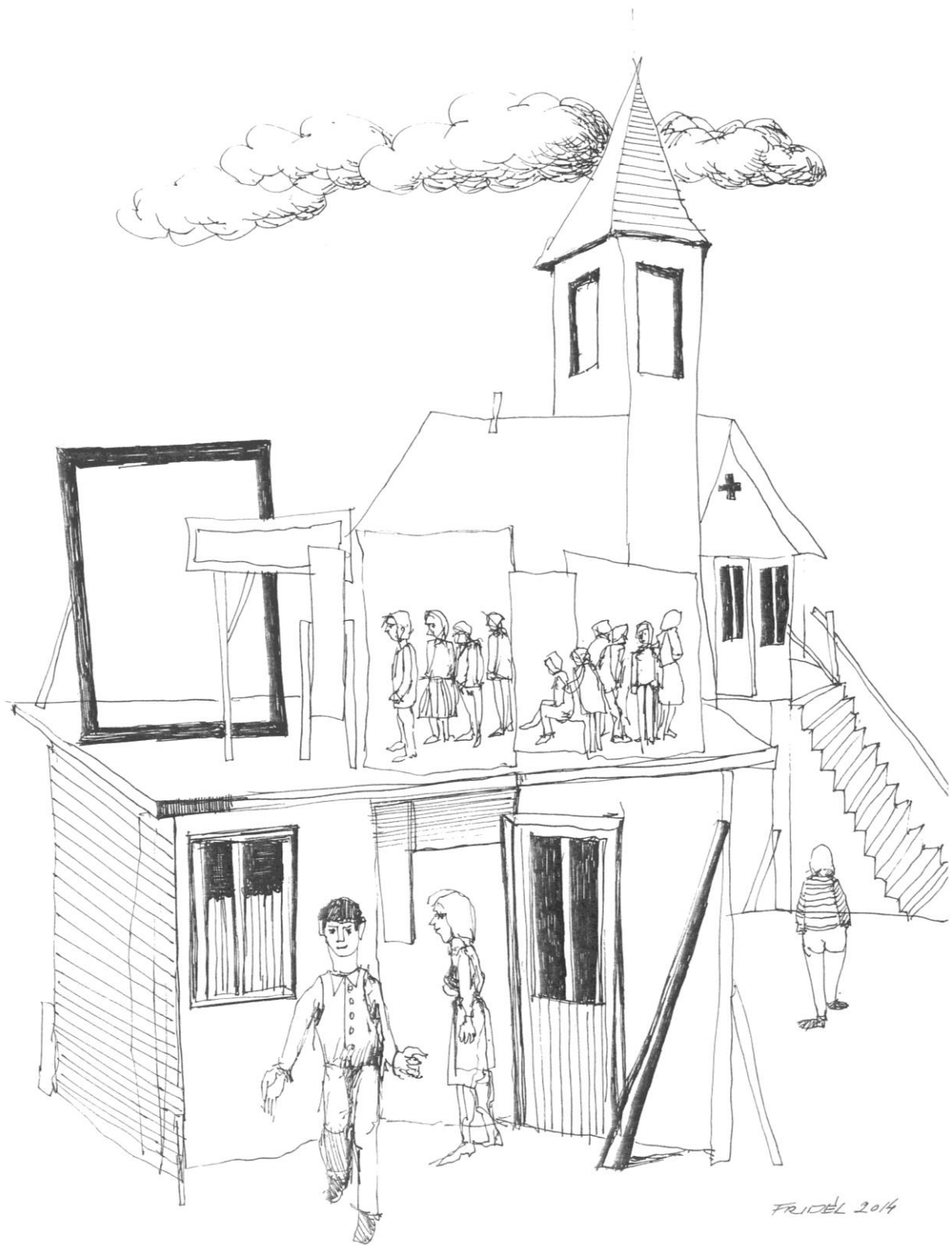
a szív a test. Felizzik általa

e földi-szép való. Árad dala

és szenvedélynek vágnak újra ad.

Kedves kis szív-vonal mit itthagynak.

Bálint-nap fénye ez csak ez vagyunk.

Távolság

A távolság ma még egész világ.

A húnyt szemek csodákat rejtenek.

A távolból leszállnak fellegek.

A lélek fényesíti otthonát.

S hogy illan porlik égi hangulat

Atomjain felcsillan volt-erő.

A helyzetünk talán neveltető

ám egybefoglal tiszta vágyakat.

Két szempár szembenéz. Izzítja láng.

Máskor meg gyermeki. Szűrt fénye hull.

Vad lánggal bíborszínben alkonyul.

Szeretve szórja fényeink – ruhánk.

Tündéri hangulat: hullnak falak.

Nincs visszaút. Léptem feléd halad.

Téli virradat

Az éj sötétje élénk kékre vált. Ragyog
a hóban szórt sugár: szétporladt csillagok.
Dereng. Szelíden feldereng egy tiszta nap.
A sápadó egekben fények játszanak.

Szétomló száz sugár a hóban felragyog.
A szürkülő homály megverten oldalog.
Leomlanak falak. Tárulnak fény-kapuk.
Sebük mutatják házak: omló oldaluk.

A város ébredesz. Pislákol álmosan
az ember-had. Felkel s szemérmetlen rohan.
Fölötte égi máglyák gyúlnak színarany.

Rózsás felhők s lilák gomolygó pára van.
Már türkizkékre nyílt az ég szeme. Lehet
hogy mindez káprázat mégis elérheted.

Dimenzióváltás

Nevünkről egykoron majd elmarad
az ékezet talán. Mint hullt szírom
oly csendesen veszítjük el tudom.
S szívünk barlangként rejt el álmokat.

Halványodunk s fakult lesz életünk.
A csendes kárhozat oly hangtalan.
Tán visszaintenénk majd annyian
de álom karja fog s nem ébredünk.

Csendes derengő új dimenzió
fogad. Volt-életed oly messze jár.
A halk rezgések édes réve vár.

Mélyükben újra lenni végre jó.
Porladt testünkből új élet fakad.
Lelkünkre pernye száll: hullt áldozat.

Kárhozott jelen

Másoknak rozzant felszín ócskaság

e furcsa édes kárhozott jelen.

Hogy messze jársz vagy lenni vágysz velem

mindegy nekik. Nekem ég s föld világ.

Építjük lépésekből új hitünk.

Mind egy-egy bátor elhatározás.

S hogy révbe érsz tündöklő fény-varázs

porlad fejünkre. Újra él szívünk.

És minden pillanat egy búcsúszó.

Mögöttünk dőlt világok omlanak.

Hazugság rossz igék ott porlanak.

Az Új elé nyílt szívvel lépni jó.

Mit kárhozatnak hittél szép jelen.

Homály helyén tudás van értelem.

Tartalomjegyzék

Szerzői ajánlás	1
Korszakváltás	5
A második évezred vége	7
Útkeresők	9
Játékos – talányos szavak	11
Poétika	14
A megvalósult álom	16
Bölcs és balga	18
Olvasónapló	20
Kenyér	22
Fenn és lenn	24
Régi verseskötet	26
Az isteni ihlet	28
Öregember-portré	30
Régi szerep	32
Az égig érő fa	34
A napnyugat pusztulása	36
Marco arca	38
Reggeli imádság	40
Zöld – arany	42
Marco felé	44
Nyárutó	46
Vad reggel	48
A költő emléke	50
Csend	54

Kihalt ház	56
Feloldozás.....	58
Kínai nyakék.....	59
Cica az ablakban	60
Lépések.....	62
Őszi táj.....	64
Labirintus.....	66
Rekedtes őszi dal	68
Tompa reggelek – őszi ködben.....	70
Távollét.....	72
Ma más a kép	74
Fizetség.....	76
Változások fénye	78
Bánat	80
Aprócska láng	82
Hajnali álmofoszlány.....	84
Les contrastes.....	86
Allegretto grazioso	88
Nyár-búcsúztató	90
Égi ablak.....	92
Fény-játék.....	94
Fénnyé váltan	96
Tenyér-rajzolat	98
Fiókba zártan	100
Csend	102
Szavak... csendek...	104
Arany-ezüst.....	106

Gésa-dalok – ezüstre	108
Mást-hozó.....	110
Kristály-galaxisok.....	112
Az univerzum éneke	114
Gyermekarcok	116
Gyertyák	118
Teljesség fénye	120
Lenn és fenn	122
Decemberi varázs	124
Gyermek született	126
Virág-metafora zöld tintára.....	128
Úton.....	130
A holtak látogatása.....	132
A paprikajancsi románca	134
Homályban tapogatózó élet.....	136
A költő-teremtett világ.....	138
Fenyőtobozok a tűzben	140
Az atlantida éneke	142
Szilveszter	144
Kőbe zárt lelkek.....	146
Fényes álmok.....	148
Szeretni.....	150
Hangulat	152
Reng a föld... ..	154
Harag és megbocsátás.....	155
Arany fény-játék	156
Hálósobám	158

Titkaim.....	160
A Változások hajóján	162
Lepel	164
Kristály-hangulat.....	166
Az élet fátyoltánca.....	168
Értelmetlenül.....	170
Episztola.....	172
Végszó helyett	174
Isten tenyerén	178
Imádság-féle	180
Tavaszelő.....	181
Süllyedő kor	182
Magad maradsz	184
Szavak zsongása.....	186
Sugallat	188
Csillag-fátyol	190
Fagyott remény	192
Lehullott falak.....	194
Érzékcsalódás	196
A perc.....	198
Kozmikus alkony	200
Római emlék.....	201
Fáradt blues	202
Kamu-történet.....	204
Háborúsdi	208
Variációk egy témára.....	210
Az élhetetlen	212

A Csillag	214
Bálint-napi üdvözet.....	216
Távolság.....	218
Téli virradat	220
Dimenzióváltás	222
Kárhozott jelen	224

Murawski Magdolna hatodik verseskötetét tartja virtuális kezében a Kedves Olvasó. Korszakváltásról szólnak a benne olvasható versek, mert a költő már régóta érzékeli az átmeneti kor rezdüléseit és harsányan tomboló érzelmi zűrzavarát. Hisz a szép szavak teremtő erejében, ezért sorakoztatja fel őket akkor is, ha mások láthatóan tagadják őket, trendjeiket pedig valami dafke hangulat hatja át, s csak a mindent lerombolás által vélnek túllépni mindenben. Ez volna a fejlődés, ismét az őszember szintjén?

Murawski Magdolna a régi értékek megtartásában és tovább csiszolásában hisz. Szókincsét úgy csillogtatja meg, ahogyan a becses tárgyakat emeljük fel: hogy mindenki lássa fényüket. Klasszicizáló, antikizáló versformái és nyelvezete antagonistái a mai kor szitkozódó, káromkodó trendjének, mely túlharsogni látszik a halkán mondott igaz szavakat. Aki tisztában van saját küldetésével, az nem törődik sokat a mások tombolásával, hanem megy tovább következetesen a maga útján. Akkor is, ha ez magányosnak tűnő út s látszólag sehová nem vezet. A költészet viszont egy olyan „hely”, ahol Szellem és Lélek, azaz Értelem és Érzelem közös, titokzatos kohójában születnek meg a durváskodók számára kevésbé, vagy sehogyan sem érthető klasszikus szépségek.

Magdolna makacs. Nem engedi sem eltéríteni, sem lehurrogni magát. A tőle megszokott szonetteken kívül olyan egyedi versformákkal is kísérletezik, mint a Kínai nyakék füzére, mely az általa egyébként nem beszélt kínai nyelv szótagoló, azaz rövid szavakból álló ejtismódját idézi. A strófákat gyöngyökként fűzi fel, hogy egyre keskenyedő, azaz lefelé szálló formában vezesse a Szépség Templomába illő, keleti összhang felé. Egyenesen a szívcsakrához, azaz a lélek házához. Tudatos vagy ösztönös? Mindkettő. Szerinte a vers nemcsak az, amit mondani kell, hanem amit előbb megírni feltétlenül szükséges. Már amikor jön az ihlet. Azt evokálni, mesterségesen előidézni nem lehet. Verseskötetei alapján elmondhatjuk, hogy őt gyakran látogatta a Múza a légies, éterikus üzenetekkel. Murawski nem ad ki vékonyka köteteket. Elég ideig hagyja érlelődni őket, az általa megnevezett címek alatt összegyűjtött művek komoly egységet alkotnak.

Fridél Lajos illusztrációi ismét szépen egészítik ki ezeket a válogatott verseket. Mintha utóbb rajzolta volna őket, a versek ismeretében, pedig valójában egymással párhuzamosan dolgozik költő és grafikus. Az ihlet hasonlóan éri az irodalom és a grafika művelőjét. A képszerkesztés mindig utómunkálat, a megfelelő grafika hozzáillesztése a költeményekhez. Jól vagy rosszul? Ezt ítélje meg az olvasó, lapozgató, szemlélődő közönség, melynek számára már nem ismeretlenek ezek a költői játékok. Magdolna őrzi ennek a titkát, merthogy ő a képszerkesztő.

Könyvünnepen jelentkezik az újabb verseskötet, amikor már ritka vendég a ráérősen verset olvasó ember. Nincs idő, mondják, mikor táblagépecskékre, okosnak mondott telefonokra meredve töltenek el naponta akár több órát is a butaságok ezreit olvasó embertársaink, a nyomtatott könyveken pedig túladsz. Leselejtetik, piszkos helyeken tárolják, hagyják tönkremenni őket, a még megjelenő társaik pedig küllemükben többnyire igénytelenek, olcsók, hemzsegnak a nyomdahibáktól, láthatóan nem adják meg a módját és nem tisztelik őket. A könyvpusztítás korszakai mindig szellemi mélypontot jelentettek az emberiség történetében. Legalább ilyenkor, könyvhét idején kérjük, hogy gondolkodjanak el, mit lehet tenni a hajdan oly becses, szép könyvek érdekében, melyeknek darabjért akár egy egész faluval is fizettek a műértők?! Ne feledjük: az igényesen átnyújtott, szép darabok igényt keltenek a vevőben, az igénytelenség pedig törvényszerűen teremt igénytelenséget.